

בית המזגן 🞉

מקטין את עלות השימוש במזגן.

סוכנות ראשית - רענה: הגליל 3. 652-4570 | ■ ראשל"צ: פינסקר 4. 7916790 | ■ ירושליט: הגירם 1. 226269-0. ■ ת"א: אבן בכירול 13. 18262-30. 3. מרמת השרון: סוכולוב 29. 19267-0. ■ חיפה: יוסף 75. 1876-0. 0. ■ חיפה: יוסף 75. 1876-0. 0. ■ חיפה: יוסף 75. 1876-0. 0. ברריל 13. 1876-1870 | ■ תונה: מון 18. 1876-1870 | ■ ברישונים 11. 1876-1870 | ■ תונה: מון 18. 1876-1870 | ■ ברישונים 13. 1876-1870 | ■ ברישונים 1

בבנק לאומי

הדושבון פשוט:

אתה

תמיד מרוויח!

בנק לאומי-רווח יומי

כ"ה בטבת, תשמ"ח 15.1.1988

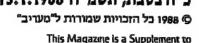
This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition

מסע הל"ה. הניצולים מנחם חלמי

מעריב לפני 35 שנה בעריכת גבריאל שטרסמן

עורך: עמי דור־און סגנית עורך: דניאלה בוקשטין סגנית עורך: אורית הראל עורך גרפי: יורם נאמן מעצבות: שרי אנסקי, וטע גרינשמן מודעות: אורי דגן

קללה שחורה. טפו־טפו יצחק בן־חורין

גירושים נוסח נתניה יהונתן גפן

סיול "סופשבוע" – במגפיים נילי פרידלנדר

איזה זמר, איזו מדינה אורית הראל

שטח פרטי, פרופ' יהורה בן־שאול 28 נורית ברצקי

שיפורים מאיר שויאל

בשלון מתוק **34** יעל פדמלמד

לאכול בחוץ **37**

האירופים כאים יהודית מטר

12 חיים ואוהבים חמר אבידר

פנטהארו 43

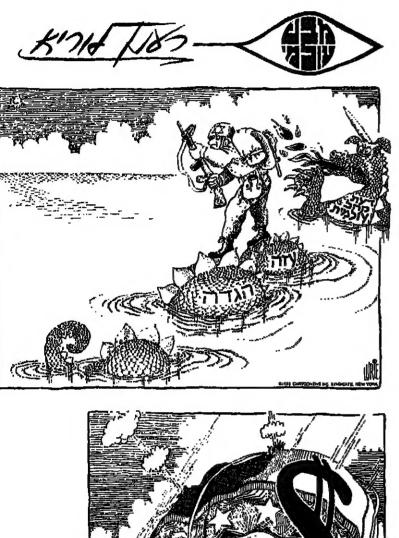
מה הלואות מסתריות העובון יומי והוד מה החדים החד

הורוסקופ 43

מעריב לילדים 45

שתי יריות בחזה טליחה, טעות

בשתיים עשרה בצהרים נהרגה הנייה דווואנה, לא רחוה תחבלי הכביסה בחצר הבית. חייל ירה בה. אלור פיקוד המדכז הגיב: "הפעולה לא היתה תקינה". אחר כך היו תהותוח ואבנים וגז מדתיע והכגנות. א־ראם נכון לעכשיו: הרבה שנאה, כאב פרטי ופחד לאומי. מעגל סגור. מאת מיכל קפרא צילם: נתי שוחם

able verse mission rouge

האב, מחמוד רווואנה: "אני לא

עשיתי בעיות, ום הבת שלי

לא עשתה בעיות" מימין –

הנייה, בתמונה מתעודת

HANTEH. M.S. MAYMOUD

שתים עשרה בצהרים היא נהרגה. נשחיים כלילה קברו אותה. מחוץ לכפר איראם קוראים לה "זאתי שנהרגה שם", ככפר א־ראם קוראים לה: הגייה רווואנה. טקט חפוז. עוצר בכטר. חשוך. קר. גם חיילי צה"ל

ששומרים מסכיב, רוערים מקור. חמישה עשר איש עומדים ברשיון הממשל מסביב לקבר. אבא, אמא, את רוד ועוד כני משפחה. בשתיים וחצי מתפורים. כשהנייה כפנים – השנאה בתוץ.

בכוקר כותרות העיתונים: "גובר המתח כעקבות הריגת האשה". "צה"ל מזרים כוחות לאיוור". "אלוף מיקוד מרכז עמרם מיצגע: הכוח הצבאי לא נהג כמי שהיה צריד, הפעולה לא היתה תסינה".

פעולה לא תקינה, שפה צח"לית, קצרה חר־משמעית. כשפה פחות צה"לית: חייל צה"ל ירה כהנייה, כחורה כת עשרים וחמש, שתי יריות כחוה מטווח של כמה מטרים בלבד, וברה

נמיכו. כליכך מוכיר שבעה. כמה האבל יודע להיות בחנות שבבעלות האת. צרכניה קטנה. האם בתוך רצחי מהר. ראיתי אותה שוכבת על הארץ. ככה. רופה היד של האמא לופתח את ידי. חזק. היא לא הבית. סתם שיגרה. למטה, בככיש הראשי המוכיל טכה, לא זועקת, רק שואלת: "למה אתם עושים ככה: מירושלים לרמאללה, זורקים כמה מנערי הכפר אבנים לשו אתם זהרגים אותנוז למהדי אני מנסה למשוך את על המכוניות הנוסעות. שלוש מכוניות נפגעות. צה"ל אמרה לי: הוא הרג אותי. והו. מאז היא לא דיכרה. היר אכל היר שלה לא מרפה. אצבעות קרות. "למה מגיע למקום, לפזר את המהומה. פצצות גז. הנערים מתה. לקחנו אותה לבית החולים והרם נשפך ונשפך. הרנתם את חנייהו למהו"

מזאת הסכאך היהודי ערבי, את גודל הטרגדיה, את האבנים מכוחל, החייל אחריו, לא מוותר. ממר המוצא, את התפיסה מאתורי מדיניות היד החזקה, ואת העובדה היכשה כליכך, שרובה בפעולה לא עושה ובר יוצא דופן לא קרה. אפשר, אכל מיותר.

בורחים. אחד החיילים מתחיל לררוף אחר אחר בכית החולים לא נתנו לי להיכנס. אפשר היה כמובן להסביד לאם באותו הרגע, את המתפרעים. הם עוברים בסימטאות הכפר. זורק ברחבה שלפני המסגד עומר גם מותמר, האח של

הנער נכנס לחצר אחד הכתים, ומתחיל לועוק "הצילו, הצילו". החייל עריין אחריו, יורה כחלון פרוטקצוות לנערות שתולות כביסה. אולי אפילו ובדלת חבית. אין נפגעים. במזל. הנייה, התולה כביסה חושב: אני ממשיכה להכיש: ילרים קטנים כני לשרד לה בשירור חוור את תכנית "מוקר" האחרונה, בחצר ביתה, שומעת זעקות מכית חשבנים העומר שלוש־ארכע מחזיקים בידים שלטים. בני הששישבע לתה במצב הקשה בשטחים, בתוספת דברי הדרגעה במרחק חמישים מטר ממנה. היא עוזבת את הכניסה מוציאים אנרגיות בריצות סיבוכיות חסרות פשר. של ראש ממשלה ישראל, יצחק שמיר, שטען ששום ורצה לראות מה קרה היא נכנפת דוך השער האתורי. לפתע מגיעים כמה גערים כוגרים רעולי פנים, ונר ישני משלה ישראל, יצחק שמיר, שטען ששום ורצה לראות מה קרה היא נכנפת דוך השער האתורי. ורצה לעבר הרחבה ממנה נשמעו הצעקות. הנער ומחלקים כרוזים נהירה המונית. כולם חוספים כרוז. עוזיותו יום ראשון בכוקר, הנייה עומרת בחצר המבוחל קופץ למטה וממשיר לנום. הנייה נשארת

לכדה ברוזבה. החייל מגיע. היא מסתובבת. שתי יריות.

ביום שלישי כותרת כעיתון: "החייל שירה שוחרר ממעצר. כנראה פעל מתוך איבוד עשתונות". מיד עם היוודע בכפר על הריגתה של הנייה, פורצות מהומות. עשרות אנשים יורדים לכביש הראשי של הכפר. מיירים אכנים, מבעירים צמיגים, תוסמים כבישים, וזועקים. בתיקשורת, משום מה, אף פעם לא מציינים את הועקות. תיגבורת של צה"ל מגיעה ונכנסת לכפר. את פצצות הגז שצה"ל זורק על המפגינים, זורקים המפגינים חזרה על צה"ל. וחוזר חלילה. לחיילים יש מסכות גז, למפגינים יש כצלים, שעוברים מיד ליד. כלומר, מעין לעין. ככל שצה"ל מגביר את פעילותו לדיכוי ההפגנה, הולכת המהומה ומתעצמת. אלו חוקי המשחק.

בחוה. סוף.

"בעיתון היה כתוב שהחייל ידה באוויר. את חושבת שלבח שלי היו כנפיים והיא עפה באוור? ראית פעם תישהו עף באוויר כדי שהכדורים של החיילים יפגעו בו למעלה?"

יום רביעי. נהג המונית הערכי שמסיע אותנו לכפר א־ראם מתוח. "צריך לכתוב על קרטון גדול "עיתונות", הוא אומר. נתי הצלם חשב על נייר רכק, שבעזרתו יכתב על השימשה הקרמית .T.V. אבל אין רבק, וחוץ מזה, קשה לשכוח את האבן שחטפה מכונית הטלוויזיה הישראלית. אחמד הנהג לא נרגע. הוא עוצר בדרך, אצל חבר מוכר ירקות ועל קרטון שהכיל עגבניות, או אכוקרו, הוא רושם כאנגלית וכערבית עיתונות. כמו שום נגר עין הרע. המתח יושב בבטן "ממש כמן בניקרגוואה", אומר הצלם.

בפר, מודיע הַרדיו, שביתה מסחר. המונית טסה כמו טיל בכביש הראשי. אחמר אומר שהוא לא דואג. "מה פתאומן" אכל מד המהירות רואג קצת. מחפשים את בית המשפחה. "הם במסגר", אומר אחר התושבים. המוגית מטפסת בכביש צר. כאמצע העליה נוהרת לעומתנו תהלוכה של עשרות נשים מפגינות. המונית נדחקת לשוליים. שתי נשים מכוגרות כראש התהלוכה קוראות סיסמאות. בידיהן הן מסמנות "וי". גופן מתחכך כשמשות חלונות המונית המוגפות. עוד נשים ועור נשים. מצר אחד קיר, מצר שני השנאה, הכאב, התיסכול. התהלוכה עוברת. המונית מגיעה לרחבת המסגר. בפנים מתנהלת תפילה לזכרה של הנייה. בחוץ מצטופפים עשרות מבני הכפר, מחכים לתום התפילה כדי להשתתף כתהלוכת לוויה סמלית. הם עומרים כשקט, מנסים להחביית על קרן שמש.

האמא לווייה: דהייתי בביתי איך שירו את הכדור הראשון, שמעתי את הילדים הקטנים צועקים. אחרי תדר עמום מורנים. נשים יושבות על הארץ. האם ביתה תולה כביסה. הכפר שקט. אביה ואחיה נמצאים היריה השניה באו אנשים לראות מה קרה, וקראו לי. חשבנו שהיא התעלפה מהפחד. הבאנו מים ושמנו לה על הפנים. שאלתי אותה, את מתהז את מתהז והיא

הנייה. הוא נשען על המכונית. מידי פעם ניגש אליו אחר האנשים ומרבר עימו. המכטים שלו מתנגשים עם אמצעי התיקשורת. הוא מוריר את עיניו. על מה הוא (המשך בעמוד הבא)

مكان الولادة الرام

אלש ופענה ארצו

سم السوالده

7 Bipealo

הכרוז שהיה בירנו נלקה. לא מתווכתים. החשש לא בחור רעול פבים ניגש ושואל בערכית "אלה יהורים:" רק העיניים השוטמות מציצות. מישהו לוקה אותו לשיתת הרגעה. אחריכך ימשיך כולו מתוח לעקוב אחרינו. ההספד, שנישא במסגד לזכרה של הנייה, נשמע נחוץ חזק, כרור, לפעמים מאיים. החשש שהתהלוכה תהפוך להתפרעות המונית חסרת שליטה לא פג, למרות ההכטחות שמפוזרות סביב. צה"ל יושב רחוק, בכניסה לכפר. "את יודעת לרוץ"? שואל מישהו. שפחת רווואנה הגיעה לכפר אראם מירדן לפני שנים רבות. בית צנוע. תמש נפשות. הורים ושלושה ילדים. בת אחת חיה כארצות ת הכרית. מוחמר בן 36, והנייה בת 25. לפני שלוש שנים חזר האב מחמוד מארצות הכרית, שם שהה שתים־עשרה שנה. האם גידלה את מוחמד והנייה לבדה. לפרנסתה רקמה שמלות. הגייה למדה את המלאכה ועסקה ככך גם היא. נערה רתיה, שקטה, מופנמת. שיער אסוף. שומה קטנה מתחת לשפה האב מחמוד והרוד, אחי האם שהיה קשור מאוד לילדה, יוצאים ראשונים מהמסגד. התהלוכה מתחילה. הגברים מובילים. הנשים מחכות על גבעה קטנה ומצטרפות בתהלוכה משלהן. "בדמר הנייה נפרה את פלשתין". הרגליים שוקעות כבוץ. את קצב ההליכה מכתיכה המסה האנושית הזו. אם עוצרים – נמעכים.

(המשך מהעמוד הקודם)

הכרוזים עפים לאוויר ונוחתים לאט לאט על האדמה.

איך אני מרגיש? איך את היית" ארגישה לו היו הורגים לך את הבת? בת שלא עשתה כלום. כלום. ולה אני צריך להרגיש?"

שורת נערים שלובי ידיים מוכילה את טור הסיממאות.

חמונה של יאסר עראפת מזרקרת גבוה על מקל. גם

הרגל הפלשתיני. הצלם מכוון פוקוס. איזו יד עוצרת

אותו. "לא לצלם", זועק־מאיים אחר הנערים מכוסה

הפנים. "לא לצלם". הפחד מהזיהוי שלהם גובר על הרצון לתער את ההפגנה שלהם בתיקשורת. ילד אולי

כן ארבע חמש, רץ, מנסה להדביק את קצב ההולכים.

נעלי ההתעמלות שלו מכוסות כבוץ, מקשות על

הריצה. הוא נופל. קם. ממשיך לרוץ. גם את הסיסמאות

הוא לא מצליח לבטא בשלימותן, חמיר הוא מספיק רק

את המילה האחרונה. טהיטהיטה פלשתין. טהיטהיטה

יש משהו משונה כלהיות חלק מההמון הזועם הזה, השועם קדימה בגוש אחר, עם תמונת יאסר עראפאת כחזית. כפנים, כתוד המסה הזו, רואים אנטים. אחר, אחר. לא גוש. השנאה הקולקטיבית נעשית מרוככת יותר. כמה מחייכים אפילו. מישהו טועה בסיסמה – צחוקים. הגוון הכחלתל של הטלוויויה נותן, כנראה, נימה מאיימת יותר להפגנה. לכל המגנה. התהלוכה מגיעה ער בית משפחת רזוואנה ונעצרת. כבר יותר מרי, יותר מדי".

אב מוומור עומו על הרחבה עשויית הבטוו. עליה נהרגה בתו. ירו מצביעה. כאן היא הלכה. כאן היא עמדה: כאן היא הסתובנה. כאן היא נפלה, הוא מחפש כחמי דם. מתכופף לאטילאטן מכיט, אכל בש כתם צבעוני. תלולית עפר ועליה שלושת הימים שעברו מאז הארוע מחקר אותם. "מה כתום ארום צהוב ורוד סגול. כצד - שלושה ענםי שנורם לי כעס", הוא אומר באנגלית "זו העוכרה דקל. עומדים מסביב לקבר ושותקים. האב רוכן. שאנחנו משפחה דתית שמעולם, אבל מעולם, לא היו לה כעיות עם המשטרה או הצכא. אנהנו אנשי שלום". הוא שוב מתכופף כאילו מוכרת למצוא כתם רם. יושבים החיילים. מרחק שגיים־שלושה קילומטר. הוכחה. כעל הבית עומד בכניסה מבים באב. מציע הווית של בית הקברות ממתישה את הוועה. מה עובר

אומר האב. כשהגעתי לכאן ככר לקתן את הכת לכית כעם כמה יר חוקה,

Bigeaig 8

האם, לוזייה רזוואנה: "למה אתם עושים ככהו"

החולים ברמאללה. הלכתי לממשל, שם אמרו לי שרוצים לעשות לה ניתוח לאחר המוות. אמרתי לו אני אדם דתי, בשום אופן לא מוכן. שיכנעתי אותו. הוא הבין אותי. שאלתי מתי אני יכול לקחת את הכת שלי לקכורה והוא אמר שהם לא יכולים לתת לי אותה עכשיו מחשש שיהיו מהומות. אמרתי להם אבל המשפחה שלי לא תעשה שום דבר. והם אמרו לי, אנחנו לא רואגים מהמשפחה שלך אלא מהצעירים בכפר. בסוף אמר לי תכואו לקחת אותה בשעה שתים־עשרה בלילה ורק חמישה עשר איש ישתתפו בקבורה. רק באחת בלילה קיבלנו את הגופה של הבת והכאנו אותה. בשתיים כלילה קכרנו אותה".

מחמור מזרקף קצת, תופש נקורה באופק וכאילו מדבר לעצמה "אני לא עשיתי בעיות, גם הכת שלי לא עשתה בעיות, אנחנו לא מאמינים באלימות. אנחנו

אנשי שלום". ועל ההרגשה הוא אומר: "איך אני מרגיש, איך אגי מרגישו איך את היית מרגישה לו היו הורגים לך את הבתו כת שלא עשתה כלום. כלום, כלום. מה אני

כעם: "ביומיים הראשונים הרגשתי כעס. אחריכך אמרתי אני איש דתי מאמין כאלוהים, ואולי זה רצונו. אבל הלכ פגוע. הלכ פגוע".

ככניסה לבית המשפחה האבלה מגישים קפה כלי סוכר. זה המנהג. כמרפסת יושבים האב, האת, ומנחמים. הרוד נכנס. מבט ישיר, עויין מאור, רווי כעס והתמרמרות. "אנחנו מעולם לא נפגע כמי שנכנם אלינו הביתה", הוא אומר, כמעט צועק. "זה המנהג שלנו. אף אחר פה לא ייגע בך לרעה, לא יזיק לך, לא יסריד אותך. אנהנו מכנדים אותך פה. איך, איך החיילים הרגו את הילרה בכית. איך הם נכנסים כלי כבור ופוגעים באנשים ככית שלהם".

האבאו "לכוא אלי, לביתי, להרוג את כתי – זה

ית הקברות שוכן על גבעה, צמור למסגר. שער ברול קטן. אדמה כוצית חלקלקה. על הקבר של הנייה מונחים שישה זרים גרולים. השמש לא מגרשת את הקור. אפשר להרגיש אותו מקצות האצבעות. למטה, על הככיש הראשי של הכפר בראשו של חייל בן תשעיעשרה לפני שהוא לוחץ "ביקשתי שלא יעשו מהומות. ביקשתי מחם" הוא "הייתי כחנות של הבן כששמעתי את הצעקות", באצבעו על ההדק. כמה פחר. כמה היסטריה. כמה

שוכבת על הארץ. חשבנו שהחעלכה מהכחד. הבאנו ונים ושונו לה על הפנים. שאלחי אותה, את ונחה? והיא אמרה לי: הוא הרג אוחי. וזהו. ולחה. לקחנו אותה לבית חולים והדם נשבך

ראיתי אותה"

"בעיתון היה כתוב שהחייל ירה באוויר", זועק פתאום האב, "את חושכת שלבת שלי היו כנפיים והיא עפה באווירז את ראית פעם מישהו שעף באוויר כדי שהכדורים של החיילים יפגעו בו למעלהז תגידי ליד מיד לאתר התקרית צה"ל מיהר לומר – טעינו. מישהו מהצבא כא אליך הביתהו אני שואלת את האב האב מביט בי במבט תמה. "לא. אף אתר לא כא",

חוזרים לבית משפחת רזוואנה. אחת הנשים מסננת לעברנו קללה. במרפסת עדיין יושכים כסה צעירים עם האח מוחמר. התפרצות שנאה וכעס שמשבשת לפעמים את ההיגיון. קטעי שיתה. שמוה,

אגב הם אינם מרשים לציין. "כטח שאנחנו פוחדים". איש א': "מתי שנהרג אצלכם הייל אתם הופכים את העולם, אכל כשאצלנו נהרגת כת קוברים אוחה

איש ב': "החיילים שלכם מקבלים הוראות לירות כאנשים, זה המשמעות של מריניות היד החוקה אולי ככה הם חושבים שמי שהורג ערכי יגיע לגדערן. איש ג': "הוא ירה בהנייה רק מתוך כעם שלא הצליח לתפוש את הבחור הצעיר שורק אכנים. הוא

היה כליכך כעום שוה מה שעשה". איש א': "אמרו שהיו המונים מסביבו ולכן הוא היה מפוחד וירה. איוה המוניםו אף אחד בכפר לא היה כאותו רגע בסביבה. הוא היה היחיר בסביבה. אם היו המונים היו הורגים אותו על המקום".

איש ד': "אצלכם יהודי שהורג ערכים הוא משוגע. ככה אתם אומרים עליו – משוגע. אכל ערני שזורק אכן על יהורים הוא מחבל. פושע שצריך לירות

שאלה: אתם כאמת חושבים שצה"ל תמיר מתנהג כךו שתיקה. רגע של היסום. השנאה רוצה למשוך את הלשון להגיד – כן. אבל המציאות שונה קצח. הם יודעים. "אנחנו לא אומרים שכל הצבא מתנהג ככה" אומר אחד מהם, "אבל אתם צריכים להכין שנומן האחרון נתנו לכם כוזוק אפשרות להרוג אותנו פה המדיניות החזקה שלכם זה לא כשכיל רשות להרוגז" רעש של מסוק קוטע את השיחה. כל העיניים

למעלה. המסוק חג כאוויר מסביכ לכפר. "את רואה. הם מכיאים הליקופטרים בשביל לחפש את אלוי שזורקים אבנים". המסוק ממשיך לנוע בסיבונים לפתע נשמעת מהווצר ריצה בהולה והתנשפויות. לוסי כמה שניות להכין. שני נערים, שראשם עסוף כולו ככפייה מגיעים למקום חסרי נשימה. אחר הכתורום יוצא אליהם כצעקות. האב מניח ידיים על פניה.

(והמשך בעמודם)

קרינה. שוקולד עשיר.

Spill Co. 15 6

שספגה עוד הפסר ביתי – ו200 לבית"ר תל־אביב), בהיפה יש המשוכנעים שמניה שחורה כיסתה את הירוק שלהם. הם התליפו מזוזות, עלו לכותל, ירדו לבית העלמין העירוני, כנסיון להסיר את הכישוף, לסלק את ה"מנהוס". היום יש ביניהם כחורים מפוחרים. יש מי מתם שמתקשה להירדם בלילה, אחר חושש לנהוג כמכונית ושלישי ררוף רגשות אשם. כרורגל, יש לזכור, הוא המגרש הביתי של בעלי אמונות תפלות, זורי מלח בנעליים, מטמיני ג'וקרים בגרביים, כאלה שלא מתגלחים ולא מחליפים גופיה ער לנצחון. כסביכה הטבעית הזו, מותו של שוער 11 ביולי, 1987. יום של קיץ בכנרת. שיגרה של מים ושמש וארטיק. תבורה של שחקני כרורגל – מכבי חיפה – גם היא בין הנופשים. אכי רן משתעשע כאופנוע מים. החברים על החוף משקיקים כין הכדיחות. את השלווה הפסטוראלית קורעת באחת סירת מרוץ, שפוגעת באבי רו. שלושה מחבריו - ניר קלינגר, עופר מזרחי ושלום לוי, רואים את המוות האיום הזה ממרחק של מטרים. צחוק מתגלגל הופך לועקות של אימה. העיניים מכיטות כאגם, רואות -ההיסטריה קיבלה בתוך שעות ממרים לאומיים. משהו שהזכיר את הפולחן סביב מותו של ג'יימס דין. אבי, בחור יפה, ניבט מתוך מאות מסגרות שחורות, על פני עשרות עמודי עיתונים. אלפים צכאן על האיצטריון העירוני בחיפה, כאו למלוק לו כבור אחרון. אנשים היו המומים. סרבו להאמין, לקבל את העוברה שצריך לרכר עליו גלשון עכר. אכי רן. איש צעיר שהיה אגרה בחייו. שוער שצומח כישראל פעם ברור. מאמנה היוגוסלווי של נכחרת ישראל מיליאנקו מיחיץ, אמר לא מומן, "מאז מותו של אכי רן הכל בל אתרי הכאב וההלם הראשונים, אתרי

הכל נראה עוד קצת יותר שחור.

הקכוצה, אכי רן, הוא יותר מצל כואב.

ומסרכות להאמיו. הלמ.

הולר לנו הפוך".

בייעוץ פסיכולוגי.

viaeaio 12.

הרשא המיותם והשער הריק, הסתכר שמדוכר

בהרכה יותר מאכל. הרכה יותר מכאב על

אוברן של חבר. שנים נהגה החכורה של אבי

להתעורר משינה ב־11 לפני הצהריים, להפגש

בנית־קפה או מסעדה, לאכול יחד, לקרוא (מרורי

ספורט כמוכן) ולשחק ששינש, עד ליציאה לאימון.

יחד סעדו בערב לפני הבילוי המשותף. יחר עשו כמעט

הגורל. במכבי חיפה כינו את החבורה המגוכשת הזן

חורשיים ריחף רית המוות, כמו עננה כברה, מעל ראשי

החברים. הם חששו לישון לכדם ככית. ששה מהם לנו

כרירת הגג השכורה של ניר קלינגר ושלום לוי,

נכרמל המערכי. בהנהלת מכני חיפה חשכו משום־מה,

שהכל יעבור מאליו, הזמן יעשה את שלו ואין צורך

מעולות, כמו ליכרפול וטוטנהאם האנגליות ואסקולי

וייצגר, משחור: "אמרנו לו 'אכי, לא תהיה לך ברירה

אלא לשחק עור שנתיים בארץ. כראי לך להגיע עם

הנכתרת למשחקי הגביע העולמי ותהיה שווה יותר'.

תיכננו לפתות אותו כיכוא מיוחר עבורו של

וולכו־ספורט, שאין כמוה כארץ. אכי רן היה מטורף

למכוניות. אהכ סיכונים. התגרה כמות. ידעתי

הפוער המעולה לאירופה, וישאיר בקופת מכבי תמורה

הולמת של כחצי מיליון דולר ומחירו כשוק השחקנים

האירופי: תמורה לרכישת מחליפים ברמה הולמת). על

חסרונו, כמונחים מקצועיים־סמורטיביים, מרכים לדבר.

אכל איש כמעט אינו מתייחס לפגיעה הנפשית

בשחקנים. לתווייה הקשה ממנה הם אינם מצליחים

השחקן שלום לוי: "מכחינה מקצועית אנחנו

אכל כמוקרם או כמאוחר, העריכו הכל, ייצא

שמכונית כזאת תשאיר אותו אצלנו".

כקיץ האחרון התעניינו כאבי קבוצות אירופיות

הטיול שהסתיים כמוות גרם להתמוטטות.

"הכרמליסטים". אבי רן היה הציר המרכזי.

הכל, קושרים נימר את חוטי החיים, אם תרצו – את משהו. כשמרכרים על אבי, העיניים נגעצות ישר בתמונה כחדר ההלכשה ואנחנו נשכעים לעצמנו שנרוץ ונבעט וניפול. במגרש זה לא חולך, לא יורעים למה". חבר הנחלה מורה, שלא לציטוט: "חשכנו שאנחנו הולכים השנה לאליפות. לא הערכנו נכון את

ויושב קצת. יש תקופה שאני לא יכול לעכל את זה".

מורחי. שלום, כן 23. מכריה חוזרת אלי כמו כסיוט. כל פעם שאני שומע שיר על הכנרת או משהו שמזכיך לי את המקום, כל חתמונה מאז תוזרת אלי. יש קטעים

שלא תחליפו את המכוניות השחורות לא תנצחו' וזה גורך את השחקנים. אומרים שמישהו הילל מתאמנים טוב, מנהלים חיים ספורטיכיים ואם זה לא את תכבי חיבודי.

בא לירי ביטוי במגרש, כנראה שיש סיבה. קרה לנו שבאים ואני מנסה לברוח מזה". עופר מזרחי, כן 20

חצי שנה כבר עברה. בדירה של ניר קלינגר ושלום לוי מתאספת החבורה, עם ליאור רוזגטל, ירון גבעול, עופר מזרחי וצרוק מלכה. ניר, חייל כן 21 וחצי, חבר בסגל הנבחרת הלאומית, ראה את מותו של אבי ככנרת. "זה פגע בחשק שלי לכרורגל. אני מושב איטלקית, בכיצועיו של אני רן. היו"ר לשעכר צכי שהצלחתי להתגכר. אני משחק כנכחרת וזה מררכן אותי. אני יורר פעם כשבוע־שבועיים לבית־הקברות

שם, על שפת הכנרת, היו גם שלום לוי ועופר

"אני נוכר כזה הרכה פעמים". הקשר ירון גבעול, גם הוא חבר קרוב של אני

מספר: "זה השפיע על החיים שלי ועל היכולת של במגרש. אחרי המקרה פחרתי לנהוג במכונית. כל דנד קטן עושה לי אסוציאציה של מוות. יש פחד להיות לכר. אני מחפש את התברה של כולם. חודשיים ישנחי כאו, עם כולם, עד שחזרתי הביתה. עכשיו עריין קשו לי להרדם כלילה. התמונה של אבי נמצאת על ' המיטה שלי ולפני שאני תולך לישון, אני ממחכל עליה. קשה לי להרדם. חשבתי, מה שתה כל הכרורגל אם כן אדם כזה תולך. אבי לא היה רוצה שנפרק את מכבי חיפה. זה מה שנותן את המרץ להמשיך. אני נוהי במכונית, מרבר עם החברה, פתאם נתפס על אבי. זה השפיע לי על כל החיים. הייתי בחור שאוהב מאר לכלות. עכשיו אנחנו יוצאים הרכה פחות".

כרורגלן הנכחרת, ליאור רוונטל, כן 22 הצי

שחקני הכרורגל בעולם, כגרי המשחק של אני

שלום לוי: 'התא של אבי כחרר הלבשה הוא מעל לתא

שלו, רואה שלו, רואה שלו, רואה פתבלכל לכמה דקות".

"אין יום שאנחנו לא מדברים עליו. היו לי כעיות אישיות, אבל זה לא לפרסום. יש מין צער כה בלב, שהולך איתי כל הומן. בהתחלה הסתובבתי אחורה להחזיר כדור לשוער וחיפשתי את אבי. אני חשב שמקצועית זה לא השפיע עלי. אולי כן ואני לא יודע שנקבועית הוא אוששיע על הוא אי אפשר להוציא שום פסיכולוג לא דיבר אתי על הה. אי אפשר להוציא "ש הרבה עין הרע. אוהד צועק עד את הצער מהלכ. הרכה שנים היינו ביחר. יום ועור יום ועוד יום. יום אצלנו זה מחבוקר עד חלילה, כבילויים ועל המגרש. אני קרוב לכאב יום יום, נמצא עם המשפחה של אכי, עם האבא והאה".

כחרר ההלכשה חלוי פוסטר צבעוני של אני וו ועור צילום שלו מונק לרגליו של ריינו מרדונה, נכיו

פשרים בתא האישי שלו כחדר ההלבשה. ניד קלינגר: אני משתרל לא להסתכל על התמונה. אני נכנס לחדר הלכשה בזווית מסויימת, כמו בת־יענה, לא לרצח את הצילום של אבי. זה גומר אותי. אגי יורע שהתמונה שם על הקיר ואני מנסה ככוח לברוח מוה".

את הכפפות והאפודה וסוגר מהר. אחר כך אני השחקנים – ובעיקר אוהדים, המטריפים את רעתם - לוחצים לחפש את חסיבה למול הרע של הקבוצה. כמצכ הנוכחי כל הצעה ראויה לעיון. ראיות לרוחות הרפאים לא צריך לחפש רחוק, לפני חורש האישה מכונית וחיבלה קשות במכוניתו של אבי רן ול, שחנתה כמוסך. עוד סימן לשרים ורוחות רעות. אין פסירים את הכישוף: גיר קלינגר: "כוצרר ההלבשה האיפו מזוות כבר שבע פעמים". השחקן צרוק מלכה יש הרבה עין הרע. מאמינים כזה. אוהר צועק 'ער עלא תחליפו את המכוניות השחורות לא תנצחו' וכל

המסד כא אוהר קרוב ואמר 'אני מציע חיפה מתין לתמונה'. לכולכם לרדת לקבר של אבי ולבקש כליחה. שתרברו או והכל יהיה כסרר'. יש חלק שרואים כזה את שהאב, משה רו, מאשים את ההנחלה ואותם, חבריו נכס לראש ומפריע".

מיני דנרים כאלה וזה גורר את השחקנים. אומרים

שמישהו קילל את מכבי חיפה".

ביגונו, אומרים המקורבים. הכל הולכים שם על קצות האצבעות, חוששים לפגוע ולהרגיז. אכל ההצגה חייבת להמשך ובמכבי מנסים להחלץ מהמשכר. איך מרצים את האכ הממאן להתנחם ומשחררים את השחקנים האחרים מהשכול? בחיפה לא מסוגלים לטפל בזה. עוד פצע פתוח שמחייב טיפול פסיכולוגי.

וכל הזמן חוזרים לדבר על אבי רן. שלום לוי: "ניצחנו את הפועל תל־אביב 1־5 או אחרי הפסר מישהו אומר 'עם אכי לא היינו מפסירים". במודע או שלא במודע, מתגלגלת האשמה לעבר כוני גינזבורג

בוני. שוער מכבי תל־אביב אשתקר, שכא לחיפה לאתר מותו של אבי ומאז בוחנים כל פעולה שלו כוכוכית מגדלת ומנתחים אותה לעומת ביצועיו של אבי רן. במשך שנים נאכקו שני השוערים הצעירים על מעמד השוער מספר 1 בנבחרת. המאבק הוכרע לטובת אבי רן. גינובורג היה מספר 2. עכשיו בחיפה, כל משגה של בוני מתורגם מייד לשריקות כוז וקללות של אוהרים. הכחור איכר את כטחונו, מכצע משגים לא אופיינים ואף איבד באחרונה את מקומו בנכחרת. הלאומית. בשיא המשבר פנה בוני ליריד, וביקש שיפגישו אותו עם פסיכולוג. גינזבורג סרב להתראיין,

הפסיכולוג, אוהר מעוז, שעבר אשתקר בקבוצת מכבי תל-אביב, כה שיחק בוני, מסביר את מה שקורה במככי חיפה: 'אבי רן היה משהו מיוחד. טיפוס מאד דומיננטי. לדעתי היה מנהיג וכשמנהיג הולך זה קשה. כשהוא הולך כדרך דרמטית, זה קשה שבעתיים. אני מעריך שיש בעיה מנטלית שקשה להם לחזור לעצמם. קשה להם להלחם. מה שקרה עבר, אבל כל זמן שישאירו את זה שם וירכרו בעיתונות וכיציעים על השוואה בין כוני לכין אכי רן, אז הכעיה תשאר כלתי פתורה. הם צריכים ללכת קרימה, לחפש מנהיג חרש,

פסיכולוג אחר, שעבר כעבר עם קכוצת כדורגל, אומר: "אם הייתי פסיכולוג כסכוצת מככי חיפה, הייתי עובר עם השוער בוני גינובורג על המשמעות של כניסה לנעליו של אבי רן, השחקן והאדם. כוני גינוכורג סוחב איתו הכי הרכה רגשות אשמה. לחברים יש רגשות אשמה לא רק כשפסירים במשחק. חלק

לאחר האסון נועצה הנהלת הקכוצה כשני פסיכולוגים, אך החליטה לפתור את הכעיה ללא סיוע. אחר מהם הוא ד"ר רוכי פרירמן, מרצה לפסיכולוגיה של הספורט במכון וינגייט, בעל גיסיון כספורטאי מצטיין, מאמן ופסיכולוג של נכחרות ישראל בעגפים שונים. כיום, לכר מעיסוקו כפסיכולוג, הוא מאמן הכרורער של מכבי חיפה.

יהם היו צריכים לעכור את השלושים ולברוק איך השחקנים מגיכים כאופן אישי והקכוצה ככלל. חלק מהאנרגיה מושקעת בתהליכי האכל ובתהליכי עיבור האוברן. צריך לעזור לנפש לעכר את זה כצורה יעילה, כמה שיותר מהר ולשחרר את האנרגיה לפעילות היומיומית. זה התהליך שלהרגשתי לא שרה. (המשך בעמוד 20)

רגשות אשמז לא, הם אינם חושבים שיש להם. מה שקרה זה עניין שבגורל, הם מנסים לנתח

הקדברים של אבי (מימין

לשמאל); שלום לוי, ליאור

רוזנטל, צדוק מלכח, עופר

מזרחי, ירון גבעול, ניר קלינגר.

רציונלית. ובכל זאת, הם אינם רגועים גם בנקורה זו. באסיפת שחקנים לפני כמה שנועות התפרץ השחקן ירון גבעול, לעבר חכרי הנהלה, וצעק בהצביעו על הצילום של אבי רן: "מה אתם עושים בשבילו"ז כוונתו היתה, מה עושה ההנהלה בנושא ההגצחה של הכדורגלן. ניר קלינגר: "נתנו להם אולטימטום. אין להם עוד הרכה זמן לגמור את נושא ההנצחה".

> "אחרי התקרה בחדחי לנהוג במכונית. כל דבר קטן עושה לי. אסוציאציה של ומות. יש פחד להיות לבד".

מה פתאם התעוררתם עכשיו? ניר: "אנחנו השחקנים עשינו טעות שלא לחצנו ופר מזרחי: "עכשיו כשאנחנו חוטפים קודם בנושא ההנצחה". ירון: "לא שמנו לכ שהזמן שערים, אומרים שאבי רן רוצה שנוכר בו עובר. פתאם שמענו שמשה רן עושה משחק לוכרו של ושכל הזמן נדבר על זה". שלום לוי: "אחרי אכי בנתניה, כין ברוז' ומכבי נתניה ומשאיר את מכבי

כוקר אחד פתחן השחקנים את העיתון וקראו מנחום. ללכת אליו לקבר לבקש סליחה ועזרה. זה השחקנים, כי הם מתעלמים ממנו וממשפחתו. הנושא כל כך כואכ, כל כך רגיש. קשה לשפוט את האב

השוער הנוכחי, ספורטאי מצטיין בזכות עצמו.

אמר שההנהלה אוסרת עליו לרבר.

שחקנים מודעים ללחץ המופעל על השוער. ניר קלינגר אומר: "בוני זה לא אבי. כל הכבור לבוני וצריך להסיר את הכובע בפניו שהוא הסכים לבוא אלינו, כי אם הוא לא היה

בא מי היה עוזר לנוז בוני הוא הכי טוב שיש היום".

להתחיל להלחם. אפשר היה לטפל בוה".

. מרגשות האשם כאים לירי כיטוי במגרש".

דר" פרידמן: "הגישה של המאמן וההנהלה לא היתה מקצועית. דרור קשטן הוא איש מקצוע מעולה כרורגל, אכל אני משער שבתחום הפסיכולוגי הוא לא מקצועי. הקבוצה לא היתה מוכנה לסכל יעוץ. קראו לי פעם אחת לבוא ליעץ, אבל המאמן לא רצה ואני לא מוכן לעבור עם קבוצה ללא רשות המאמן. לא התאפשר לי לברוק אישית את השחקנים, אם כי אני מבחיו בתוצאות השליליות. כיסרתי כבית משפחת רן בעת השבעה. היה תהליך של אכל. אכל ככר ובעייתי. אבי רן היה דמות של מנהיג כמוכן הכי עמוק. מישהו שבלי מילים מסוגל להשפיע על מצכ הרוח של הקבוצה. גם החלפת הנהלת חקבוצה, דווקא בתקופה של רגרסיה אצל השחקנים תרמה למשכר.

13 RIDEDIO

מסע הל"ה. הניצולים

15 בינואר 40", לילה קר וגשום, היום לפני 40 שנה. התקום – הרשוב. היעד – גוש עציון. 38 צונירים יצאו לדרך. אחד נקע אוו רגלו. ונקרה. שניים אחרים נבחרו ללווחו לוניקום וצבטחים. היה ברור שמינוייהם לחזור בעולום גרועים בהרבה ולסיכויי הל"ה לוללא את משיתחם. אבל צגישה עם דועה ערבי גרדה את קרב הגבורה שיצר את האגרה, הכאב והפיתוס של "אחלקת"ההר". עם שניים **אהשלושה שניצלו היינו שוב בהרפוב. שיחזור**.

תאת תנחם חלתי צילותים: ראובן קסטרו

היעד – גוש עציון. המפקד – דני מס. על הרצפה היו קר היה בינואר 1948. מהומות רצמבר נהפכו סרורים תרמילי־המינשא שהכילו קופסאות תחמושת,

ארבעים עמרו לצאת לתוך הלילה, לעבר גוול עלום. שניים פרשו מהחבורה ברגע האחרון. יצאו לדרך שלושים ושמונה. שלושה מהם, לאתר הליכה של כ־8 קילומטרים, נפרדו מהיחידה ושכו על עקבותיהם.

עם שנים מן השלושה, שתורו מהדרך וניצלו, אנחנו במצור, נקודה יהודית אתרונה מול האיזור ההרדי עכשיו בהרסוב. אורי גביש מבאר־שבע. ישראל גפני מתל־אביב.

תצלום שהור־לכן מ־1948 מראה שלישראל גפני היתה רעמת שיער פסוקה בצירה, שהיה לו שפם מצופף. השנים נטלו מהשיער והכסיפו את השפם. היום הוא עורך דין ידוע. משרד משגשג. פלאיפון במכוניה. דירת רווחה בצפון תל־אביב. חברים קוראים לו. לפעמים, דרך ליצנות, "המפרק של המדינה", משום שלאתרונה התפרסם ככונס נכסים של חברות גרולה ומפורסמות שמערו וכשלו. יש לו תוש הומור מצויין, לעורך־רין גפני, אכל לא נוח לו עם הכינוי הזה, מה עוד שכינוס נכסים הוא רק חלק מפעילות משררו. ועל אותו חלק קטן של עיטוקו הוא אומר: "כונס נכטים כמוהו כרופא מגתת. מנסה על ידי התערכות חירורגית להכריא חכרה חולה, לסלק ממנה את החלקים הנגועים, להחזירה לפעילות תקינה."

כגיל שבע עלה עם הוריו מבסרביה. סיים את גימנסיה "שלווה" כתל־אביכ. הלך להכשרה מגוייסה של הפלמ"ח. מפקר הפלוגה שלו היה חיים ברלב בתחילת 1947 עלה לירושלים ללמוד כאוניברסיטה בסופה של אותה שנה נקרא חזרה אל השרות (היה ממלווי השיירות.

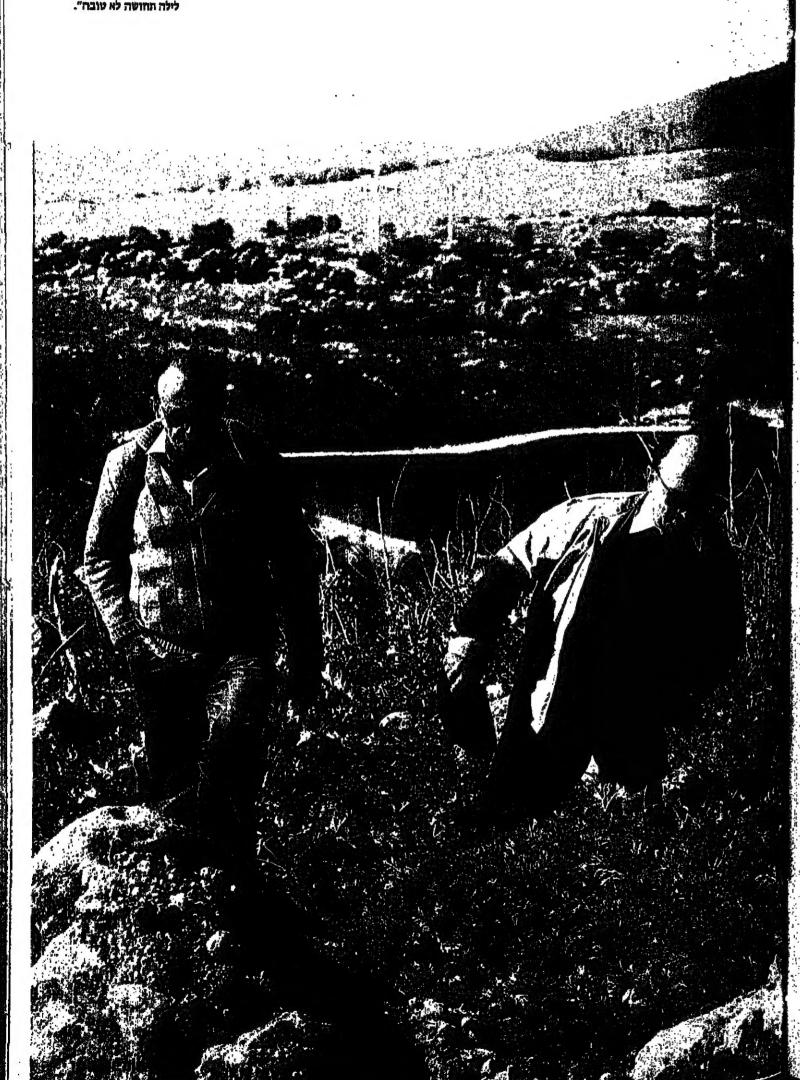
ערכ אחר, כשישבו כמה ממלווי השיירות כמסערה הקואופרטיבית כירושלים, הגיע אל שולתנם צביקה ומיר, או מפקר הגרור השישי של הפלמ"ה 'הוא אמר לנו שדרושים לו מיד מספר אנשים כרי להשלים יחידה העומדת לצאת למשימה מיוחדת. קמנו כולנו. אני אפילו לא הספקתי לסיים את המרק סלי כחור אחר – מי יישאר להמשיך את ארוחתו, מי ייצא אל מקום כינוס היחידה. אני זכיתי בהטלת המטבע. הוא נשאר במסערה להמשיך לאכול, ואני יצאתי להצטרף ליחידה שלא ידעתי עליה רבר." (חמשך בעמוד 19)

> ישראל (מימין) ואורי ב־48': "חית ברור שסיכויי שלושה אנשים לעבור שמונה ק"ם בשטח אויב ולחזור כשלום להרטוב אינם מוחירים".

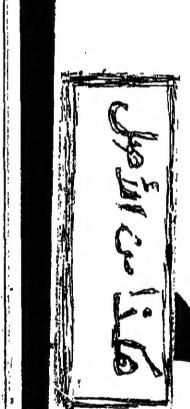

Biagalo 14

ישראל גפני (מימין) ואורי גביש באיזור הרטוב 40 שנה אחרי: "לרבים מאיתנו היתה באותו

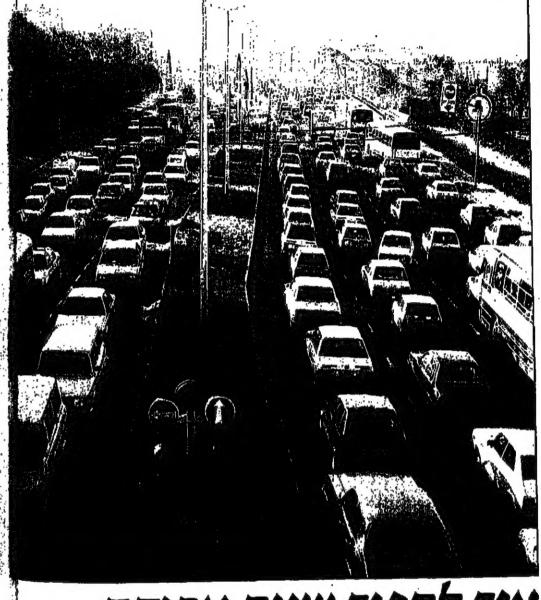

זמן שווה כסף. כמה כסף שווה הזמן שלך וכמה ממנו אתה מבזבז במכוניתך? אם תחשב רק את מספר השעות בהן אתה "מבלה" בפקקי תנועה, תגלה שאתה מפסיד לפחרת שעה ביום (וברוב המקרים הרבה יותר). מי כמוך יודע מה ניתו לעשות בשעה אחת נוספת.

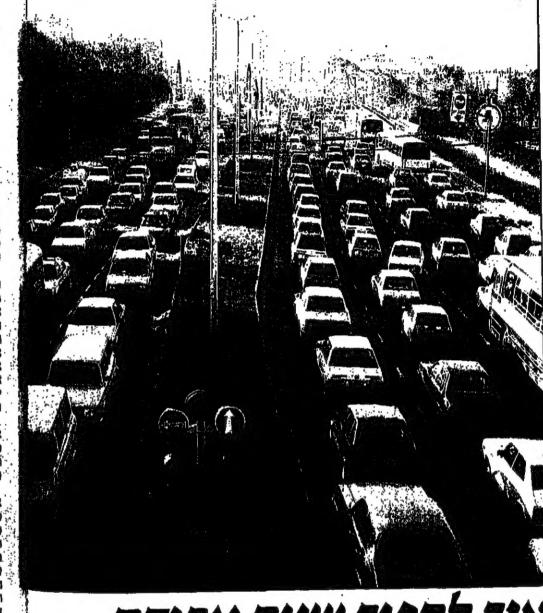
צלצול אחד למוטורולה תדיראן . יביא לך את הפתרון – פלא־פון עם פלא־פון אינך מנותק לרגע ממה שקורה סביבך. אתה נמצא בקשר כל הזמך עם כולם. ביכולתך לנהל את עסקיד וענייניך ב״זמן אמיתי״ מבלי

לבזבז או להפסיד זמן יקר. אין פלא שבעלי מקצועות שונים. עצמאים ושכירים, מספרים כיצד הצליחו בזכות ה"פלא־פדן״ להרחיב את עסקיהם, להתייעל, לגדול, לחסרך זמן, טרחה

איך להפוך שעה אבודה לשעת עבודה!

ולהרוויח כסף.

מוטורולה חדיראן קרמניצקי 16 חל־אכיב.

03-388307.70 חיפה, טל. 3/20302–04 ירושלים, טל. 16346ב<u>~</u>02

و 117

אין פלא שאתה מקדים את כולם.

יהונתן גפן

גרוישים נוסח נתניה

מחברת מיוחרת אני מנהל כבר שנים רשימה של מלים וצירופי־מלים שנס ליחם. מלים במו "שלום", "אחוות־לותמים", "טוהר הנשק", "דרקיום", "מסורת", "צכא־הגנה", וכן הלאה. מלים שפעם אמרו משהו, והיום אינן אומרות ולא מום, וכל הסיכויים שבמוקרט או במאוחר יזרקו את ומלים הללו מהשפה ולחוץ.

המלה האחרונה במחברת המלים האבודות שלי הא "גרוש". מלה שפעם היית זוכה לשמוע אותה רק מי נאצים. אחריכך גם סתם פאשיטטים השתמשו בה, אוריכך הימין הקיצוני, הימין המתון, האמצע, והיום ואת מלה שמושמעת על ירי כל שר שמזרמן לארץ ולשטחיה הססגוניים, בכל דיון ממשלתי, בכל כנם איורי של נשים מוכות כלתי־תלויות. ואם לאיזה אויקני שחושב שהוא קנה אותנו רק כגלל שהוא קנה אתנו לא נעים לשמוע את המלה החדשה הזאת. הוא יטל למתום את האוזניים בצמריגפן ולשבת על צמיג

פה ושם אתה שומע איזה יפהינפש כוגדני והומו ששר שלגרש" זה פועל ולא שם עצם, ואז מיר רנים לאשרות לגרש גם אותו. פה ושם כמה הסטוריונים מסטרים על התקופה שבגרוש היה חור, אבל את מי נתנט מעניין מה היה כשכל־כך לא ברור מה יהיה:

כמסערת "פונרקיהים" - שהחומום שלה קיבל ציו נכוה מרפי גינת, אימת החומוסים – בנתניה, ללכך קרוב וכליכך רחוק מטוליכרם, אתה שומע כינד המלה נקלטת. גרשון המגרש משתעשע כמלה 'תושה כמו שילר קטן אומר "פיפי" ו"קקה", וכשהוא האה שהתורים לא גוערים כו ולא שולחים אותו לחצץ את הפה עם סבון, הוא פוער את פיו הקטן וחסר ושינים וצועק בכל הכוח התינוקי שלו: "פיפיקהו". וק גם המלה "גרוש". "אני לא מבין מה הסיפור פה", אמר גרשון המגרש, "צריך לזרוק אותם מפה, את

בעל המסערה יודע היטב שאם יודקו אותם לא היה מי שיעשה ויגיש את החומום שרפי גינת חקר. כשרכן לא יהיה מי שיקטוף את תפוזי עמק חפר תפלאים, שלא סתם ירועים בעולם כתפוזי "ג'אפה". ולא יהיה מי שיכנה את הקוטג'ים המפוארים משבניקים השקיעים בחובות.

נפכולת משול אני קונה סיגריות. הזכן רוכן אלי סולו נאתי לקנות קונרומים, ואומר: "אפשר להגיד לן משהוד ולפני שאני נותן לו אור ירוק, הוא ממשיך: מה אתה כליכך דואג לערבים: מה אתה, ערביז למה

אה לא כותב גם על היוצרים בעיתון שלךז" והנה, למרות שאינני חושב שאני צריך להיכנס לריון על רשימותי ככל פעם שאני קונה קופסת סינריות, אני אומר לו: "משום שזה מה שנשאר, אח שלי. בגלל שאנתנו שולטים לא נשאר לנו זמן לשום תצמין לי, בקישי מצאתי חמש דקות לקנות סיגריות".

"צריך לגרש אותם", אומר זה מהמכולת. שילמתי והלכתי, וכשחורתי לביתי כתבתי בשולי העתון משמאל לכוחרת על גל סרור חדש: "לא מגרשים אותם, מגרשים אותנו".

ייל צעיר צוער בסימטה חשוכה ככפר ערכי. הערב מתחיל פה מוקדם, ויללתו של המואזין מעצבות אותו כמו שריטות ציפורני חתול על נג של פת הוא דרוך. הרובה טעון ונצור, יש גם רימון גו ומסכה, ועוד חודשיים פורים.

נכל העולם נערים כגילו נוורים רק מאיירס. הוא ציון להיות קשוב לכל אבן הצץ שנורקת, כי אותו. אותו. אותו

הוא נוכר כיצד החליט ללכת ל"גולני" למרות שהכיתה שלו הלכה על ראש קטן. כעת הוא לא בטות שלא עשה שגיאה. עכשיו, בחושך, הוא ממשש את כומתתו הסגולה בכים מכנסיו, ורוצה לבכות. פתאום הוא לכד. ככה זה כשחושבים יותר מדי, כחושך. המחלקה נעלמה לו מעבר לסימטה האפלה, וכעת הוא לבד לגמרי. הוא פוחר. כמה דקות של דממה מוחלטת, ופתאום שירי-לכת בערבית מושמעים מרמקול המואזין שעל צמרת המסגר. הוא לא מכין את המלים,

אבל הוא יורע שהשירים האלה הם נגרו. הוא מחליט שהוא חייב למצוא את המחלקה שלו לפני שהתקליט החורק הזה יגמר, ומתחיל ללכת לכיוון המסגר. ואז פתאום הוא שומע צעקות רמות בערבית "ברם ואש נפרה אותך, יא־פלשתיוו". את זה הוא כבר מבין. אחרי הכל הוא כבר כמעט חורש בשטח.

מרחוק הוא רואה המולה רבה. ילדים ערכיים מקימים מחטומי אכנים, נושאים שלטים, מציתים צמיגים. הוא גם יכול להריח את ריח הגז המרמיע, הניחות החרש של כוחותינו. כמה עשרות צעירים מתקרמים לעברו. הוא מסיט את ניצרת הרובה, מקיש על מחסנית כרורי הגומי, נכנס למבוא אחד הבתים, מחליט להסתתר עד שההפגנה תעכור על פניו. אתמול חייל כמוהו הרג ערבי שקילל אותו בחאן־יונס. הפרטים עדיין מעורפלים. אכל גם זה היח חייל שאיבר את הכוח שלו, והוא לא רוצה להגיע לזה, לכן הוא מעדיף להמתחר, הוא לא רוצה להרוג, עוד כל החיינ לפניו, הוא לא צריך כבר עכשיו מוות על הראש. הוא נוכר איך לפני יומיים חברו למחזור הגיוס הרג אשה בכפר איראם. ילד עם רובה רדף אתרי ילד עם אכן,

ובטוף אשה נהרגה. מי צריך את זהז החייל הצעיר פרניש מגורש.

בתנועה עצבנית הוא מהרק את רצועת הקסרה שלו. ולמרות הפור העו הוא חש בטיפות זיעה הווחלות על מצחו. הוא מרגיש גם לחלוחית בעיניים אבל הוא לא בוכה, זה רק הגז הזה. ואם אפשר להגדיר את הרגשתו במלה אחת, חרי המלח היאו עלבון. מה אני עושה פהז תוא שואל את עצמו, נשכעתי להיות חייל, לא שוטר, ובטירונות לא למרתי לורוף אחרי ילרים בני שלוש עשרה שוורקים אכנים במטרה לפרות את פלשחיו

ומי יפרה אותיו חושב החייל בחושרי ואנחנו לא מגרשים את חעויכים, אנחנו מגרשים

כל חייל שיורה בנוער ההוא, "בנשים וטף", כפי שכה היטיב להתבטא המתבורר מרחוב צמח בתקופת הכיכרות שלו, כל חייל כזה הוא מגורש. מגורש לא רק מארץ אחת, אלא מכל הארצות. מגורש מהחיים. המתים מבקרים אותו בחלומות. ילד שהרג ילד כבר אינו ילד. גם הריגה במלחמת מגן משאירה צלקות בנשמתו של היורה, אבל כשכובש נאלץ לירות ככבוש קטין, אין מרפא לנפשו, ויתכן שכל חייו הוא ימשש את מצחו לראות אם כבר גימחה האות המקולל, ולפעמים אין לו ברירה אלא להחביא את האות סין

שלו, אולי אפילו לגדל קרן, להיות קרנף.

אסר ערפאת שוקל להקים ממשלה גולה, וזהו עוד דכר שהם למדו מאיתנו. לפי נסיעות השרים לחו"ל, הממשלה שלנו היא כבר מזמן ממשלה גולה, וגם כשהם כארץ, הם לא חשים את הצעיר העומר בסימטה חשוכה ומריח גז וגומי. ככה שאין כל סיבה שלא לגרש גם אותם מפה, או לפחות לעצור

אותם לפני גל הטפשות הכא שלהם. קחו למשל את וערת החוץ והכטווון (זה לא סתם שהמלים "חוץ" ו"בטחון" מחוברות יחדיו, שהרי הבסתון היחירי שלנו הוא כחוץ). לא אצטט את כל דברי הכסל שהושמעו שם אחרי הרג הצעירה בכפר אראם. די לנו ברכריו של ח"כ כני שליטא, ששם משפחתו מצביע על מעמרו הרם. שליט ונכחר, שבתחילת המרר בשטחים הציע להרוג חמישים ערבים בכת־אחת, מה שמראה לכם שהוא לא רק מנהיג איכותי, אלא גם כמותי. והוא אמר כוועדה: "מה רוצים מהחייל, שהוא הכן של אמא, צעיר, ואסר נסיון, צריך לתת לו גם את ההורמנות לטעות". והוא יודע טוב מאוד על מה הוא מרבר, שכן מי כמו ח"כ שליטא קיבל כליכך הרכה הודמנויות לטעות: והוא לא טירון. חסר נסיון, הכן של אמא. הוא סתם חמור, והוא לא חש את החייל, הוא חש רק את הכסא שלו, באבר היחידי שבו אפשר להרגיש כסא

חוא ושכמותו ינרשו מפה את מעט הטוב והיפה שעור גישרד פה ממולי פרוש עתון שעל גבו סיסמה חרשה של משרד התיירות, השואף לעודה את תיירות הפנים: "הַיַה חייר בארצר", וכר כריום אני מרגיש. תייר בארצי עם מסיכות גז ואם אני לא מסיר את המסיכה, זה לא בגלל הגו, זה בגלל הריח של שליטא.

רשת חנויות ארצית לתרופות, מוצרי יופי, בריאות ונקיון

ROC JUIN

כל מוצרי RoC נמכרים בסופר־פארם ב־20% הנחה.

על:

תחתונית

'n 30

כיחיר נוונולץ 39. 4שיח

משחת שיניים מחיר מומלץ: 30.05 ש"ח

1.00

שמפו + קונדישינר מחיר מומלץ: 14.83 שרח

9.99

חנויות הסופר־פארם פתוחות עד 9 בלילה. ברב־מכר, בקניון וברמת אביב – עד 10 בלילה. כל החנויות פתוחות במוצאי שבת! (למעט באר שבע) בתוקף עד 30.1.88 בבינובר, הרצליה, רמת אביב, קניון איילון, פתחיתקוה, כפוייסבא, ירושלים – נוה גרנות, גילה, בארישבע. משרד מרכזי טל: 03-900031 מכבדים מרשמים של כל קופות החולים. מכבדים את כל כרטיסי האשראי. הרשת שומרת לעצמה את הזכות להגביל את כמות הקניה.

מסע הל"ה.

במקום ההתכנסות, סמינר ביתיהכרם, פגש ישראל לראשונה את משה חון ואת אורי גולדשטיין (גביש), מי שיחד איתו עתירים אחרי־כן להינצל מנודלם של הל"ה.

אורי גכיש, ששרת כחי"ש ירושלים, צורף ליחירה הזו מהיותו סייר מיומן ובקי כשטח אותו אמורה היתה לחצות. כילד עלה עם הוריו מגרמניה, שהה שנים מספר בקיכוץ חפציבה, עבר לירושלים ועם פרוץ המלחמה שימש שם כסמל־סיירים. לאחר המלחמה למד אגרונומיה בפסולטה לחקלאות ברחובות, וכעבור שנים עשה הסבה לתחום החינוך. כיום הוא עובד נמדור הנוער של עיריית בארישבע. לאחר שעות העבודה חוטא ככתיכה ומתכונן להוציא בקרוב את

יך הגיע, לפני ארבעים שנה, ליחירה שאמורה היתה לפרוץ במסע רגלי לגוש־עציון הנצורז יום אחד קורא לי קצין המודיעין של תגרוד שלנו ומבקש ממני להכין ברחיפות תיק הובלת יתידה רגלית לגוש עציון, דרך ההרים. תא מסביר לי שלרשותי יום אחד בלכר להכנת התיק הוה. סיימתי את העבורה. הפגישו אותי עם דגי מס מהפלמ"ה. ממנו הבנתי שהוא עומד לצאת בראש יהדת תגבורת לגוש. יש לו, הוא הסביר לי, סיירים

מהסלמ"ה, אבל הוא רוצה לצרף אותי לכיתת החוד." ביום ד', ה־14 בינואר 1948, יוצאת מחלקת התגבורת – שלימים תיקרא "מחלקת ההר" – ממקום כינוסה בסמינר בית־הכרם לכיוון מלחה ודיר־כרמיזן. משם היא אמורה להמשיך דרך איזור אליחדר ולהגיע לעין צורים. ארבעים שנה לאחר מכן מספר אורי

"צביקה ותיד אתר עודרושים אנעוים לתשיתה תיוחדת. קתנו כולנו. התבדר שאחד תיוחד. הוטל תטבע, ביני לבין אחר, ולי יישאר, ולי ייצא. אני זכיתי".

נכיש כי התוואי שהוא הציע, בתיק המסע שהכין, היה שנה מהתוואי שהציעו סיירי הפלמ"ח. אבל, הוא מסיף, רק טבעי שרני מס העריף את התוואי שקכעו אשיו, כי אותם הכיר ועליהם סמך יותר.

התוצאה היתה ש"הסתבכנו בבוסתנים שמתחת לכרמיון. הפסרנו זמן. כלכים נכחו עלינו. בשלב מסויים אף נורו לעברנו מספר יריות. הפסדנו את הלילה. לא היתה כרירה אלא לשוב על עקכותינו ולחנור לכית הכרם. אני הרגשתי עצמי מיותר ביחירה הון שהיו לה טיירים משלה. גם אני וגם הממונים עלי מדים דיברנו עם דני מס, הצענו לו לוותר עלי. אך היחירה. עמר על דעתו שעלי להמשיך עם היחירה. נשארתי איתם, אי על פי שמכחינה מקצועית הרגשתי

למחרת מניעה היחירה להרטוב כדי לצאת משם לנוש עציון בתוואי אחר. "לרבים מאתנו היתה תחושה לא טוכה", נזכר היום ישראל גפני. "אף אחד לא דיכר על זה בגלוי, התביישנו. אבל עובדה שלא מעטים המואות שנכתבו באותו לילה התפרסמו מאוחר יותר." סמוך לאחת עשרה בלילה, לאחר עיכובים שונים, (עוד מיפקר חיציאה. היום אומרים שהמא"ו של תמוב יעץ לרני מט לרוצות את היציאה ללילה הבא

יש לצאת לדרך ללא עיכובים נוספים, בגלל המצב כגוש־עציון, וכי ניתן להגיע אל הגוש, או לקרבתו, לפני שיאיר היום. שני אנשי שיחנו אינם זוכרים זאת, או לפחות לא היו נוכחים בשעה שהרברים נאמרו.

שלושים ותשעה בחורים ניצבו באותו לילה צוגן במיפקד היציאה. מולם עמד הארבעים במספר, המפקר, דני מס. סקר, הסביר, חילק הוראות אחרונות. התברר שלשניים מאנשי היחידה לא נמצא נשק אישי. רני

הורה להם להישאר כהרטוב. שלושים ושמונה יצאו אל תוך הלילה. כל אחר מההולכים נשא על גבו, פרט לנשקו האישי, מטען שמשקלו בין 20 ל-25 קילוגרמים – תחמושת, חומרי נפץ, סוללות למכשירי קשר, בקבוקי פלאסמה וחומרי חבישה. הם צערו בשורה עורפית, ברווחים קטנים איש מרעהו. התוואי היה קשה. המטען הכביד. לאחר שעכרו כשבעה קילומטרים מעד ישראל גפני על סלע ונקע את רגלו. החובש ניסה לסייע לו, חבש את הרגל יחד עם הגעל, אך' ללא הועיל. הרגל תפחה והלכה, הצליעה נעשתה קשה יותר ויותר. לבסוף החליט דני שיש להחזיר את גפני להרטוב. לשם כך נאלץ להפריש מהיחירה המצטמקת עוד שני אנשים כדי שילוו את הפגוע. הבחירה נפלה על הסייר אורי גביש

ועל משה חזן (כיום תושב רחובות). "הוא בחר בי מפגי שהייתי סייר היכול לנווט את הדרך חזרה. הוכילו את היחידה הסיירים מהפלמ"ח ולא היתה לו בעייה לוותר עלי", מספר היום אורי גביש. "תחילה ניסיתי להתחמק מההליכה הזרה להרטוב. האמתו פחרתי. חשתי הרכה יותר בטוח עם היחידה הממשיכה לעבר הגוש. דגי אַמר לי: זוהי פקורה. ובכך הסתיים הויכות הקצר. בשלב זה ביקשתי שיתן לי עוד אדם, למקרה שגפני לא יוכל, בהמשך הדרך, לנוע בכוחות עצמו. הוא אמר שאני צודק והורה למשה חון, גם הוא מאנשי החי"ש, להתלוות אלינו. מעמר הפרידה לא היה כליכך נעים. לכולם היה ברור שסיכוייהם של שלושה אנשים לעבור שמונה קילומטרים בשטת האויב ולחזור בשלום להרטוב אינם מוהירים. לעומת־ואת מקובל היה כי קשה מאור יהיה למישהו לעצור את היחידה עצמה - שכמושגי הימים ההם היתה בעלת עוצמת אש כלתיירגילה. אנשיה נשאו איתם ארבעה מקלעי ,כרן', כמות רכה של תחמושת, רימונים, חומריינפץ. מפקדה היה מעולה ואנשיה – מהמנוסים כלוחמים שהיו לנו אז. טבעי היה

רירה הפוזה, עניינית. השלושה ממתינים עד שיעלמו אנשי היחירה לתוך הלילה, ער שתיפסק הלמת מצערם. או הם קמים

שהם ראגו לגורלנו יותר משעלה ברעתנו לדאוג.

ומתחילים ללכת חזרה, לעבר הרטוב. "הגענו אל המושכה מצך מזרח", נוכר ישראל מתכו צוואה בלילה שלפני היציאה. גם אני. חלק מן . גפני. "כשהתקרבנו לגדרות התחלנו לשיר כקול רם בכל האפשר משירי אותה תקופה, כדי שהשומרים לא יפתחו לעכרנו באש. בקטע האחרון של הדרך חששנו יותר מאש שתופנה אלינו מכיוון העמרות שלנו להרטוב מאשר מאש הערבים. השירים שלנו והשיחה בגלל השעה המאוחרת. לא תספיקו להגיע לפני הקולנית בעברית שניהלנו במכוון לא הזיוו לאיש. אמרו לו אנשי המושבה. רני עמר על דעתו כי משום מה, לא היו שם שומרים, נכנסנו למושבה ולא.

פגשנו נפש חיה. כולם ישנו. מצאגו מקום לישון ונפלנו הרוגים על המיטות. ניסיתי לחלוץ את הנעל, אך הרגל היתה נפוחה ולא הצלחתי. ויתרתי על הנסיוו ונרדמתי ללא חליצת הגעליים."

אותה שעה היתה צריכה היחירה להימצא לערך בשלושת רבעי הררך לגוש, ועם אור ראשון להיכנס לאיזור השליטה של משואות־יצחק. אלא שהעניינים התנהלו אחרת. מתחקירים שנערכו במרוצת השנים, בעיקר לאחר 1961, כשהשטח כולו היה בשליטתנו,

התגכשה הגירסה הכאה: לפנות־בוקר ניקרו בנתיב התקדמות הל"ה שתי נשים ערביות שעסקו באיסוף זרדים. אגשי היחידה החליפו איתן מספר מלים. רועה ערבי, שנמצא בסמוך, נסש את עדרו ומיהר לצוריף, להזהיר את התושכים

"אן" אחד לא דיבר על זה בגלני, החביישנו. אבל עובדה שלא ולעטים "כתבו צוואה בלילה שלפני היציאה

מפני יחידה מזויינת של יהורים הנעה כשטח הסמנד לכפר. השמועה עשתה לה כנפיים, וגכל כפרי הסביבה החלה התארגנות. ראשוני הנועקים פתחו כצליפה לעבר היחידה ושיכשו את התקרמותה. כמה מאנשיה נפגעו ואז, כנראה, הוחלט לא להמשיך הלאה, אלא להתכצר ולהתגונן. הליה עלו לגכעה הירועה כיום בכינוי "גבעת־הקרב", וממנה ניהלו קרב נואש עם אלפי הערבים שנהרו אל האיזור מכל כפרי הסביבה. סמוך לשעה ארבע אחה"ג נותרו מן היחירה רק כתריסר בהורים, חלקם פצועים, שעוד היו מסוגלים

כעבור שעתיים לערך נפל אתרון הלוחמים מסרב הל"ה. לפי אחר הטיפורים נמצא כשאבן בכפו הקפוצה, באמצעותה ביקש להוסיף וללחום במסתערים לעברו לאחר שתחמושתו אולה.

עם רדת היום תם הקרב הנורא. אובדן הל"ה הטכיע את תותמו הכבד על הישוב העברי. זעוד בטרם נודעו לאשורם פרטי הקרב ומעשי הגבורה, נולר כתוך הטראומה והכאב המיתוס של "מחלקת ההר", שלאורו התחנכו דורות של לוחמים.

ארבעים שנה אתרייכן. הרטוב שוב אינה מושבה חקלאית מכורדת ונצורה. אפשר לנסוע לגוש־עציון במקביל או קרוב לתוואי בו פסעו הל"ה כאותו לילה גורלי. במקום כו גיהלו את הקרב הנואש ניצבת היום אנדרטה לזכרם.

כשאנחנו שואלים אם שומרים האנשים ששרדו מאוחון מסעיעל קשר ביניהם, משיב אורי גבישו בשנים הראשונות היו לנו יותר הודמנויות להיפגש. באותן הזרמנויות הייתי אומר לישראל שהוא הקמיע שלי, והוא היה אומר שאני הקמיע שלו. הוא היה טועו שבלערי וראי היה מסתבך בלילה כשמח ולא מצליח לנווט את הדרך חזרה להרטובן ואני משיב לו שאלמלא הוטל עלי ללוותו חזרה, לא הייתי כאן

מנחם תלמי

19 RIBEDIO

שתל יריות בחזה אמרתי להם, מה פתאום שאני אנקה את השבילז זו

רקות אחדות לפני כן, החליטה קבוצת הצעירים העכודה שלכם לא שלי. מזל שהתקשרתי למישהו הזו ליידות אכנים כרכב צה"ל המסייר ככפר. שוכ שאני מכיר ואחרי שהוא ריבר עם החייל נתגו לי אבנים. שוב פצצת גז. שוכ כדורי גומי. הפעם היתה התסרית הצרה. המסוס חל עדיין מעל.

כפר איראם מונה כשלושים וחמישה אלף תושבים. כפר שקט כאמצע הדרך בין ירושלים בסך־הכל רוצים? רק להראות לעולם את ההרגשה לרמאללה. ער לאירועים האתרונים לא ידע הכפר הזה מהומות והפרות סדר. גם בזמן ההחלקחות האחרונה בשטחים הפגין מתינות. אבל שקט, כנראה, אינו משקף דבר. הריגת הנערה היה על תקן שטתום ששיחרר לחץ. לתץ התיסכול, השגאה וההתמרמרות.

> לפני 1967 היה כפר א־ראם יסוכ קטן וציורי. היו בו כתי קיץ של עשירי רבתיעמון, ביניהם ביתו המפואר של המלך חוסין. לאחר מלחמת ששת־הימים גדלה אוכלוסייתו. רבים מתושבי ירושלים המזרחית עכרו להתגורר בו. מחיר הקרקעות הלך והאמיר, והוא הפך לעיירה. לא מומן פנה הווער המקומי לירדן בכקשה לקבל מעמר של עיריה. רבת עמון הכטיחה

לשקול את העניין ומינחה את חמאדה רישק לראש הבועצה המסומית.

> "תה את מבינה בכחד שלנו. את אך פעם לא הייח פה ולא דאית כלום. גם אם אני לא עושה כלום תופסים אותי ולפעתים גם מרביצים לי"

האת, מוחמד. על מח הוא חושבו

כפר ארראט, הגובל בשכונת נווה יעקב, נכלל "ואפשר גם למות". אבו ליאם צופה בדממה על הרחוב באיזור הפינהל האזרחי של יהודה ושושרון. לרוב התושכים תעורות זהות ישראליות, שניתגו לאחר מלחמת ששת הימים לתושבי מזרח ירושלים. הפריחה של הכפר געשתה ללא תכנון. בתי פאר גיכנו שם, אך הכפר אינו מסוגל לספק להם את השירותים הבסיסיים. טימטאות צרות, מערכת ביוב לקוייה, ומערכת מים במצב נואש. בכפר קיימים שני כתי ספר: מכללת אל־אומה, השייכת לוואקף, ובית הספר לכנות.

יחסי השבעות בין הכפר הצרבי לתושבי השכונות הצפוניות סל ירושלים היה הרוק. מגרשי סחר המכוניות, המוסכים, חבויות לכלי חשמל ומאפיות הפיתות – שירתו את השכנים היהודים, עד עכשיו.

סיור בכפר. אחד הבתורים מצטרף אלינו. שכן של שמה. בוגרת אוגיברסיטת ביר־זית. אנגלית שוטפת. המשפחה. ממול עומרים שני חילים שלנו, משועממים "אני פלשתינית", היא אומרת, "והם תיילים יהודים, | עצמנו מספיק נכון, כי לא ידענו איך זה ישפיע עלינו. קצח. אחד יושב על מעקה בטון ומפהק השני בועט שיורים בעם שלי. מה את מצפה שאני אגיד לך, שאני | אנחנו לא מתנצלים. עברנו משבר. אנחנו מקויף בקרקע הבוצית. הבתור שאיתנו מתקפל בכושב ומבקש לעווב את המונית. "לא רוצה בעיות איתם", הוא אומר ופוגל לעכר שני החיילים. "אני כן עשרים ואחת ועוד אף פעם לא היו לי בעיות. לא רוצה". אין לך מה לפחר, אתה איתנו, אני מנסה לשבגע

אבל פוזלת לעכר הג'ים הצבאי שחולף במהירות "גם עם כנין הייתי. מפחר", הוא אומר, "מה את מבינה בפחר שלנו. את אף פעם לא היית פה ולא ראית כלום. גם אם אני לא עושה כלום תופשים אותי ולפעמים גם מרביצים. או מת אני צריך להרניש אחרי טעושים לי את זהו יום אחר חורתי מהעכורה באבריטור, תפשו אותי תיילים ואמרו לי תעצור. ביקשו תעודת זהות, ואז אמרו לי חוד תנקה את השכיל.

មានខ្លង់ថៃ 20

קללה שחורה.

אז שייתנו לגלגל להישרף וזהו. למה נכנסו לכפרז אם (המשך מעמוד 13) התוצאה: פער גרול כין הפוטנציאל המקצועי של מבכי חיפה לבין הביטוי של זה במגרש".

יוסי לוונטל, פסיכולוג שהתמחה בטיפול קבוצתי: "מככי חיפה נועצה כי אחרי האסון ואני הוא פותר, מתנצל, ועווב את המכונית לא לפני הכעתי חשש לפגיעה בחברים הקרובים. הצעתי שהוא מתחנן שלא נזכיר את שמו. אנחנו שותקים. הוא מתרחק. את הכל כמעט אפשר לתרגם למילים אבל לא את כמות הפחר שלו, העוצמה, ואת חוסר היכולת

לנסוע בשקט. בכלל בשביל מה הם פה? שרפו גלגל?

לא היו נכנסים לא היה קורה כל הבלגן הזה. מה אנחנו

המונית נוסעת כין שכילי הכפר. שביל חסום.

מסתוכבים. עוד שכיל חסום. שיירי מהומות הימים

האחרונים. החנויות סגורות. ברדיו אמרו שמתקיימת

בכפר שביתת מסתר. אבריליאס, בעל מאפיית פיתות

עומר כפתה הנותו. "זו לא שביתה", הוא אומר,

"אנשים מפחדים מהכרורים שהחיילים יורים. זה יכול

לשבור את הזכוכיות". אחרי כמה שניות הוא מוסיף,

תהלוכה למעלה, כא לפה מיצגע. כא, ירד, הסתכל

והלך. אולי כמה רקות. אף פעם לא היה ככה", הוא

נאנח, "תמיר סוב ושקט, אכל מאז שהכחורה נהרגה

אתה תושב שהכל יהזור להיות כמו שהיה:

את חושבת שהם רוצים להיות פהו

"לא יורעת. הם רוצים שנפהר".

"אולי הילוים מפחרים".

"זה טוב מאור. צריך שכל העולם ידע מה קורה

"בטח. רק צה"ל צריך ללכת מפה. אם ילד מה |

הסיתות של אבו־ליאם פריכות וטעימות. בגדה

את מפחרתו "מה פתאומו" היא ממיחה בחיור,

מה אתה אומר על ההפגנות:

געשה הכי גרוע".

אוהכת אותם?

אחר. מעגל סגור,

יעשוז זה רק בגלל הצבא".

להתמודד כצורה מסודרת עם נושא האכל. ככל שאני יודע, היתה התנגדות של המאמן. לא שחחתי אישית עם שחקנים, אכל אני משוכנע שיש השפעות אישיות על שחקבים. הם מסתכלים אחורה ולא רואים בשער את אבי רן. יש תחושות המופנות כלפי המחליף כוני, במיותר כשהוא לא בשיאו – והוא לא בשיאו כגלל הציפיות. הירירה בכושר של מכבי חיפה היא תוצאה ישירה של מה שקרה.

"כדורנלנים הם עם שנוטה מאד לאמונות תפלות ולצעדים מוזרים. הם מייחסים חלק גדול ממה שטרה, למול הרע שפקר אותם. ואם זה תלוי כמול, הם אומרים לעצמם, אז מה הטעם להאבק ולתאמץ, אם ממילא השנה הזו היא נאחס והכל בגדנו. תהליך האבל האישי והקבוצתי לא עובר טוב במכבי חיפה. להערכתי הם יהיו חייבים לעשות את זה בשנה הבאה ולא להשאיר את הטיפול הנפשי בשחקנים למאמן שאמנותו אינה כטיפול".

המקורבים לקבוצה מתעקשים שמותו של אני רן משפיע יותר על האוהרים וההנהלה ופחות על השחקנים. לרעתם, השחקנים היו הראשונים שהתאוששו מהמקרה, כשהניעו לשלב המו"מ הכסמי. לפי גירסה לא־רשמית של ההנהלה, האובדן של אני רן משפיע יותר מבחינה מקצועית.

יצחק אכיער, יו"ר הקבוצה, מנים קצרות: "אני משתרל לא לגעת בנושא בפומבי. זה לא תורם לקבוצה. התייעצנו בפסיכולוגים, טיפול פסיכולוגי לא היה, אכל קיבלנו יעוץ כללי. ננציח את זכרו של אבי רן כקריאת מגרש על שמו, מועדון ופינת הנצחה. יחק שנקיים טורניד קבוע אחת בשבה".

חבר אחר כהנהלת הקבוצה, אמר: "היתה מחשבה איך לספל במשבר. טיפול פסיכולוגי לא היה. הסיפור של מסיכולוג בקבוצת כרורגל דוא מורכב. הרברים נשקלו והיתה כוונה להיעזר כעסיכולוג, אבל הערכנו שהמציאות היא הדבר המבריא והמחשל ביותר. הערכנו שאחר יעזור לשני". השומם, ומתנרב למסור אינפורמציה: "כשהיתה

היום ברור כי זו היתה הערכה מוטעית. השתש ניד קלינגר: "כל מיני דכרים במגרש מזכירים לי אַ אבי. זה השפיע עלי. אני מתנהג עם זה כדרך שלי. מתאמן חוק". השחקן שלום לויו כשכל השחקנים מחנים את המכוניות על יד המגרש ונכנסים לאסימה אתה מסתכל לאך שאכי היה יושב ורואה שהוא הסר

משגה ררף משגה. כתחילת העונה יצאה הקבוצה למחנה אימונים כתולנר, שהיה מוצלח מאד מבחינה מקצועית. אלא שכאותו מסום כדיוק התאמנה מכני חיסה לפני שנה עם אבי רן, וכל דבר הזכיר לשחקנים את הברם המנות. "זו היתה סעות שהחזירו אותנו השניה של הרחוב עומדת בחורה בכותונת לילה. מהא | לאותו מטום", מסכימים השחקנים. עוד טעות.

כולם אמרו שנהיה אלופים. לא הערכנו את לצאת מנונר, אומר ניד קלינגר. צדוק מלכה: היינו רגילים לקהל סוב. קהל מפונק, שקיבל הצגות הדכה גולים. היום בקושי באים אלפיים צופים ואם אתה לא נותן גול תוך עשרים רקות, מקללים ומלחיצים". שלום לוי: "היום אנחנו צריכים את הקהל יותר מאי פעם. שיתן לנו שקט ועידור".

בשבת האתרונה, אתרי ההפסד לבית"ר תליאכיב והשליפי בבית מאז תחילת העונה והשמיני בכללא נפרדים ממשפחת רווואנה. האם מתנצלת | נאלצו השחקנים להמתגר שעה ארוכה בתיד ההלבשה שמגישים רק קטה כלי סוכר. האב מושים יד. לחיצת | בחוץ קוללו אותם מאות אוקדים. הם מאמינים יד חוקה. ווהו. סימור של כפר אחר. משפחה אחת. רוכח שהקללה היא משמיים

יצחק בויחוריו

מאת נילי פרידלנדר צילמה שי גינות בשיתוף רשות שמורות הטבע

במגפיים ביני ביני ביני ביני ביני לעין־מתוללים; וגם

זליה - ערבות אדומות בשלכת, והגבעות ● העיול ברכב נשנים עם חציית נחלים וביקתת עץ מבשת ממש אירותה בארץ ישראל.

> ושת ששה. קצת מזרונה ודרומה מבביש אדי נילת, שמחבר את מחלף זכרון בכ־ משתמהיד ת"א חימה, עם יקנעם. א לחך. משולף זכרון פונים לכיוון יקנ־ שובצות אליקים פונים ימינה, דרומה, עיון קיבוץ דלית.

השות מועה של ונלי, ארבעה קילומטר בדרכי עפר שני שתאדנו ולא ביום נשום, אלא בשבי תת בהירות שאחרי הנשם, ובמנפיים. תוכים תוצות מזלים בין הנבעות, שדות

שהו נפלא קורה עכשיו בחוץ. ברגל – מעק־דמומית לעין־מתוללים; וגם האשיכו ברגל (או ברבב, חלוי בעבירות, שהמים וגדותיהם הדך בחודף) לביקחה. מעסדות כלויות. על גדות נחל

יורדים מקיבוץ רמות מנשה לעין מחול לים, ומטיילים ברגל, לביוון עין דמומית במזרח, או לביקתה במערב כדאי לקחת סנדוויצ'ים ופירות ושקיות ניילון ולא תשהה מתרחש בין בתרשלמה לקיבוץ להשאיר לכלוך על גדות הנחלים, בחור־ שת האורנים או על הגבעות. אריה קלו, הפקח האיזורי של רשות שמורות הטבע מבטיח כלניות בכל הצבעים, נופי נחלים זודמים וגבעות ירוקות, ולא להיכנס לה רפתקאות כבוץ.

כים לאורך הנחל בדרך עפר. חוצים ערוץ קטן וממשיכים בדרך. אחרי קילומטד ווד

צי מגיעים לטחות קמת על הגדה הדרר מית של הנחל. תורשות של אורנים

גבוהים ומרווחים. רקפות. חוצים, ומגיעים

לעצי אקליפטוס גבוהים, צמצפות ופטל. זוהי עין־מחוללים, לוכר הפסטיוואלים

• תליכת מעין־דמומית לעין־מתוללים הליכה קלה, בכיף, של ארבעה קילומטר. מהכביש לדליה, 700 מטר אתרי הפניה לקיבוץ רמות מנשה, נכנסים ברגל לדרך עפר. לפניכם עץ תות גדול בשלכת. המד עיין, עין־דמומית. משמאל, מאגר השני מחים תורשת אורותו וטוחנת קתרו ישנה כים של "זוהר", מפעל הדטרנוטים של קיבוץ דליה, שהשקיע הון כדי שהמים לא יזרמו לנחל שלף שנראה מימין. הול

ללת 45 ק"ם דרומה מצופת אליקים, שנה לניוון הקיבוץ, וחבושים מטד לפני ת וון הדור ופניעה אחדי נסיעה של קי־ לפש אחד לעין מחוללים. כאן ממתין

סוף עונת הנרקיסים

יבול היום להאמין שכל השרות באזור חקישון, במפרץ חיפה. היו פעם לבנים בחורף יותנו את הריח הכיטוב בעולם – ריח של זרקיסים. ורקיסי־בר, לא

היום זת האזור מכי מזותם בארץ. בתי־הזיקוק ממשיכים להרוס את חסביבה, הים ונמל הקישון. הנרקיסים נעלמו זהם צומחים בהמוניהם דק במרדס הלימונים של קיבוץ יגור, שטת פרטי וסגור למטיילים. תודה לסלמן אבו רוכן, בן עוספיא, וסגן מנהל מחוז מרכז ברשות שמורות הטבע, שנילח לנו פינה אחת שבה עוד פורחים נרקיסים, באזור חקישון. מנשר בו, על כביש חיפה העמקים, נוסעים לכיוון שדה התעופה ונמ הגשר על הקישון, יש שדה קטן של נרקיסים.

לחמש אותם בעיקול, בפינה הדרום־מזרחית של הכביש. במפת סימון שכילי ברמל – בקנה מידה של 150,000 – יש להם נקודת ציון מדוייקת:

אגב, את המפה הזאה כדאי לרכוש זגם לקחת אותה לטיול של דמות־מושה. ככל

• לכלוכים מקיבוץ חורשים, ליד חיער ושוות הפריחה כשרון, שבתם טיולתם בשבת לפני שבועיים, הודיעו לנו שנשאר בשטח הרבה לכלוף: מה קורף פהז כבר שכחתם שלטיול יוצאים עם שקיות ניילון ברכב, ואת האשפה מפוים רוביתה בשדות הבד ובשטחים הפתוחים, אין מי שיילן וינקה אחרינו.

!יהשפילי רק ויסוצקי!

ההגרלה.

CDP-35 D)1"

המכצע בפיקוח רווית וכפוף לתקנון הנמצא במשרדי החברה

• הדדן חזרח לקיבוץ רמות מנשה, בדרך ההפוכה מזו

כדאי לקחת ברכב נעליים וגרביים להחל ףה, למקרה שהרגליים נרטבות במים, למד רות המגפיים.

23 Viaeaio

אלו הלור, ומר, הלור, הלורה הל

לפגי שנה עריין היה עור זמר עול מערונים וחתונות. היום אלי לחון, 22 וקצת, העוצעון הלאומי החדש, מכר דבר 100 אלף עותקים מלוזיםו ההיספרי "אינו מדינה", זו עם לא יכול יותר לעבור בישקפו ברחוב. ולא בגלל שהוא לבקן. תופעה, אומרים אגשי מקצוע. פסיכוזה שאין לה הסבר. אחרים אומרים מזל. לוחן עצמו מדבר על האמת אומרים מזל. לוחן עצמו מדבר על האמת העולם. מבחינתו, כך בריוק צריך להיות.

תאת אורית הראל

שגעון הלאומי החדש גר בנחניה כי הוא אוהב את זה, מתפרנס מהופעה בחתונות ונשבע ש"הכוס קפה שאמא נותנת בבוקר זה הרבר הכי טעים בעולם". הוא מתכנן לכבוש את האירוויזיון והעולם עם פסנתר־כנף לכן, מאמין באלוהים, הולך לבית־כנסת וחולם להופיע עם חוליו איגלסיאס כי "הוא מעביר לי מסר זאני אוהב את הקול שלו". אלי לוזון, בן 22 ושלושה ימים. כבר מכר 200 אלף עותקים של הקלטת שלו (כולל קלטות פיראטיות). לא יכול לעבור בשקט ברחוב, ולא רק בגלל שהוא לבקן. איזו מדינה.

לפני שנה עריין היה עור זמר של מוערונים ותתונות. מופיע, שר, בטוף הערב אורז את החפצים זתוזר לאמא־אבא בנתניה. באחר המוערונים הכיר את יוני רועה שהיה מגיע לשם בקביעות בכל יום שלישי במיוחר כדי לשמוע את לווון. התפתחה שיחה שנהסכה לידידות שנהפכה לקשר בכתיבת שירים. יום אחר בא רועה עם הרעיון לשיר "איזו מרינה". הלכו ברחוכ בנתניה, רועה זימום "איזו מרינה", לוזון השלים "מיוחדת כמינה", וכן הלאה וכן הלאה. מאז -שום דבר כבר לא מה שהיה.

"איזן מרינה מיוחרת במינה / ממשלה לוחצת מרינה גלחצת / הממשלה דורשת כסף מכקשת / איזו מרינה איזו מרינה / איזו מרינה מיוחדת במינה. / אנשים כוכים מחירים עולים / לשלם מיסים זגם קופת חולים / אין ככר עבודה הקופה ריקה / אין ממה לחיות סגרו את הלשכה. / בכנסת הם יושבים, עלינו הם עובדים / לקחו התסכונות הלכו הפיצויים / לנו כבר נמאס רפקו לנו עור קנס / גם על החלב הוסיפו את המס" (מתוך "איזו מרינה", אלי לוזון

ויתי רועה). תופעה, אומרים אנשים העוסקים בכידור וכזמר. היסטריה. פסיכוזה שאין לה הסבר (ראה מסגרות). מזל. לוזון עצמו מדבר על האמת שיש בו, האמת שיוצאת מהשירים שלו וכובשת את הקהל. הוא, אגב, מתייחס להצלחה בטבעיות מוחלטת..מבחינתו, כך בריוק צריך היה להיות ואט יש משהו מפתיע בוינוק שלו לצמרת, זה רק הקצב המהיר.

(המשך בעמוד 3X)

אני שלושה רבעים אשכנזי ורבע סודי – והרבע הזה הוא החלק הטוב מוסיקלית והבנה, אוהב לשמוע שירים ישראליים

יום תליאכיב היא העיר שלי ואני אוהכ אותה. לירושלים כבר אי־אפשר לחזור. היא השתנתה ללא הכר. מעט מאור נשאר מירושלים שלי. הכית וסכיכתו לא קיימים. מקור ברוך של ילרותי נהפכה משכונה של המעמו הבינוני וכיגוני־נמוך לשכונה חרדית שוצרה לגמרי.

ה'ייואס" שלי ירושלמי, אם כי החלק הטוב כא מאמי, שגולרה כצפת, נת לאכ ספרוי ואם אשכנויה, ואני שלושה רבעים אשכנוי ורבע ספרדי הרבע הוה הוא החלק הטוב שבי. אחרי השתלמות כארת ב חזרתי לירושלים, אבל עד מורה הציעה לי אוניברסישת תיא להקים מעברה למיקרוסקופיה אלקטרונית, אתגר שאפילו ירושלים לא יכלה להתחרות כו. זו היתה ההחלטה המקצועית הנכונה כיותר שעשיתי, עד היום אני רואה כמעכדה את הכית המדעי שלי.

שוקכת, מלאת אפשרויות כילוי שאינני מנצל, אחר - החלומות הקסנים שלי הוא לעשות סינום ולראות מה באמת סורה בעיר הוו, מה אמיתי ומה מחרחש רק כעתונים. אני אוהב ללכת ברחובות, בעיקר של תל־אכיכ הקטנה, להסתכל מעבר לחלונות, למעלה, לראות את הכיעור היפה, את התערוכת המוזרת של ביירות וקייב, כשיש לי זמן, וזה קורה לעתים רחוקות, אני אותו ללכת עם רעייתי, רותי, לשוק הכרמל. לא הולך לים. כסושי לבריכה, לצערי, גם לפולנוע כמעם איני דולך. אחת לכמה הורשים אני מוצא זמן לצייר, בשישיישבת, ועושה זאת באילו כופה אותי שר, בירישה שיש דברים אוצים שאני מוכוח לעשות, כמו ' לקרוא תיקים של וערת מינויים.

מיאמרון אני רואה בעיפר בחו"ל: לפרות שאני בוסע לכנס, לתת הרצאה או בענייני האוניברסיטה. אני מרגיש משוחרר מהיומיום. מעבר לעכורה שבאחי לעשות - תיאטרון, טויאונים וגלריות הם חלק

פרופטור יהודה/בן שאול

רקטור אוניברסיטת תל־אביב

מולד וגדל בירושלים, דור שישי (לפחות) בארץ. תואד מוסמר (מדעי השבע) ודוקטור (ביולוגיה) באוניברסיטה העברית השתלם (במילגת פולברייט) באוניברסיטת ברנדיים. הקים באוניברטיטת ת"א מעבדה למיקרוקקופיה אלקטרונית שהוא עומד בראשה. שימש מרופקור אורת באוניברסיטאות בחו"ל, בין השאר, חבר הנהלת תמרכז לחקר הביולוגיה של תסרטו.

בועד האגורת הבינלאומית לביולוגיה התפתחותית ובמערכת כחב חעת המדעי "דיפרוציאציה של חתא". פירסם כמאה מאמרים מדעיים. הציג שתי תערוכות ציור: בו 37, ושני, אב ליב בנות, גו בת"א

מהתפרים הקבוע. ביציאה למסערה אך פעם לא ראיתי בידור. טומי לפיר חושב שלאכול טוב זה חלק מהתרבות. אני מסכים איתו, אבל בשבילי וה לא במקום הראשון. אני מעדיף לראות ולהאזין לטגנו כבואנוס־איירס או לסמבה כריו מאשר לאכול כונות כשר במסערה ארננטינית או ערימת פידות משגעים במסערה ברוילית.

אני מכיר ואוהב את המרויאונים בניריורק לונדון ומינכן. המוזיאון האדוב עלי במינכן ואליה אי מגיע לפחות פעם בשנה מכיוון שיש לי שם שיתוף פעולת מדעי) הוא היליינבאבר בו מוצגים הרבון ציורים גרמניים משנות הי20. קאנרינסקי והחבורה שמסביבו, קירשנו, מרק, מינטר ואחרים יש להם צבעים עזים, תווי ביסוי חוק שאני מאור אותב. אה האימפרסיוניסטים אני יכול לראות שוב ושוב לא משתגע אוצרי הציור ההולנדי, וגם העבורות של רשאי ורהזינצי – שפעם התפעמתי מהן – לא מרגשות אחוי היום. היום אני מעדיף אמנות מודדנית. כומן האדיון ממש אהבתי תערוכת עבודות קטבות, יפהפיות, ק? לאה ניקל, ואני אוהב מאור את העבורות של אוד,

ררי, שלדעתי הוא מהציירים הכי מובים היום כארד חמונות מאור קובעות את המראה וההרגשה של הבית. אין לנו תמונות שמן כולטות שממלאות הבלי יש הרפסים של שטרייכמן, אביבת אורה קרישמן. הרפס שדרי עשה כשביל וריצקי וציור שמן על נייו של דרי. השילוב הוסך את חדר המנורים לחדר שנעים לשהות כו. אני אוקב שבית יחיה יהיומיש"ן שיהין בו חום וצבע והרגשה טובה, שלא יהיה חשש לגעה. בריפוד שמא יתלכלך, אנחנו מרכים לשבת כסינה שליר המטבח, שאני קורא לח יהמינה המנובבה ווקטנה עושה שם שעורים, הבלב מסתובב, שם אוכלים צוסים בטלוניויה, מטלפנים, מתכנגים תוכניות

פי היו ניבורי ילדותךו <u>ז'ול וורן, רובינזון קרוזו, הקלברי פין, המלך איגנוסי והמכשפה גגול,</u> ואלי הקפון בספריית הפועלים בירושלים, ישראל די־זהב ששר ברדיו בקבלת־שבת, ריטה פסיו מ'פינת הנוער", אורי־מורי ואמי – שהיתה הגיבורה הגדולה מכולם. מה נים לך לבחור במקצועך: אהכת טבע אמיתית מילדות, והעובדה שהיו לי מורים

מה מוע אותרו <u>אמביציה לעשות ניסוי ולהצליח בו, במעבדה, בכתיבת מאמר, בתכוון.</u> מה עד היית רוצה ללמוד: <u>שמות זרות נוספות כדי</u> שאוכל להנות מפרי ספרות העולם. נאינה ווסר אתה מרגישו <u>שבנעורי לא הערכתי מספיק לימוד בתחום ההומני</u>

מה מביך אותך? <u>כשמישהו שאני מעריך אומר דבר הבל.</u> מה שתן לך הרגשת בטחון: <u>האופטימיות שלי, אפילו בשעות של עצב ותסכול.</u> מה מפחיד אותרו <u>שנעון נדלות בלתי־מרוסן, ואובססיביות בלתי מתפשדת.</u>

מה מקומם אותךו <u>חוסר פירגון. בכל התחומים, ובאוניברסיטה על</u> אחח כמה וכמה. שה מגעיל אותךו <u>חוסר טעם וזולות.</u> מה מעליב אותךו <u>כשמתופלים עלי על לא עוול, וכשאומרים מאחורי גבי ישקרים גסים</u>

<u>שלא מוכנים לומר לי בפנים.</u> פה לא מוסרי בעיניך: לשקר שקרים מכוונים במישור האישי, הפוליטי, החברתי. נפה אתה גאה: בכך שהליכוד ודרך הליכוד היתה דרך שהלכתי בה, בתוכניות שתכננתי

<u>והשפתי, לפעמים בתנאים קשים.</u> אתה אדם הזקז במהז <u>תזק וברור ברצונות שלי וברצוני להצליח. עקשן מאוד בכוח ההתמי</u>

מו תתצלחה הגדולה שלךו <u>שכנער בן 20, אחרי מלחמת השחרור, רציתי ללמוד ואמרתי</u> לעצמי – תוך כ־10 שנים אהיה דוקטור (עשיתי זאת ב־11 שנים), ושאמי היתה גאה בזה

מה חשוב לך אצל אנשים: *טעם טוב בלבוש, ריהוט, תמונות, ספרים* מה ישראלי בעיניךז נוף ים חיבוני, הבדלים בין גליל ונגב. מי שחי בארץ, רוצה לחיות בה <u>עלאוי הבעיות והקשיים, ולא מהרהר יותר מדי על כך שטוב לו יותר במקומות אחרים.</u>

באינה ספורט אתה עוסקו <u>בכל יום שישי אחה"צ הולך לאימון עם כלבת הבוקסר שלנו.</u> מש זכחון הילדות החזק שלך: <u>שהבריטים עצרו אותי ברחוב, על לא עוול בכפי ישבתי</u> בקישלה כמה ימים וחטפתי מכוח. זכרון צודב כזה עלול להיות כיום להרבה ילדים בעזה

מה הולך לך קל, ועל מה אתה צריך עדיין להיאבקי <u>הולך לי קל לכתוב ולחשוב, יותר</u> <u>שה לחשוב לעומק, עם פרספקטיבה הסטורית, אבל אני משתדל.</u> אים אשח יפה בעיניךו <u>אשה חושבת, יוצרת ובעלת טעם טוב. אני פמיניסט מובהק וחושב</u>

<u>שהלא בשדר שנשים לא זכו למעמד המגיע להן בחברה הישראלית.</u> מה יש לך שלא היה להוריךו יש לי היציאה לעולם הרחב. הורי נולדו ומתן בארץ מבלי שואו ארץ נוספת. היה להם עולם ומלואו, שמח או עצוב, כפי שחיו, וזה אין לי. בשביל <u>השלמות שלי, אני צריך להיות גם בחוץ.</u>

> אני אותב נגרות ויש לי ידיים שונות אני החשמלאי של הבית, ניאינסטקטור, מרכיב הדקתות. אני מלך הריבלים".

אני מרפדף תולני בעתונים. אחרי שראיתי נכותיקה מי ווי ומי מת אני עובר למוספים לאנחיים כומן האנדון עמודי החדשות עושים אותי עלונ ומתוסבל. מה שמתרחש אצלנו זה מעיין שבר אל מלום. אני שידן לאלה שהיו כני 17 במלחמת האורור ונלקוש מעם ספסל הלימודים, מהמצור על מונה למרות שגם אמא עם מיטען של חינור הית בינוני ומטה, למרות שגם אמא עבדה תמיר הית קושעת בועל וערכי בן שמן. אינגי תושב שחיום להיות בדיום אותה תסיסה אידאולוגית, אבל והית שחיילים שלנו, כמשם לשמור על גבולות

ברדיו, אכל לכושתי אני לא יכול לעקוב אתרי כל הלהקות המתחלפות, ואיני יודע איך זה שיש אנשים מבוגרים המתמצאים כשאני לא יכול להנחין בין בנאי אחר לשני. כשאני שומע תקליט ישן עם נחמה הנדל שרה את ביאליק או אסתר עופרים, אני מתמוגג. אכל אני לא כזה אלטע שמעטע, נהנה גם משירים חרשים וצוחק עד דמעות מהגששים. בעיני, זו אמנות

כל מה שאת רואה כתדר העכודה עשיתי בעצמי. אני אוהב נגרות ויש לי ידיים טובות. אני החשמלאי של הבית ובמידה רבה גם האינסטלטור, מרכיב הדלתות וכרומה. כשהייתי זקוק לכוננית, לא עלה על רעתי לקנות משהו מוכן. אני מלך הריבלים.

במדפים התחתונים נמצאים הספרים שהכאתי מהבית, כולל כתכי הרצל. חסר כרך ד', עם הסיפורים והפיליטונים שאני מכיר כמעט בעל־פה. אמי היתה אוהבת ספר, תמיד למדה משהו, תמיד קראה. ופעם נתנה לנו חלק גדול משכרה בתנאי שנקנה משהו חשוב שאנחנו אוהבים, לא קשקוש. משה קנה ספרי אמנות, דרי – ספרים על ציפורים ואני – ספרי טכע שעד היום שמורים אצלי.

בזמן האחרון עמודי החדשות בעתונים עושים אותי עצוב ומתוסכל. מה שמתרחש אצלנו זה מעיין שבר של חלום".

אם אני רוצה לשמור על הנחלת המדעית שלי עם העבורה האקדמית־אדמיניסטרטיבית, נשאר מעט מאוד זמן לרברים אחרים. יש רברים שאיני מוכן לוותר עליהם. קריאה, למשל. בעיקר ספרות יפה. בשבילי, אין תחליף לעגנון. בעיני הוא הגדול שבגרולים ואני חוזר וקורא כו. מעכר לו, אני רוצה לדעת קורם כל מה קורה בארץ עכשיו. וקורה הרכה. יש ספרות עשירה ומגוונת. אני חי טוב עם הרור הפוסטיפלמ"חי. מאוד אוהב את הסיפורים של בן־נר ואת אב. יתושע. יש לי קצת קושי עם עוז, ברמה לי שהוא מהלך קסם על עצמו בשפה היפה של עצמו. אני אוהב לקרוא שירה, נהנה מאור מעמיחי ומוצא קסם

אני קורא מתי שאני יכול, נקרע בין ספרות מדעית, ספרות שאני אוהב וספרות שאני חושב שצריך לקרוא. יש לי פגמים ביריעת היסטוריה כללית וישראלית זאני קורא לפעמים דברים כמו פלכיוס, לא מפני שזה מרתק אותי, אלא מפני שאני יודע שזה חשוב ואני לא יודע על זה מספים, אני קורא ספרות על השכלה גבוהה, לא רק מהצד הארמיניסטרטיבי אלא גם מהצד התיאורטי־איראולוגי. אני קורא כלי סויר ובהנאה רכה, ליד המיטה בתבייעת ספרותיים, "מצעד האיוולת" של טוכמן, "ער עולם אתכה" של שיץ, "אבידניום 20" של אכירו, "מה שנשאר מה שלא" של אורי ברנשטיין, "הומן הצהוב" של גרוסמן וכלשים טוכים. בטיסות אני קורא ג'אנק. זה מרגיע.

אני מוקסם מהכושר לכתוב פרוזה, וכשאצא לגימלאות, אם יישאר בי כוח וכוח דמיון, אכתוכ ואצייר. בציור הוככני עסקתי. בכתיכה הוככנית אני לא מאמין. אבל אולי כשאתה זקן ולא מצפים ממך להרבה. אתה יכול להרשות ואת לעצמך.

ציור וכתיבה שונים לגמרי מהמרע, שגם כו יש מתהליך היצירה בהעמרת השאלה, תכנון הניסוי, הסקת המסקנות. אכל התגלית אן החשיפה המדעית, ברוב המקרים, הם נדבך אחר בכניין שאיני מכיר את יסורותיו ואיני יכול לראות את סופו. לעומת ואת: ונרמה לי שאם מציירים ציור או כותבים סיפור, מתחילים יצירה וגומרים אוחה ויש משהו מוגמר. י שאפשר להראות לעצמך ולאוציים. מהתוולה עד הסוף. ווה חסר לין יצירה שהיא גם שלי וגם גמורה בעיני.

צילום: שמואל רחמני

Hipeolo 28

במטואור מגע. ספרים, ניירות, עפרונות, עטים. ואני אותב גם את אייהסדר שאני מתמצא בו ולא מרשת שינער העוכרה שאני צריך חרר משלי היא אולי תגובה על הצפיפות של ימי ילדותי, המצב הכלכלי אכל בלחץ לא היו לנו משחקים, צעצועים, סקטים, אפניים. לא קיבלנו שעון לבר־מצונה לכן אולי אני

לאוה נטומים בפיחד הפנבות ישמה של נשים בפינה הואת אני מחויק את אוסף התקדים בפינה הואת אני מחויק את אוסף התקדים ב לוח מילו התקוך המרבי קופא על שמרית - זת והקלטות שליו אני מאוין למוסיקה קלאסית. בעיסר ווסאלית: ברגאה, כלי סומרות. להיות בעל אוזן בפינה הואת אני מהויק את אוסי התקליטים ראיינה: נורית ברצקי

אני מרגיש שאנו עושים טעות על גכי טעות ולא

נעשה די כדי לפתור את הבעיות: אני בער פעילות

פוליטית בקמפוס, מימין ומשמאל, בתנאי שאינה

פוגעת במערכת לימודים תקינה אינה כרוכה

אוהב תופעות או דוברים פוליטיים מסויימים, זכותו

של רבין להופיע כמו זכותו של שרון, זכותה של

נאולה כדק כמו של אמנון רובינשטיין. אבל אם ישאלו

על כתנא, אשתמש בכל הרובים התקיות כדי למנוע

המקום הסגור שלי, עם הרברים שאני צריך ואוהנ

ודר העכודה דוא הפינה שלי, הממלכה שלין:

אלימות ואינה גורמת נוקים. אני סכלני גם כשאינני

29 Biaeain

' הדרך הכדאית למכור דברים ששוויים עד 750 שקלים אם יש לך בבית דברים ששווים כסף – תנור ישן,

מכונת כתיבה מדקנת, ארון עתיק ועוד – יש לך עכשיו דרך כדאית להיפטר מהם. לוח מעריב מציע לך לפרסם מודעה (עד 10 מילים) יום יום במשך שבוע... ולמכור כל דבר ששוויו עד 750 שקלים. מודעה ב"משומשוק" תעלה לך 20 ש"ח בלבד... כסף קטן! "מודעה ב"משומשוק" תעלה לך כן, עכשין אתה יכול להוציא את התנור, את מכונת־הכתיבה

ופרסם מודעה ב"משומשוק". גזור, צרף המחאה ע"ס 20 שקלים לפקודת מעריבן ושלח אל "משומשוק", לוח מעריב, ת.ד. 20050 תלאביב. או טלפן: 111116-3-1.03 יוות החומיו ובחובותי

	לבלעני מכי	ד עם	מס בית	ייום	החל מ	ית <i>י</i> מים,	שבוע	פרטי למשך	ש משנק״		ש. משפחה			לפרסס		
7			1					 	5.0	:			. '			
								1. A.					ļ	! '		_1
	פון שאָן י	פר המל	עה את מס	טיף למוד	שכח להו	אלת.	ים בלכד	10 מיל	וודעה עד ביב	ַעה. הְמ	פנע במוז	וייב להן	מבוקש ז	המחיר ה ניק 'מסי	ים לכו צ"ב צ	שי מיג

אם אתה תקוע בפקק תנועה, כדאי שתשנא את כל העולם. אמנם לא תתקדם יותר מהר, אבל לפחות אתה לא יושב בלי

דברים שיש על הלב. סתם. לא יעזור.

תדגשה היא עלבון. אני נמצא כאיטליה וחצה כאן את החדשות בטלוויזיה ואת העותונים המדווחים על הנעשה כארץ, וההרגשה הא עלכון. חרא של הרגשה. כאילו אדם הגון הפרשאום פניו ופוגע כי בשקרים, בכוונה, לא

אלמי ממילים והנדים נרצחים בסרי־לאנקה. מדול יודים כמאה וארכעים מפגינים – ושלוש מלים נעמוד ארבע למסה. אבל בעמוד הראשון, משם שבו היו מודיעים על ביקור ברנשים מתמאדים, כותבים על אי שקט במקום

שבטלוויזיה קוראים לו פלשתינה הככושה.

איטליה היא ארץ שבה יש שלושים אחוז קומוניסטים שרמוקרטיה מעניינת אותם כמו התחת שלי, והשאר פאשיסטים או דתיים או מונארכיסטים או מאפיוזים. והם מכקרים את הדמוקרטיה הישראלית כהתנוננותה המהוססת מפני המבקשים לחסל את הישראלים.

העולם התרבותי. ואני צריך לעמוד כפינה. מעליב. גם מפחיד מאור, כי מאז שאני באירופה למדתי להריה את תאוותם להצגות רצח חדשות. צאצאי הזורקים כני־אדם לחיות בקולוסיאום, רוצחי ישו כאכזריות לא נתפסת, החליטו בשכילנו על תפקיד כאמצע הזירה. הם יורעים יופי מי הטורפים ומי הנטרפים. הם מעריצים את הטורפים, ובוהן ידם כבר רוטטת, מוכנה להגפה כלפי מטה, לסיום מעורר ההתרגשות.

אנחנו, בטיפשותנו העצומה שאין לה גבול ואין שום לקח שיכול לרפא אותנו ממנה, עוזרים להם בהכנות לקראת הסוף הזה. השינאה ליהודים והאהבה למכיני חיסולם גרולה בעיתונות הישראלית. האנטישמיות עדיין לא הגיעה לחירות השתוללות כזו באירופה. אבל משהו מגיע. כ"אפוקה", מגזין איטלקי צכעוני, יפה וחשוב, פרסמו השבוע מאמר מאת דור גרוסמן שכותרתה "עזה". דוד גרוסמן כותב על עזה באיטלקיתז לא, זה תרגום הפרק על ביקורו ותיירותי המכולבל כדאהיישה, מתוך "הזמן הצהוב". השיט הירוע. הערבים מרברים, גרוטמן רושם ומעדיק, כלי לתפוס איך עוברים עליו. וליד הכותרת, כאותיות הפתיח, מוסכר שזהו

פרק מספר של סופר ישראלי אמיץ. אמיץ. נו. זה השיא. איזה אומץ יש בלכתוב כישראל למען האוייבז האיטלקים לא מבינים, ולא יבינו, שאצלנו כל ילר בן חמשיעשרה המניש את רשימתו הראשונה לעלון בית־הספר יודע שזה מה שמצפים ממנו לעשות.

ישן פלא בשלג ואלפי ישראלים אברלו שם וועי מהאנים, וריברו עם מדריבי הסקי לחקור: מה התקיותו ומדיכי הסקי הם אמנם אלוהים, אכל בליאת לא יכלו לרעת, ולכן ענו כמו אלוהים: עד לא ברור.

ותנלגלתי לכפה ימים לעיירת סקי, באיזור

שדים לגלוש, הנה כאירופה היה השנה חלש, ראיתי ככל ימי חיי, אכל כולם רוטנים: אין ידר מספיק שלג. כולם היו עצובים מספיק שלג השנה. גם אני רוטף לא רציני,

אני לא יורע לעשות טקי. למרתי בחיי לשחות, לרכוב על אופניים, סקטים, הולה הופ, צלילה, רוורס בטרקטור עם שתי פלטפורמות. זהו, כמדומני. סקי כבר לא אלמר כנראה. לקחתי פעם שיעור ונשכרתי. לכן, לאדם כמוני אין טוכ מאשר לבוא לאתרי סקי כשאין בהם מספיק

"חבל", אני אומר בקול רם, "איי, אין מספיק לעלמאות מאיטליות הכובשתו הרגשה שלנ. אייאפשר לגלוש לעואול, לא שווה ללכת לעשות סקי היום, זה לא טוב".

פעם היו אומרים על בריחות שסיפרו בעברית:

תקא אלפו ארינה. האללה שאני צריך לכתוב פשם על האיזור הוה, כייון ששוכן בו עם הרוצח לצמאת מאימליה; והם, אגב, קוראים לאיזור ירם מירול, בעצם גם אני אקרא לאיזור דרום פדול, מה יהלוך ממני אם אתמוך בדרישת העם השיח מלכבת כלי כסף.

א איפה היינה כז, אנחנו כדרום טירול,

יש ברריואנו (אכשלום קור, אני צריך אותך לידי, איך אומרים: ברדיו שלנוז) תוכנית "שירים ושיעורים", ואני מקשיב לה לפעמים ברעבוני

זה מה ששמעתי לאחרונה, וסילחו לי אם לא אצטט כל מלה. לא עקכתי בכל שתי אוזני, אלא רק כאשר הגיעו למסקנה הסופית.

התלמיד (שמו שחל. כן, בחיי, שמו שחל, את זה אני זוכר), דיבר על סיפור שלימדו בבית־הספר. בסוף הסיפור הרג האב את בנו מפני שהכן לא קיים כהלכה מצוות כיבור אורחים. כך

"טוב", שאל המורה שברהיו שאלה חינוכית, יהאם אפשר ללמוד מן הסיפור הזה משהו, נניח על האופי המוסרי של החברהז"

"כן", אמר התלמיר שעושה שיעורים ברשת ב׳, "אנחנו לומדים שבחברה ההיא יש נורמות התנהגות מסויימות, ולכן שם זה אולי בסדר שהוא זורג את הכן שלו".

"אה הא".

"אנחנו גם דיברנו על זה בכיתה, שנה כמו בחברה הערכית בארץ, שאצלם מקובל להרוג על כבוד ונקם, וגם למשל על ככור המשפחה, וזו בורמת ההתנהגות אצלם, ולכן הגענו למסקנה שאם ליהודי בותנים עונש מלא על רצח, צריך לתח להם רק חצי עונש, נגיח".

"כן, יפה. למאזין הכא בכקשה".

חג המחזה המקורי

בייריש זה יותר מוצלה. היום אומרים על מחזות שכותבים בעברית: בגרמנית זה יותר מוצלה

ה שובנות כלי מצר - תרבול (L. o במריון: מן זבלול - היצוק 2g. o קלון מרכז מסחרי היוקי, o קפלתו: סוכנות כלי וו

ל המחירים המופיעים במודעה זי כוללים מע"מ והם לאחר הנחה ולתשלום במזומן.

ישקוון - ומי לש"ב - הא~~פל"ב~~ עורבות כלו אנו - פרול בקו, - רמובות וביו שוני

אני תאתין, בלי להשתחצן. שאוכל לעשות קד"דה בינלאותית. חוץ מהקול, שהוא ומחנה ולאלוהים, יש לי גיתיק שאין

אלי לוזון בתופעה עם רבקת עומ

לאך זמר אחר

בעולם — התראה

(צילום: ראובן קסטדו) חומת הכסחון העצמי ושפע הסכעות שמנצנצות

בהכהקי יהלומים גנדרניים. "הפסטיגל הוא המסגרת הכי יפה שעברתי עד היום כחיים. כמשך 16-18 שעות היו כל האמנים יתר. שמונה ימים. היתה אווירה מעולה. כל היום מאחורי הקלעים כולם היו מנגבים ושרים, מספרים בריחוה. יש לי עכשיו חברים חרשים, ממש על הכיפאק. כיום האהד ההורים, לעומת זאת, לא כל־כך אהבו את רון, כשנפרדנו, היה נורא מרגש. כל הזמרים בכו. עד בפסטיגל ממש העריצו אותי כי יש כי אמח. אני לא מחפש להתאשכנו".

וזה לא אומר שהוא לא יכול לשיר שתו דבר הוץ ממזרחי. להפך, הוא אומר. "אני יכול לשיר הבל, ועוד שניים שלושה תקליטים אשיר מוסיקה שונה", הוא מבטית. יש לו אפילו במגירה שירים לתקלים שלם סטייל סאן דמו. "תקלים יפהפה, ועוד אוציא את וה". חכו ותראו. "אני אשיר כל מה שאני תושב שאני מסוגל לשיר - ועוב. אני שר הרבה מגים של מוסיקה. כשאני שר מזרחי – יוצא לי קול מזרחי, כשאני שר בראנר אחר – יוצא לי קול אחר. אני לא שר רק מה שאני לא שר טוב".

ההחלטיות, הנחישות, פורצת בין המלים באותה בהירות כמו המשפטים הנתרצים. הוא יודע שהוא כוכב, ברור לו שכך צריך להיות. הוא יודע לאן הוא ועלה. כטוח כיכולת שלו. כשהוא מעמיד את עצמו כשנרה אחת עם כוככים אורים, הוא עושה זאת בראש מורם. בהתחלה, כשהייתי רואה מקרוב זמרים שהערצתי כילר, זה היה עושה לי משהו. אבל אני חושב שהיום אני אחר מהם". הוא אפילו קצח מצטער שאין ומר שהוא יכול להסתכל עליו מלמטה למעלה. "אני תולם שיחיה ומר יותר טוב ממני במורחי, שאוכל להערין אותו. מאז שזוהר ארגוב הלך אני קצת מרוכא. אין לו תחליף, אין אחר שיכול לעשות מה שתוא עשה. אני עושה דברים דומים, אבל אף אתר לא עושה כמות".

מר מורחי עם "צבע אחר". לא ברווקי ותומים, אלא כינורות וגוונים מערכיים. "כשהרבצתי את הקסטה השקעתי המון, הכאתי נגנים טובים, את ל הפילהרמונית, כל הסטארים", אומר לחוק. יש בן בוז כלפי אותם זמרים מזרחיים שמקליכים מהשרוול וכוכים על קיפות "אני לא מרגיש אפלייה. משמיעים. אותי די הרכה בדריו. מי שטוב – משמיעים אותי. מה שקרה בומר המורחי זה שהוא נעשה לשוק. כל אחר שיש לו 2000 שקל מקלים. או אם נגר אלה יש אפלייה (חמשך בעמוד (4)

למצוא אותו בקסטה. קוראים לו "בואי שנית". הלתן הוא הלחן המקורי מאז, "את המלים שיניתי קצת".

שנה למד נגינה אצל מורה – "דורון פיקר, ומגיע לו כל הקרדיט". אתרייכן המשיך משמיעה, לבד. בן 15 התתיל להופיע כאורגניסט עם להקה, כן זו כבר הופיע לכר, שלושה ערכים כשבוע, במוערון לילה. "לא הרווחתי הרכה אכל פשוט אהכתי את זה".

העובדה שהילד גמר עם בית־הספר ככיתה י', גם אם היום אנהנו בקשר. כולם התאהבו כי, לא יודע למד-הסיכה – המוסיקה – היתה כשלעצמה חיוכית. "בהתחלה הם קיכלו את זה קשה, אכל הם האמינו כי ועכשיו הם מקבלים את הסוכריות, מתגאים כי".

בחנוכה הוא היה הנימיק של הפסטיגל. לא זכה כמקום הראשון – הוא אומר שלא איכפת לו – אכל כן זכה בהרבה תשומת־לב, חשיפה תקשורתית והשמעות ברדיו. כשהוא מדבר על הפסטיגל יש בו אותה התלהבות ושמחה של ילר שמספר על הקייטנה הכי סובה בעולם שהוא היה בה. ברגעים האלה קל פתאום לראות את האיש הצעיר כאמת שנמצא איישם מאדערי

לבקנות: צבע

מונת לבקנות מתייחס לקבוצה של מפרעה מונת חטרוגנית, שבה הפגם הפולך הוא בתאי הפינמנט (מלאווציטים), שהם האחראים על צבע העיניים וגוון העור. המנם יכול לתיות גם בעיניים וגם בעור או

רק באחד מהם. כתוצאה מכך, יש שיבוש בכמות הפינמנט. מספר תכונות ביוכימיות מבדילות כין סוגים שונים של לבקנות, ויוצרות בעצם מת־קנוצות של לכקנים שונים. מידת ההפרעות תיא פונקציה של כמות

השיבוש ביצירת המונמנט. מי שהם לבקנים לגמרי, עורם חסר הגוה. תם טובלים משינויים משניים בעור כגון כלי דם מורחבים, וחם רגישים מאוד לקריות השמש. הם ום סובלים מרגישות ודולה לאור בעיניים, בגלל חוסר הפינמנט, יש ביניהם שכיחות גבוהה של מזילה, תנועות עיניים לאירצוניות (ניסטאגמוס) ושכיתות נבוחה של הפרעות בחדות ראיה.

לכקן. אחד משלושה ילדים לכקנים בין תשעה הילרים שצולדו לאמא ואכא לווון, שבאו לכאן מלוב. את הלכקנות הוא מטאטא הצירה או מכליט, הכל לפי ההקשר. כשמרובר בכיכוש העולם, להיות לכקן זה דווקא גימיק שבעיניו יש לו סיכוי אריר. "זה גימיק הכי טבעי והכי עוזר. זו מתנה מאלוהים ואני מאושר עם זה".

, שמרובר בשיגרת חיים של סתם בנארם, ילד אלמוני עד לפני לא כליכך הרבה זמן, הלכקנות היא עובדה לגמרי לא חשובה, "כמו שיש כושי, יש לבקן. אני לא חושב שיש כי איזושהי מיגכלה". האמרגן שלו, סביון, אומר ש"כן, לוזון נראה שונה, אבל הוא גם זמר טוב, יוצר, יש לו קול מיוחד ושירים מעניינים. אני מעריף לעכוד עם ומר שלא מוכר סקס, אלא אמת". לוזון לא כל־כך שמח מהעניין הוה עם הסקם, אולי איזה קולגה ייעלכ. הוא כבר אמר פעם כראיון משהי על מינגלית צנעני, וזה יצא קצת מעליב. או הוא מעריף להטכיר כלי השוואות: "את הקהל שלי, המעריצים שלי. לא מעניין הצבע והצורה. מעניין אותם הקול שלי".

"הקהל שלי". מי זה? "מי שמעריץ אותי. אני חושב שוה קהל קצת מכוגר, כני 20-18 עד כני 60-50. היו לי גם זקנות

כגיל 70 שבאו לראות אותי. יש היסטריה, אבל לא קורעים את הבגרים. יש הערצה של בנות שעושה טוכ על הנשמה אכל לפעמים גם קצת מפריעה". איפרופו כנות מעריצות, זה אולי הניב בעיניז, אנל למעריצות אין אצלו עתיר רציני: "אני לא אתחתן עם מעריצה. כי אני יורע איך זה, שמעתי. בהתחלה היא מעריצה, אחר כך הברה, אחר כך היא רואה אותי בנאדם רגיל ולא מתלהכת". הוא מעדיף אתת נהמרה.

"בפסט גל כולם התאהבו בי, לא יודע למה. העריצו אוחי כי יש בי אמת. אני לא מחפש להחאשכנז"

"שלא תעריץ אותי כי אני זמר". אהת לקהל שלו נוספו באחרונה גם ילרים. כחנוכה האחרון כיכב על בימת הפסטיגל. "אין קיפוח" – שיר סולו, ו'הסילסולים" – רואט עם רבקה ווהר. "כבוד גרול לי להופיע איתה כאותו שיר. היא ומרת כתסד, אני מעריץ אותה. אני מאמין שאעשה עור דואטים, אכל לא אופיע קבוע כצמר או משהו כזה. בסך הכל, כל אמן דואג לקריירה שלו". סביון, האמרגן של לווון, מספר איך הרואט כמעט לא היה כי "קובי אפרת, שהיה הפנהל המוסיקלי של הפסטיגל, היה נגד השילוב". אכל הטוף יויוע. "ברור שיש נשילוכ שלהם גימים, זה שילוב מעניין ומסקרן ויש לו 50 אחוזי הצלחה עוד לפני השיר עצמו", מורת האמרגן. לוזון תושב ש'אנשים מתייחסים אלי כי אני מוכך אמת. יש לי מכסמים מעניינים, לחנים מוכים ועיבורים יפים".

. המוסיקה היא חלק כלתי נפרד ממנו מאו שהוא זוכר את עצמו. "כשהייתי קטן, רציתי שיקנו לי מיקרופון. לא קנו – או הייתי שר בחדר מורגות כי שם יש הד. בגיל שש התחלתי לנגן על חופים, ככה, משמיעות שבע שגים רציתי תופים והורי לא הסכימו, כי אמרו שוה עושה רעש וכלגן. הם ניסו לשכנע אותי לאורגן – ואני לא הסכמתי. עד שכסוף, כסהייתי כן ון, דבו השתכנעו. הלכנו לחנות ובעל החנות הראת לי שיר על האורגן ויטר ניגנתי אותו. ככה, ברקה, השתנתה ההחלטה שלי משבע שנים, וקיכלתי אורגו במקום ברימצווה כאולם". שבוע אחרי שהאורגן נכנס הכיתה, הוא זוכר, כתכ את השיר הראשון. אפשר

Bigegio 32

יהיה קצת יותר בכית, פחות עסוק, פחות מתות, פחות ראש סניף ירושלים של חרות, תפקיד שמוה שנתיים גוזל את כל זמנו ומרצו. הצעיר מכין ארכעת ילריו, בן 12, שאל: "אכא, מה תעשה עכשיו, הרי כנר אין לך קליינטים". הבת הגרולה, 17, השנייה כמניין ילדיו, ניחמה אותו בערכ הכשלון. בסךיהכל תמשפחה ירעה שוה מה שעומר לקרות. היה ברור שתהיה עריקה. ריבלין אפילו חשש שתהיה גדולה יותר. האח לייוי, שהוא כל הזמן אחיו, כטוב וברע, בהתרגשות ובאכזבה, ושהוא גם חבר מרכז תנועת החרות, קיבל את תוצאות ההצבעה קשה מאור. מספרים שראו אותו חיוור, עם דמעות בעיניים, מודיע בתנועות יריים לאחיו שאין צ'אנס. שההפסר עשרות חכרים מן הליכור.

ללול ולטרוף את התרנגולות.

"לפני עשר שנים הייחי אואר שישקו לי כולם בתחת, אני עוזב את הפעילות מבשי מצידי להגיד שאני לא תמורמד"

התברהמניות הזו עובדת. למאזין לו יש תחושה זאת סימפטי, אני נחמר כי אני חרותניק".

בתחילת השיחה הוא מתרווח בכסאו ומתחיל להיות סגנו, למרות שריבלין ישב בסיעה שהלכתי לדבר עם ערפאת. סך־הכל אבי נותן את להרצות. כמו מורה שתוזר על אותו שיעור עשרים האופוויציונית. שנה, כך גם הוא. כבר לא צריך בכלל לחשוב על הרכרים. שועך החוצה תערוכת של קצת סיסמאות על נאמנותו לתגועת הדרות ולעומר כראשה, יצחק שמיר, קצת השמצות על "חבריו" לתנועה וקצת דיכורים על עצמו, חוך שהוא טורה להרגיש את שמו המלא. במשפטים כמו: "אני, רוני ריבלין". תמהיל נכון של רעש ב'טעמון" או 'בצריף', לכוכב בקנה מידה ארצי. אדם משופשף בראיונות.

סוף־סוף יחזור לנהל כמו שצריך את משרד עורכי־הרי שלו, שבשנתיים האתרונות כמעט משותק. אולי אפילו

> ואז התכדר לרוכי ריבלין שלא תמיד זה נורא כליכך, להפסיר. בעיקר כשברור לכל אחר שהקרב מכור מראש. אפילו הרצל בן־אשר מקרית־שמונה, חבר מפלגת העבודה, צלצל למשרר, לנחם. שלא לרבר על

התקשורת, שגם כומנים אחרים מפנקת אותו. אהכה אותו עכשיו עוד יותר. והוא, חייכים להורות. מחזיר לה כגמולה. מספק כותרות עסיסיות, משמיץ כמו שצריר את אויביו. הלוא הם השר קורפו, יהושע מצא, רוני מילוא, מיכאל דקל ועור כמה שהוא אומר עליהם דברים שלא לפרטום, כדי לא לפתוח יותר מדי חזיתות. יש כאלה שהוא מוכן לסנור אתם חשבון בפומבי. עם אחרים הוא כבר יתחשבן נשקט. הוא רק נראה חמים וכאילו לא שייך ל"שטיקלאך" של הפוליטיקה. ובעצם הוא בהחלט יכול ללמר כמה שועלים ותיקים איפה הוור כגרר שרוכו אפשר לחרור

יום חמישי שעכר ישב במשרדו, לגם תה עם לימון כי היה מצונן, עישן 'מלכורו' כשרשרת, אמר לפחות עשר פעמים כשעה "מותק" ועוד כמספר הזה "הם יכולים לנשק לי בתחת", ודרש שהמלה האתרונה נמשפט הזה תיכתכ כלשונה ולא תצויין כשלוש נקורות. זה חלק מהחן שלו, עברית רהוטה ופולמת. מתוכלת כהרכת סלנג, כוטה מאוד. "מרואיין קל", קוראים לזה במקצוע. עושה למראיין שלו חיים קלים. אצל מרבית הפוליטיקאים צריך לשוהת שיחות־רקע־שלאלציטוט עם אנשים רבים רק כדי לקבל את מה שריבלין מכנים לעתונאי לפה, עם

המכלגתיח. התבגרתי קצת. אבל יהיה

נכון -- כמעט ברור שהיא מוטעית, אנל קשה שלא השניים הם יותר מסתם ירידות. ריבלין טוען כל הזמן שהם מנטרלים אנשים מוכשרים כבד דן מרידור, כיי לבלוע את הפתיון. זו הפריבילגיה של אנשים נחמרים. שאין טעם לצאת למאבק על ראשות עיריית ירושלים ראני מתרגז נורא כשאומרים לי: אתה תרותניק וככל מול טרי קולק. שהסיכויים הם אפסיים וחבל על

חיזך נכון־משהו, אומר כמה מלות התנצלות ועוכר שורה לפני כעשר שנים והיתה פרופיל של בית"ר נכנס ריבלין למסעדה שופע תיובים ואהלנים. "נו, מה לפסים אחרים לגמרי. חשבון־הגפש שלו עם עצמו ירושלים, קבוצת הכדורגל שריבלין המך מסתם קבוצה עם דוד לויז", שאלו אותו החברים. "יש לו סיכדי ותנועתו נוסב וחסר פשרות. רס המספות לא ברורות המרשרשת בשוליים למועדון צמרת בכדורגל

ילצערי הרב, בענייםם הרציניים באמת – לא הצלחחי. כך שמכחיותי אין

לארם שכשבילו שתיים ועוד שתיים הם ארכע. אצל פוליטיקאים, איכשהו זה תמיד יוצא או שלוש – או חמש. לך תבין מה הקסם שהם מוצאים בעולם המטורף הזה שבו החבר הטוב מאתמול שם לך היום קליפת בננה כדי שתחליק עליה ותשבור את הראש. במקרה

את הנקודה שיש ממנה דרך חזרה. נולדתי בבית שבו אמרו לי שחייבים לנצה. אסור לוותר. ואם נכשלים. חייבים להמשיך הלאה עד שמנצחים. אני, לצערי הרב, בעניינים הרציניים כאמת – לא הצלחתי, כך שמבחינתי אין כרירה אלא להמשיך. בשנתיים האתרונות עזבתי לחלוטין את כל ענייני המשרד שלי. כמעט לא טיפלתי כלקוחות קיימים ולא הבאתי חרשים. אכלתי את החסכונות. יש פה נמשרר עורכי־רין שעושים את העכודה, המשרד מחזיק את

עצמו, אבל לא יותר מזה". הבית שהעביר את המסר ברור כליכך הוא ביתם של פרופסור יוסף יואל ריכלין, ז"ל, חוקר בעל שם עולמי במרעי המזרת והספרות הערבית והאיסלאמית, ואשתו רחל. יוסף יואל ריבלין היה דור שישי לשבט הריבלינים הוותיק שהיה פעם שייך לתנועת העבודה, ובימי ה"סוון" אימץ לעצמו בקגאות רבה את ההשקפות הרוויניוניסטיות. גם אמו של רובי, רחל, שייכת לשכט הריכלינים, וגם היא, כמו אכיו, היתה חברה פעילה כאצ"ל, כמו גם אחותו אתי ואחיו אכי. מרי שבוע היה האב מלמר ערכית את הנציב העליון. בחרר הסמוך לימרה האתות אתי את חבריה למחתרת פירוק והרככה של כלי נשק. איש לא העלה על רעתו שבכית כו לומד הנציב העליון פועלת המחתרת,

והסירור עבד זמו רב. יום אחר נעצרה אתי. התברך שהוסגרה לכריטים עליירי אחד מבני המשפחה העניפה שפעל בשיתוף עם הש"י – שירות הידיעות של ההגנה, שאחר מהעומרים או בראשו היה טדי קולק.

עד היום לא מוכנים הריכלינים לומר האם לרעתם היה טרי סולס שותף למעשה ההמגרה. אבל גם

תי כתבות גדולות בשלוויויה הפכו את רובי ריכלין -- 49, נוגע בחמישים, עם פרצוף של ילר וטמפרמנט של כן עשרים – מגיכור ירושלמי מקומי שמקטימום עושה קצת כשתי הכתכות ראו אותו בוכה, נרגש מאור, אמיתי אנל ברגע שמבקשים ממנו שלא ירצה, הוא זורק מאוד. הראשונה, שבעצם הוציאה אותר מאלמוניותן,

שער לפני שבוע היה סניף המפלגה: כל עולמו. שלנו, אגב, מרוכר בח"כ אהוד אולמרט.

ריבלין: "אין כזה שום קסם. רק שאני כבר עברתי

ככתבה אחרת, ששודרה כמה תודשים לפני הבחירות האחרונות לכנסת, בשעת שיא כליל שבת, ראו אותו הצופים עומר חנוקדמעות ושר כתרגשוח את התקרה. זה היה כשנכנס לפאנל של תרות, אותה קבוצה של כ־35 איש מתוכם נבחרו אתרייכן השביעיות המפורסמות שדרגו את מועמדי הרות ברשימת הליכוד לכנסת. אז הוא עוד היה איש מחבה שמיר, עריין מכונה "נסיך", שייין ילו־שוב הרות שלא דורך לאף אחר על היבלות ולכן לא צריך לסלקי מן הדרך ולכנותו "בוגד", כמי שארע בתודשים האדרונים. המילה "בוגד" מכוונת בעיקר למעבר שביצע ריבלין משורות מחנה שמיר לשורות דוד לוי, מעבר שבסופרישל־דכר עלה לו כתפקיד המועמד לראשות

משום שכאילו ערקתי למחנה רוד לוי. דב, שנמצאים בקשר מתמיד עם אנשי דור לוי כבדי להבטיח לעצמם את הבחירה לכנסת הבאה – הם, שמנהלים עם אנשי לוי מו"מ מתמיד להבטיח את האינטרטים שלהם תוך כגין, ביבי נתניהו – הם רוצים להשמיד שוליטית כל ארם שלא רק נראה אינטליננטי, אלא שהוא באמח המאמץ. קולק מצירו הציע לריכלין לפני כשנתיים אינטליגנטי. ולי הם קוראים כוגר. אפשר לחשוב נאמנותי לאדם שמשמש כסגן ראש־הממשלה מטעם

התנועה שלהם. איזו בנידה יש כאור". המעבר למחנה רוד לוי החל לאחר ועידת וציות שמוצצה, לפני כשנתיים. יצחק שמיר פנח לריבלין כבקשה לנהל את המשאיומתן עם דוד לוי על הירוש הוועירה. איש עדיין לא העלה על דעתו שריכלין יכול להיות פעם בצד ותוא. כאותם ימים, נזכר אוד מיושבי "אולימפיה" של יום חמישי בצחריים (גם ריבלין חבר נ"מוסר" הוה, אם כי לא ברביקות כמו התל אבינים.

בופתיה הנושאה את שבד. הישראלי. באותה כתבה התמקרה המצלמה על פניו של ריבלין שבכה, צרח, הטיח את ראשו הלוך ושונ בסיר כלתיינראה, תפש את שיער ראשו וחפן את פניו ביריו – הכל כהתאם למה שהתרחש על המגרש. האיש פשוט חולה על הקבוצה, והיו ימים שהיא היתה מה

> חנועת החרות בננשבר נונהיגות רציני מאוד. אולי יותד מכל חנועה אחרת. לצערי הייתים וזיום בתנועה אותם דברים שכל־כך תעבנו בשעתו בתפא".

> > עיריית ירושלים מטעם הליכוד. למדו וכני הוציאו עליך חוזה?

"אנשים כמו רוני מילוא ומיכאל דקל, שניהם ממחנה שמיר, וכמובן מצא וחיים קורפו ועוד כמה שאיני רוצה עכשיו לתוכיר. מילוא ודיסל קראו לי בוגר

(המשר בעמוד 11)

מגבעת קש בנחלת בנימין אן קוקם אמר פעם שלפארים יש שני מונומנטים: מגדל־אייפל ומד רס שבלייה. מורים שבלייה הלך, נעבר, לעולמד. בתל־אביב הקטנה התמימה הציבו לו מזכרת: מסעדה

> אפרנו "הקטנה והתמימה", משום שהמסערה מצוייה ברתוב נחלת־בנימין, נקסע המרחוב שבו משתמרים בתים מאפיתה של העיד. "שבלייה" ממוקמת כבית מספר 5 (בית משפתת ברגד – ובקיאים כתולדות העיד הזו), בקומה הפליונה, שמרפסתה הנדולה צופה פני תותב ומשקיתה היישר אל "בית־הרקל", מהידועים כבתיו הנושנים של נחלת

ככניסה למסעדה פזורות כמה מננפות קש, מן המונ שאימיין את מורים סנלית. העדרים גדולים, גבוהים, עם מתפות צבעוניות - כמו שבנו פעם. גקים את המסערה שני ישראלים סתביאו קף צרפתי (יהודי), כן העיד לאון וחניך מסעדותיה. רווא שורה על

ששה לא זולה, "שבלייה". בעבור כם צות כנוסה הבית תשלם שם 28 קקלים הסילונים מוקפצים בוויסקי יעלו לך 25 שקלים המנה. אומצת בקר פומב - 25 שקלים. כיאה למסעדה

טדטר. מחיד המנה הנו – 20 שקלים.

צדפתית תוכל לקבל שם גם סטייק במסגרת ההיצע המצומצם והמוזל יותר - כל זאת במחיר אחיד של 25 שקלים. אבל אפשר יותר כזול אם תגיע מכין שתיים; בותר במנת כשר, או מנת לשם לארוחת צהריים עיסקית דג; "סוגר" במיבחר גבינות מתוצרת "סלט העו בשרות ירוקים" – מצע חסה (שמרכיביה משתנים אחת לחודש). הארץ, מקנח במנה מתוקה וחותם בקפה ועליו פרוסות טוסט שעליהן גכינת צאן

של ארותה זו אתה בוחר במנה ראשונה בהחלט לא יקר.

מולנו קיבלו מוס של סלמון, עטור בטבעת של טחינת דג לכן. מהסלט בהנינו יותר. מהמוס – פחות. כמנה

מו קבל לעצמו מקום כבוד בתפרוט הלאוםי שלנו. כולמ מנגבי חומוס כורם ומודים ומשכילים אניני־דעוז. מותה הם מכנה משותף מופלא למדי ומעיכתו וסה למחצה. לנולם. אז זוהי אולי הזדמנות עובה

הומוס.

שנו בצלים ירוקים, צעירים, טרייים, רעננים, שהנגילה בהם היתה חדימות ריחנית. וחיה שם גם פילפלון

לחומום של אותם ימים טעם של....

מתחומוס ה"עובי". מירקמו חיח עדין יותר וגוונו בחיר יותר. פלפלת אדומה נכוקה על העוסה שנמרחה במענל שימטרי, ומלוזי צנון שרו נתקעו בה. ואיזה טעם היה לוו צימים הרחוקים והתמימים החם מתודעה חצוכנית לא היתה מפותחת. לא חיתה טלוויזיה עם

תוכנית כמו "כלבוטק", ואף אחד לא שפר גדודים של חזירקים ומיקרובים ושאר מרקון-בושין שאיכלסו – או לא איכלסו - את החומום. ואילו היה מישרנו מבקש לערוך בדיקח שכזו -לא היה: קשה למצוא: פקידי רשות מנדטוריים שתמורת "בקשיש" מתאים, הין מורידים את הדרישה הווצופרו מקדר חיום.

"מוטה קרה" מכציר 1977. מחיר הכק יהיה 70 שקלים. אותו מחיר תשלם אם תזמין "יררן קכרנה סוכיניון" מכציר 1984. אם יתחשק לך "סנט אמיליון" מבציר 1984, תדרש לשלם 105 שקלים. "בן עמי" לבן (בציר 1985) יעלה לך 20 שקלים בלבר. אין הוא יין "גדול", אבל בהחלט מלווה נאמן לארוחת צהריים עיסקית שאחריה נמשך עוד יום העבודה.

37 Kibeala

מזכרת למוריס

שבלייה כולל

מנבעת הקש

בתליאכיב קטוח,

(נחלת־בנימין) ו... יקרה (צילום:

שמואל רחמני).

אנחנו פתחנו במה שקרוי בתפריט

עיקרית קיכלנו כבר עגל צלוי שקוע ברוטב מצויין של פסריות, שמנת, יין

ותערוכת תכלים שהעניקו לו טעם

מיוחר. כתוספת – צלחת אורו צהבהב,

כל גרגיר לחור, יבש, מתובל רפרפנית,

מצויין בטעמו. קינחנו ב"אי מוקצף" על

בסיס קרם וניל, קצף ביצים ורוטב

קרמל. מנה מאוד "מקצועית". על קרש

הוגש לשולחן מכחר של ארבע גכינות

הכניסה למסעדה. תוכל לכחור משם יין

את כוורת היינות אתה פוגש נחרר

מקומיות מתוצרת "שטראוס".

חומוס. ועכשיו הנוסטלגיה

לתרום משחו לנושא, לא בתחום התבואתי – בתחוב הנוסטלני.

לומה שבעם, כשתיוום צעירים ויפים קתי, כן התומוס היה ימה יותר – אם לא בצורתו, לפחות בטעמו. אולי זו וק אשליות של ומנים שחתרחקו. ואלי נאמת, בין כל שאר הדברים קהיו בעם שובים, וכלל גם וצרומוס. אחנו ווכרים, למשל, שתי מפעדות

קרים הרבים, תודמים כבלתי ולכמה הימצות שלמות ששעו בו. תומנים של פרשיית החומוס הטבעה העליונה של תחומוס היתה מונוואתיה מעידים שמאכל נינובי משובצה בחומן צנוברים. היו שם נס מקבעום – סברדים ואשכנוים, משחרות עונים בלחי־נראים של יווים וניצים, עומדי אמונים ירוק, שהריפותו היתה מעלה דמעות

משמרים. מקיבות אלה ואתרות חיה

פום חיו משמש לאינום חשמן וכמנו עיקרית שתי קציצות רבירה

זכורה לטוב אחת מקומץ שכן הגישה תומוס וכיוצא באלה – "ביתיחון" שברתוב חקישון בחל־אביב, ותכוונה לגילגולה הטרום־מדינתי של מסעדה זו. תחומוס של "בית-חון" היה שונה

> לופוחיתם ומחפרפרים. וזומוס עם בעיניים. נוונו של החומוס חיה בהיר הפיתח נשלפה מתנור של לבנים וחדיפה את הריח טוב של אפייה ושל אבק הקמח שריפר את תחתיתה. עדיין לא למדו אז להעחשמש בתושפות ותחלימים; ולא עלח בדעתו של איש לחוסיף לחומוס חומרים

לחינת החתים, בקרבת מחוח מעט מאוך מסעדות יהודיות תגושה השתו לכיירול, ומסעדה אן שתיים או, בטרם קום המדונה, חומום או לונול ימו חיא שחיו מנישות חומוס לחינה או סלט חצילים בטחינה מקום החופום הנגש באותם ימים שלא לדבר על שישלים וקבאב: או זהן זה, לאור חסערה התברואהיה בצלווה מונים באותם ימים שלא לדבר על שישלים וקבאב: נולוות מיותרות, הצייעמוקות. וסויית במרבית המפערות של אותם מביב החומוס של היום הרשינו השותה מיותרות, הצייעמוקות. וסויית במרבית המפערות של אותם מביב החומוס של היום הרשו מקיםה הנותה עושרת. אנו שולו ימים רחוקים חיים משבל למנח לעצמנו שטיוח נוסטלניה לעבר. היותה הנותה עושרת אנו שולו ימים רחוקים חיים משבל למנח לעצמנו שטיוח נוסטלניה לשבר תלחות כלבד ואולו תחלש התחתון באשונה כבר קצוע, או שלט ביצים, החומום של אתמול. ובברכה המנובין שלה ביד

Hiagaio 36

שתי חצאיות פה, כמלה שם, אותם המיסים הגבוהים שמוטלים על שמוצאים ככל כך הרבה בגדים בנויים כך שאפשר להרכיב מהם מכצע פרטי של כגרים, גם לא הדרישות הנוקשות שמיוצרים כארך. הכגדים האירופיים מערכות מושלמות. ההדפס שעל כוטיקאיות/ים שמביאים איתם כייכוא שתובעים יצרנים אירופיים, לפני שהם מייצנים גם את הפן המתוחכם של האפודה מתאים כצבעים לצבע

היוקרה, נמכרים טוב, למרות מחיהיהם מיוצרים רוב הבגרים המקומיים. הבגרים, על יפים ויפות, שלובשים אותם.

יש כארץ נציגריות רשמיות - "אסקרה", מסויימת של בגרים ומכירה של בגרים ה"פיניש" שתובעת האופנה העכשוית, הבגרים על פני עשרות עמודים "מונרי", "קשרל", "מקס מארה", שהם רק שלהם!. רבר שהוא בלתראנשרי, במפעלים בירחוני־אופנה בתחילת כל עונה הם "כאולר", "מיט לאנוט", "קוויסט" הבגרים המיובאים עם תוויות הקטנים או המתפרות הביתיות, שבהן מפיקים קטלוגים שבהם מצולמים

רדורייה". מח גרט לפליסה האירופיה הגבוהים בדרך כלל שלוסים עד מאה היצרנים האירופיים מוכרים עם כל האביזרים המתאימים, כדינק כמי המפוסדת הזו ליטראלי ללא ספק, אחוזים יותר ממחירם באירופה. לא רק סיפור־אופנה ולא רק בגדים בתפוזרת, שהמעצבים רואים אותם. הקסלונים

ניצה פלידם – ולשלוף את הארנק. בכל בתל אביב.

בשת תקשית האופנה הבינלאומית. ושותפתה, דליה ברארי, נטעו לגרמניה, וקנתה בגרים בח"ל, ומכאן הרעיון. היא "נקסט" האמריקנית. שבעות התוכל השיווק שיוכלו להרים מתמקדת בעיקר בבגרים לנשים בגיל בנד כאז, איפה מוכרים את שבעות מנהלי השיווק שיוכלו להרים הפלוס. את הבושא, ופתחו כוטיק ברחוב סוקולוב הפלוס. הבנדים של "קשרל", מיוצרים ברמת השרון. הבגדים של "מוגרי", בכיכר המדינה אפשר לרכוש

שם ברוודבר המצוי כאיזור זה. הכיוון הנסיבה דיאנו, בריע פרא אותם לארץ. בוטסרינר, שגם מייבאת אותם לארץ. בעלים וארנקים, הגודות ועדיים, שלהם: ספורטיבי עם תרמית צעירה. והבאיות, חולצות ומכנסיים, שהולכים הסגנון - צעיר וספורטיבי. הבל ביתד. כל מה שבדרש לאה גת ונלי רובין הביאו אותם והם מיינות משי לאחרונה נפתח בכיכר כוטיק של מיינות וועד לייודר לאחרונה נפתח בכיכר כוטיק של

מהקנים ווצל ביותר. כל מה שנדרש לאה גת וגלי רוכין הביאו אותם והם האפורות. יש גם חולצות משי לאחרונה נפתח בכיכר כוטיק של מהקנים ווא להמתכל בראי איך זה נמכרים ב"עלה תאנה" ברחוב גורדון צבעוניות, מעילים ארוכים וקצרים. "אסקרה", חברה גרמנית שהוקמה כירי צבעוניות, מעילים ארוכים וקצרים. מרובים ליי והמכה להצלחה מה מהדגק. בכל בתלאכיב. בצעוניות, מעידים אווכים וענה מרגרים הלארק בכל בתלאביב. באביב של באולר". מרקל מוכרת ברחוב בן־הורה שב מבונים את "מונדי" הביאה לארץ באביב בתל-אביב, בגרים של "באולר". מרקל, שיבונים שעבר יולבדה מלאכי, מורה בחטיבת היתה פעילה שנים בויצ"ו, נסעה דרבה שלים הביניים שהחליטה לשנות כיוון. היא העותה בצרים בחו"ל, ומכאו הרעיון. היא "נקסט" האמריקנית.

יהודית חנוך

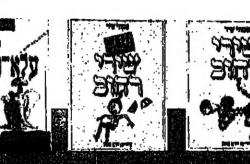
3**9 ชเจยอ**่อ

אישי מוודה מלאה בגרים מפארים, נכון מוסרים זכות ייצוג (נוטיק מעוצב לפי האופנה. מיוצרים במפעלים עם ציוד המכנסיים ולמשבצות של המקטוק. לעכשיו, לשמות הבריידועים כאירופה סטנרארטים מסויימים, הזמנה של כמות

क्षांत्रह्यांचे ३८

עוד שירי רחוב ח"ש 13.50 מקום 18.00 ש"ח

ילדי חצר חצי

7"W 6.60

במקום 15.50 ש"ח

עלאיכיפאק

16.00 ש"ח כמקום 21.50 ש"ח

החאומים (תעלומת

הכלבים האבודים

ומים 13.50

במקום 18.00 ש"ח

חתונה זה לא ביקניק 13.50 ש"ח במקום 18.00 ש"ח

דפי של רפי n"ש 13.50 במקונו 18 ש"ח

דובי חבובי עושה כמו גדול 17"W 10.60

תתאומים מצילים

במקום 14.50 ש"ח

את בית המשחקים 13.50 ש"ח במקום 18.00 שייח

ועכשיו חדש – חדש

חץ בלב &<u>~</u>______

•ת"א, דרך פ"ת 17א". • ב"ש, קק"ל 90 • חיפה, בן יחודה 29 • ירושלים, הלל 16 ובאמצעות התלוש המצורף

להשיג בחנויות הספרים ברחבי הארץ,

שירי רתוב

n"W 13.50

כמקום 18.00 ש"ח

n'w 13.50

בכוקום 20.61

לכבוד ספרית מעריב החילוון 3 רמת-גן 52-522

בתנויות שפרית מעריב:

CLOWN OF ENDING

דמי של רמי – לנצחו

13.50 ש"ת

במקום 18.00 ש"וז

נא לשלוח אלי: 🗅 חץ בלב 🗅 שירי רחוב 🗅 עוד שירי רחוב 🗅 עלא כיפאק 🗅 חתונה זה לא פיקניק 🗅 דפי של רפי 🗅 דפי של רפי – לנצחז ווי ורינגו כו ילדי מצי חצי כו התאומים ותעלומת הכלבים האבודים כו התאומים מצילים את בית המשחקים: דובי חבובי עושה כמו גדול.

ש"ח לפקודת ספרית מעריב. מצ"ב חמחאת ע"ס שמ בתובח_

ספרים מבית טוב – ספרית מעריב

און אנשים כמו מילוא ודקל ומצד שני קליכרים כמו מרירור וכני בגין – תפושות כבר כל הנישות

האפשרות, שלא לדכר על האמצע הטוב והמכובר. הקשר שלו עם אנשי לוי הלך והתהרק. בעיקר, יודעים לספר אנשים ממחנה שמיר, הקשר עם דורי צעל, מהמקורנים ביותר לדוד לוי. ריבלין אפילו ייצג צווו כעוד נמשפט בו נחשר אפל בנסיון לשחר פקיד של פס הכנסה. בראיון שנתן ריבלין ל"העולם הזה" כנו לפני שנתיים, אמר שדוד לוי הוא אחד הצליטיקאים של העת התרשה, שיצר את עצמו יש מאין, ו"אני מסיר את הכובע בפניו". ככלל, ריבלין אף

פעם לא חש עצמו יותר מרי כנוח בחברת "הנסיכים". "המיד היתי אאוטיסיידר בקרבם. לא הייתי שייך". ובכל זאת, מה פתאום דוד לוי?

"שַדְּם כֹל, כי כשבילי אין רבר כזה 'מחבה שמיר'. כפיו הא ראש כל המחנות. הוא ראש־הממשלה, ראש תעשה, וזה מחייב אותו להיות מעל הדברים. כשעתו, אתי פיצון הוועירה, הייתי אחר המקורכים כיותר לשמיר פעלתי אז בשליחותו אצל רוד לוי, והגעתי למסעה שלוי למד את הלקח שלו מן הוועידה ההיא, אני לא אתן להם את זה". וווא נאמו וכתמים רוצה לפרק את המחנות בתנועת התחת. ככה התחיל הקשר, שהלך והתהדק ככל

קוברתי את האיש טוב יותר". הא צלצל בשבוע שעבר, אחרי הכשלון? "נסה צלצל. דברנו ארוכות. אמרתי לו: אתה ותה, רק עברתי לצד שלך ומיד קיבלתי את העונש. שלא יוכלו להיות. גם זה חלק מהמלחמה". מד כון הבשלון".

אין ווא דגיבו "אני מנוע מלדבר כשמו. בלי ספק הוא יצטרך לקת את הדברים הללו כחשבון. אי־אפשר להתעלם

ונשביל רובי ריבלין עצמו הגיע עכשיו הרגע של

"אני חרותניק בן חרותניק, וירושלמי בן ירושלמי. בשבילי אין שום דרך אחרת". הדברים הם מעבר לבחירה, חייב להודות שסטירת וראי שקיימת מרירות. תנועת החרות היום מצויה הלחי מצלצלת חזק מדי וכואב מרי. מזה שנתיים שהוא במשכר מנהיגות רציני מאוד. אולי יותר מכל תנועה מקריש לפעילות המפלגתית את כולו, נתון ראשו אחרת. לצערי הרב קיימים היום בתנועה אותם דברים ורובו בעסקנות הפוליטית האפורה והמעצבנת. לרצות שכל־כך תעכנו בשעתו במפא"י. הראגה רק לעצמך, את זה, לכלות את פניו של ההוא, לראוג שהשלישי סדר העדיפויות שבו קודם כל כל אדם חושב על

יהיה מבסוט, למרות שאין לו כל-כך הרכה סיבות. עוכתו הוא, אחרי־כן על טובת המפלגה ורק אחרי־כן במקום לעשות לביתו הוא עשה למפלגה, או כמו על טובת המרינה. בחרות זה לא היה קורם אף־פעם. שמכנים אותה – התנועה. ואז כא הרגע לקצור את הפירות, והתכרר שהם כאושים.

"להילחם או להשבר". במה אתה בוחר? "באפשרות היחירה שאני מכיר: להילחם. כמו שאהיה, יום אחר. היום אני כבר לא כל־כך בטוח בזה.

ראש עיריית ירושלים. פעם הייתי אומר לך שכטוח שרובי ריבלין חונך, אחרי מפלה כמו שנחלתי, הייתי מה שנותר לי זה רק להאמין ולקוות שיום אחד זה חייב מיך להתפטר מראשות הסניף. אכל או מי היה זוכה מההפקר? אותם כני הבליעל שלא עושים את החשבון של טובת התנועה, אלא רק את חשבונם הם. תהיה ראש עיריית ירושלים? אם הם היו מצליחים להדיח אותי, הם היו המנצחים.

ז האלטרנטיבה היא הכנסת. יש לך

"ועוד איך. ואני באמת נלחם עכשיו על תכנסת. אם אהיה חבר־כנסת, יהיו אחרים 🎩 🕶 ותנועת החרות? אין לך אפילו הרחור קל

שבקלים בקשר אליה? ילפני עשר שנים הייתי אומר שישקו לי כולם בתחת, אני הולך מהסניף, עוזב את הפעילות המפלגתית. בכל זאת התבגרתי קצת. אחרי הכל, יש מערכת עירונית ומערכת ארצית. אני צריך עכשיו משכון הנמש. החרותניק השרוף הזה שלא מפסיק לרכו את המאמצים במערכת הארצית, ואגי חושב שיש לספו שהא נולד לתנוך תנועת התרות ושבשבילו לי סיבוי. יהיה טפשי מצידי להגיד שאני לא ממורמר.

בשהיית קטן, היית אומר שכשתהיה גדול "כשהייתי קטן רציתי להיות עורך־דין. עוכרה

"ובכל זאת, אני חרותניק בערבון כמעט

בלתי־מוגבל. חרותניק כן חרותניק, וירושלמי כן

ירושלמי. בשבילי אין שום דרך אחרת. אני חייב

להישאר בחרות, וחייב לנסות לעשות הכל כדי להיות

שהגעתי לזה. כשהייתי ככר יותר גדול רציתי להיות ראש עיריית ירושלים. נראה". אתה חושב שתתאושש מהר מהמכה

אני יורע שלא הייתי מתאושש מן המכה אילו ירעתי שהכחירה הזו היא לתפקיד ראש־עיריית ירושלים, ולא רק למועמר. אילו ידעתי שטדי קולק לא ירוץ ככחירות הכאות, ושיש סיכויים טובים שהמועמר שלנו יהיה ראש העירייה הכא, היתה לי דילמה רצינית מאור. אז אולי היתה סיבה לראוג

לבריאותי. אני גם לא כל־כך יורע איך הייתי נוהג

אילו כאלה היו פני הרברים. כרגע, אני מאמין שאני

יעל פז־מלמד

היתי שר שירים כאלה, שהם לא כרמה, לא הייתי במפלא אם לא הייתי נכנס לרדיו".

ליק תנה זמרים כשוק. הם לא הכינו את הכשרון שלי. ער שהנעתי למשה בך־מוש, המפיק של חיים

משה", כשהקלטת יצאה – "היה באמת כום ברול". לו פלים המוכנות, כלי סרבולים. יש שירים עם מלים לאף זמר אחר בעולם – המראה שלי":

רוצה לצאת להופיע כארצות אזרות". יש לו ככר שיר הלכתי להופעה של גידי גוב זהיה כיף לשבת בקהל. לוון מסביר שאצלו המלים והמנגינה יוצאים אחר מוכן בצרפתית ונסיון של חודשיים כהם הופיע עבשיו אני מבין למה אנשים באים לראות אותי נית: השנם שנם שאברו המכנינה יוצאים אחר מוכן בצופורית ונטיון של המל מאמין, בהופעה". בריסל, אבל בעיקר יש לו במחון עצמי, "אני מאמין, בהופעה". לא אומר. מקסטים פשוטים, יש אומרים פשטניים. בלי להשתחצו, שאוכל לעשות קריירה בינלאומית. לוון אומר הקהל שלי אוהב טקסטים פשוטים וימים, מדץ מהקול, שהוא מתנה מאלוהים, יש לי גימיק שאין הזה שקוראים לו אלי לחון. כי המקום הכי בטות לו פלים משורים שלי אוהב טקסטים פשוטים וימים, חוץ מהקול, שהוא מתנה מאלוהים, יש לי גימיק שאין הזה שקוראים לו אלי

בשה מטרדת, אבל אני אוהב לכתוב מלים ששינות אתר בעולם – תמראה של התקיבלה והבורקסירבעיעוף. 1500־1500 דולר לערב, בשה מטרדת, אבל אני אוהב לכתוב מלים פשוטות". בינתוים, בקל אני אהב לכתוב מלים פשוטות". בין "און מדינה" פרס כנראה על מיתר רגיש אצל במגרש הביתי, ימאמין שבשנתיים הקרובות אכיר ואל תשכחו מתנה.

ה בצרק אפילו אני, שאני חושב שאני שר טוב, אם הרבה סטודנטים שזו לא בדיוק המוסיקה שלהם", להקליט". עד או הוא משחק כדורטל בחצר הבית, חצי מסביר סביון, האמרגן. כמעט אמשר לקרוא לזה מחאה שעה ביום - "ספורט חשוב בשביל לשמור על מבנה הברתית. "שירי המתאה שלו הם שירי עם שכולם הגוף, וזה חשוב לזמר" – ונותן לאמא לפנק אותר. על הקלטת שלו עבר חצי שנה, עם יוני רועה וזה מזרהים איתם", מרגיש סביון. חשוב מאור להישאר אדי שכבר היו להם ארבעה שירים, אחרי שהלכו לכל בתחום הקונצנווס, לא להירווק לפינה פוליטית כוו או ירדתי בעישון, אבל להפסיק נורא קשה"), עוזר לאחיו שנו להם ארבעה שירים, אחרי שהלכו לכל בתחום הקונצנווס, לא להירווק לפינה פוליטית כוו או ש"נם הוא שר יפה מאוד, שירים, אחרי שהלכו לכל שני מפיקים ש"למען האמת לא התלהבו, אולי נרתעו אחרת. "הדעות הפוליטיות שלו הן אישיות שלו המשה ביל הברוני למותורה און צרוד זה למות

שאשיר שיר פוליטי ממש. למה לאז לא יורע".

ונים גלי קשר על מיתר רגיש אצל במגרש הביתי, מהה להקים משפחה ושואף לבנות ונים גלי קשר לצורת הביטוי. ואולי זה חלק מסוד בחורה נחמרה ואתחיל להקים משפחה ושואף לבנות המלחים לעצמו אולפן הקלטות בכיה, בנתניה, כמוכו. "הייתי

"זה מה שהציק לו, וזה דיבר אל כל העם, גם אל רוצה להגיע אחרי הופעה לאולפן בכית ולהיכנס ישר

עם המבט קרימה הוא מסתכל על העולם. "הייחי בשכילי לראות אמן על הכמה ולשכת בקהל זה כילוי.

אה, ווה אולי הקטע הכי אכטורני בכל השגעון

אורית הראל

41 មានខេត្តថ្ងៃ

מן. הוא מזרחל כאשר אנחנו משתעממים כהצגה, תקועים בפקק תנועה או כשאתם יושבים בכית ומצפים לכשורה מחרר הלירה. הוא חומק מכין האצבעות בעיקר כשעה הקריטית של האמהות

כיאליק אמר באחת מאגרותיו שסימן טוב הוא השטיה. אבל תמיד הוא רצה לראות טלוויזיה, ולא היה לאדם כאשר אין שעתו פנויה. אוהוי כמה סימנים לו ומו אלי". טובים אפשר לתת כנו... וכי אימתי שעתנו פנויה לעסוק בדברים בלתייבוערים? כמעט חמיד חסרה לנו מהספר 'אמא מספרת'. אבל תמיד הטלפון היה מצלצל השעה ה־23 ביממה. כמעט תמיר, בסיומו של יום תיכף כהתחלת הסיפור ולא היה לה זמן להמשיך". ארוך, אנחנו מצטערים על שהומן אינו מצרך שאפשר לקנותו באיזשהו מקום. אילו היתה פיה טוכה יוררת אחד משלושת המלאכים שכאו לאברהם. אבא הבטית אלינו, מה היינו מבקשים ממנה אם לא תוספת של 24 לכוא, אכל הוא חיכה במוסך שינמרו לתקן את שעות ליממד.

לו, לא להשתוקק אליו כאל סיגריה חסרה.

ואת אף ברמז.

מירה שמראיג אותי מצב הזבובים נתצי האי אלאסקה.

שהרי הבעיה הזו היא אוטופית לגבי מי שחולם בהקיץ

"כשהייתי ילד נורא אהכתי שאבא עושה לי

כשהייתי ילד, אמא רצתה לקרוא לי סיפור

"כשהייתי בכית־ספר הצגתי בהצגה תפקיר של

"כשהייתי כבית־ספר רציתי לקרוא לאמא את

'פעם אכא הכטית לי שניקה חכה וניסע

החינור שלי, 'מה אני רוצה להיות כשאהיה גדול'. אבל

פתאום היא נזכרה שצריכים לבוא אורחים והתחילה

המכונית שלו ולא הספיק להגיע".

התעמלות ומעיף אותי באוויר ומתגלגל עמי על

העוברות מ־7.000 ער 8.00 כבוקר, או כאשר החלטנו להגיע אל תחנת הרכבת כאוטובוס־שאינו־בא. הוא מתמסמס כאשר אתה צעיר, וכמעט עומד מלכת כשאתה ישיש.

האם הומן הוא אויב או ידידי האם תסרונו, המעיק להתכונן במטבח ולא היה לה זמן והיא לא יורעת מה עלינו, הופך אותו למסהו נכסף או, להיפך, למצרך רציתי פעם להיות: מוכיל עגלת נפט, מפני שכך שאנו רוצים ללמוד לחיות בלעריו, לא להיות מכורים עוברים רק שלושה חודשים בשנה, ויש זמן".

חביבים עלינו אנשים שאנו יורעים עד כמה הם לחליברוך לדוג דגים, רק שנינו, ואחריכך נעשה באמת טרודים ועסוקים, ועם זאת לעולם לא יתנו לנו קומזיץ עם הרגים. אכל תמיד בשבת הוא היה עסוק, להרגים בכך. הזמן שהם מסרישים לנו נגזל ממש או בגינה, או שהיה כותב – כי עבר בעבורה נוספת מרגעי הפנאי היחירים שלהם, אבל הם לא יגלו לנו ולא היה לו זמן".

"כשגמרתי את התיכון והלכתי להתגיים, פתאום

כטן שטוחה

מה יש לה שאין לי: בען שטוחה. וה מה שיש לה ואין לי. כען שטוחה. אה, משאת ומש. תנועות ירכיה כאילו שומנו במוסך נעורים והילוך לה קריר, מתחנוון וגמיש.

מה יש לה שאין ליז חצאית מתוחה מעוררת קואה, כאילו היתה המפתח לאושר. בטן שטוחה שקשה להעלות על הדעת גם קו מותן צר ומודגש, המוציא מן הדעת את כל העולם, ואותי במיוחד.

עצמות אנן דוקרניות. מעוררות חשש של גדימת נזק נומני למי שאינו מורגל בכאלה. זה מה שיש לה ואין לי – בטן שעוחה, אז מהז במו לווז וולק. מזרון ווקשוו, לא אמיו. כמו קש יבש, מחוקפק, עץ ללא צל, אדמת טרשים ללא טל ומטר...

> אבל מהו בטן שטוחה כמו מזמינה, חבטחה לאי אכובה, כל שמלה - נצחון חונג

> > Biagaio 42

מה אין לה שיש לי, מלבד ערימת התיטים כמקום בטן שטוחה שערכת גשוק עדיין מוטל בספקז מח אין לה שיש לין

במקום בטן שטוחה: צאצאים וקצת נחת.

על בטו שטוחה, מתנועעת. וכל הופעה מעוררת נלים.

האלה:

הנה אוצרותי: הריונות, לידות ובטן שידעה אושר, זה מה שיש לו

משקל בלתי מבוטל בתקופת האינפלציה.

תחזית לשבוע שבין 15 ל־21 בינואר

(22 בדצמבר עד 19 בינואר) חשבוע תוכלו לפתור עניינים ולהשלים משימות שדחי תם זמן רב. צפויה שיחה בארבע עיניים בנושא הקשוו לכסף. בימים אלה חרבן בנסיעות. כתחום הביתי צפויות התפתחויות חדשות שתצעוכו להתמודד איתנ.

(20 בינואר עד 18 בפברואר) קניות יהיו על סדר־יומכם השבוע. חברים מקשיבים על שיו למה שיש לכם לומר, כך שאין צורך להיות חוקש מדי – אפשר להומיך קצה את האנו. בימים אלה את מובים לעסוק בתחביב כלשהו. במיוחד בשעות חעוב

דווקא האנשים שאצלם "הזמן הוא כסף" אינם נורא רציתי לשבת ערב אחד עם ההורים, להורוח להם מאיצים כך לגמור ולסיים. ואם הם ככל זאת עושים על כל השיעורים הפרטיים שעלו להם המון כסף וכר. אכל תמיד או שאני הייתי עסוק עם החברה שלי או שהם היו עסוקים. וכך גפררתי מהם כלי לומר מה שרציתי לומר. היום כשאני בא יש להם יותר זמן -אכל לי כבר אין".

נכון שלפעמים אגחנו רוצים שהזמן יעבור מלכח. כמו, למשל, למראה התינוק הכלוא כלול: אנחנו לא רוצים שיהפוך, כצפוי, לילר שובב ופרוע. וכשצויך יש החרדים מפני שכוע עכודה כן 4 או 3 ימים, להיפרר ממישהו אהוב ולדעת שזה תייב להפתיים -כאשר יוותרו כירי העובר שעות פנאי רכות שלא ידע אנחנו מבקשים שמתוגי השעון לא יווזו. מה לעשות בהן. אישית, הרכר מראיג אותי באותה

ובשינה על מספר – אפילו זעום – של שעות פנאי. מה שמראיג אותנו יותר הוא שילרינו לא יפקדו זמן. יש שהוא הרבר היקר ביותר בעינינו, אפילו עלינו את עוונותינו ככואם לכתוב את זכרונות יותר מכסף, ואנחנו לא מבינים כיצר סורה הדבר שבני הילדות הקשה שלהם. אנחנו בהחלט לא היינו רוצים ארם מזלזלים בו ומשפילים אותו ער כרי כך. מבזכזים לפתוח יום חד את יומנו של ילדנו ולקרוא כו כדברים אותו על שטויות. האמגם רק משום שאין לו מחיר

וכעלת הטעם הנייטראלי ביותר שצריך ארם לכלוע כדי להיפטר מצרות וכאבי־לב. שהרי הזמן שוטף את ההגיון. והרי רק כוכות זאת מוכנים אנו לסלוח לו, לזמן, על היותו כה קמצן וחמקן. אין ספק שבמשך ידינו ועל קירות ביתנו ומשרדנו יזכירו לנו עד כמה

זוהי, בעצם, הדפסה חוזרת, כשינויים אחדים, של מה שכתבתי לפני כ-15 שנה. דבר לא השתנה מאו. אבל עבר המוו זמו.

ומן. הריהו התרופה הטובה ביותר, הזולה ביותר הטפל ומותיר את העיקר. והומן חזק לפעמים מן הזמן כבר לא נזכור לו זאת, ורק 17 השעונים שעל

בפניו של כנה. אבל כל נסיונותיה לחלץ מפיו מה קרה, נתקלים בחומת שתיקה סרבנית. "גברים לא יכולים לסכול את הנושאים האלה",

אמר אורי. "בשביל גברים, החתונה איננה מטרה. היא מסגרת. מסגרת שאתה יוצק לתוכה את הישגיך, ולא סולם כדי להגיע אל ההישגים. ניר עדיין כונה את עצמו. כשכילו הנושא הזה עדיין מוקדם מרי".

חוזה עם המון אותיות קטנות שאף אחר לא קורא אותן,

לקבל אחריות. גליה, כנראה, שאלה כמה שאלות, ואני

הראשונה בחייה, ואילו ניר נראה שתקן וקודר. כאילו,

הנושא מעמיר אותו כמכחן קשה. גליה רואה שינוי

רינה פורחת כשהיא מספרת על הצעת הנישואין

אמרתי כז, כמו חתימה...".

גם חבריו של ניר אינם חולמים עריין על נישואין למרות שהם כבר בני למעלה מ־24. לעתים גליה מקשיבה לשיחותיהם. שיחות אגואיסטיות – עפ"י טעמה הנשי. שיתות שבהן עומרת בראש ההישגיות האישית. הלימורים. המקצוע. המשפחה נתפשת אצלם כמשהו רחוק, בלתי חשוב. אבל דווקא השיחה של ניד עם ידידיו גרמה לגליה להרהר שנית על קרושת מוסר הנישואין ובחשינות שלו.

למחרת בערב פלשו ידיריו של ניר לסלון. גליה אוהבת את חברת הצעירים הללו, את ההמולה הבריאה, המועועת את השלווה המיושבת של אורי. "קצת רעש שצעה שנלחשה באוזניה אתמול בלילה שינתה את

בחצי אוון היא מקשיבה לשיחה. דומה שניר

ולכלוך הם ערובה לחיים מעניינים", היא אומרת, 'הא עור ילר. הוא לא רציני. אבל זה דברים כשהיא טורחת במטבח להבין סנרוויצ'ים.

גליה מנסה להיזכר מתי אורי הציע לה נישואין. משתף את ירידיו בחוויה החרשה של אחותו – הצעת ים נמון התאריכים הרשמיים: החופה. המסיבה. אכל הנישואין הראשונה שלה. כמה מחבריו של ניר היו עד קשה לה לוכור כדיוק מתי היה הרגע הגדול באמת - כה מעין מחזרים של רינה, והיא תמיד ביקשה את תנע של ההצעה. גם אורי לא זוכר. לו בכלל נרמה חברתם. על־אף שנהפכה כבר לאשה לכל דבר, עדיין סבוא אי פעם לא הציע. עפ"י מיטב זכרונו הוא פשוט שמרה על הזכות של ילדה קטנה לנשק את חבריו עה על שאלות. "זה מוכיד קצת תווים של עורכי־דין. המכוגרים של אחיה.

קו אוקים חדשים. שיחת נפש תעלה יפה. השבוע ים ומאירועים מיוחדים. ייתכן השבוע גם עיסוק בתחרות ונשכועות הקרובים אחם מקפידים מאוד על שיפור ספורטיבית. ביחסים עם ילדים מוטב לפנות אל ההגיון שלהם כמקום להנחית מקודות. הדפת. לא רצוי לקבל עכשיו עצות של אחרים.

(וו בפברואר עד 20 במארט 19

ינה הגיעה לגיל שכו מתחילים להתייחס

מרצינות להצעות נישואין. נכון, היא רק בת

ששעשרה וחצי, אכל הנה – מישהו הציע לה

נישאין. והיא נרנשת. לא שהיא מתכוונת

לממש את העיסקה, אבל "למה לא? זה כמו פרחים. לא

שיך לאכול אותם, צריך פשוט ליהנות מהעוברה

סמיפהו חשב עליך ושלח לך אותם". לגליה נראה

מה פתאום היא כאילו רצינית ואחראית יותר.

ינטרארז

וו במארם עד 19 באפריל) השיולים שעשויות לתתנשם בעתיד הלא רחוק.

וא באצריל עד 20 בבואי) ליים לפנים חדשים, אך השליטו קודם סדר בחשבונות נעימים עם מישהו אהוב, בקניות תצטרכו לנהוג בזהי־

לנה לקראתם ולשתף פעולת. אחרנות חדשה חוטל בראי להימוע מהחלטות אימפולטיביות. סיכויים חדשים ללכם נקווב, אך חמצאו ום זמן לבילויים מהנים.

משת חדשה בתחום הקרוירה תעלה השבוע.

ת הומ ליצור הזדמנויות לעצמכם ולפעול לפיהן, לחר אתם במצב־רוח לחימוש תענונות, ותוכלו ליחנות מבילוי־

משלח חדשות בתחום זה יעלו יפה: אתם מסוגלים יצירתיים, ובין השאר המצאו זמן זם כדי לחלוק רגעים

(23 ביולי עד 22 באונוסט)

ונ בתאי עד 20 ביונני) מסתמנים בתחום ההכנעה והמעמד.

וז ביתי עד 21 ביולי)

(23 באוגוסט עד 22 בספטמבר) המלוטת תובה שלכם עכשיו עלולה להתפרש כדחי בימים אלה אתם עושים שינויים בתחום הבית, אך כדאי מו עצמנם קרומה, כך שכראי לגלות סובלנות לדברי לנחוג עם בני משפחה בהרבה סבלנות. חשיפוט שלכם מלת אתו נמצאים בתנופה, ויש לכם תוכניות לנסיעות במיטבו בשעות חערב. בני המול שמחפשים דירה ישינו התקדמות השבוע. זה זמן טוב לענייני בנקים.

(23 בספטמבר עד 22 באוקטובר) הייתונה משתפרים השבוע ובימים הקרובים. נסו לא אירוע מסויים יגרה השבוע את מחשבותיכם. ביחסים מ עם פושהו קרוב בענייני כספים. עם ואת, עם ילרים צפויה הבנה מיוחדה. זה זמן טוב לעיסוקים

רות, (23 באוקטובר עד 21 בנובמבר) שהפוע שלאו שוחמים תמקידים חשובים בחייכם. השבוע ובשבועות הקרובים תוכלו לצמות להרבה בילוי־ בדוף לעת מה עמדת הסובבים אתכם, כדי שתוכלו ים ואירועים הברחיים. אם כי זה זמן טוב לעריכה קניוה.

קשת (22 בנובמבר עד 21 בדצמבר) לחדק הקחב אתם עתידים לבקר אצל חברים המתגורי יש לכם עכשיו מאגריימרע עצומים, והוכלו להשיו חשי. דם השירות היו לבקר אצל חברים המתגורי יש לכם עכשיו מאגריימרע עצומים, והוכלו להשיו היינורי יש נשחק. אך השבוע, חדוש העיקרי הוא על תעבור בוע הרבת. בקרוב צפוי ביקוד של מישרו המתגורר רחוק הישומי אר השבוע, חדוש העיקרי הוא על תעבור בוע הרבת. בקרוב צפוי ביקוד של מישרו המתגורר רחוק שלכם. יה שוש מוק ואפשרו לכם להיות מאוד יצרניים. חז" מכם, אתם מצטיינים עתה במתן ביטוי לרעיוות שלכם. שמותילם שימו דגש גם על פעילוח רומאנטית.

גם לגכי הצעירים הללו, היתה היריעה בכחינת ולמטה אתה צריך לחתום. אחרי שחתמת – אתה חייכ הלם. "איך שהומן עובר: אתה רוצה לומר שמישהו

יכול לראות ברינה אשה? בילרה המצחיקה הזח" לקח זמן ער שהבינה שהיא שומעת את סיפורו של בנה. ניר מדבר בדרך כלל בשקט. במו אמו, ובניגוד לאורי שמדי פעם מרים את קולו. גליה מצאה עצמה מקשיבה לשיתה שלא היתה מיוערת לאזניה, אלא לחבורה של גברים כלכר. סקרנית, יודעת שהיא צריכה לצאת מהמטכח ולהעלם בתדרה ואיננה יכולה לעצור בעד הסקרנות.

ניר סיפר על טלפון שקיבל: "אתם זוכרים אותה, אלונה. נו, זו שלמרה שנה אחת מתחתינו. היינו ידידים מצויינים. הרכה זמן. היו אפילו תקופות "זאני... זאת אומרת... אפילו חשכתי, לא חשוב. היא נעלמה לי. אחרי הצבא נסעה לארה"ב. ולפתע, בלי שום הודעה מוקדמת עַל כך שהיא בכלל בארץ, היא מטלפנת אלי. הצעתי לה להיפגש כעיר, בערב, אחרי שאטיים ללמור. אכל היא הציעה שאבוא אליה הביתה. שאלתי אם עשר בלילה לא יהיה מאותר, והיא אמרה: 'תפסיק לבלבל את המוח, אפילו אכין לך את הסלט ואת העוף

ברוטב פטריות שאתה אוהב". כמה משפטים נעלמו מאזניה של גליה, והיא מצאה עצמה מתקרבת אל דלת המטכח כרי לשמוע טוב יותר. "אלונה גרה בקומה שלישית", המשיך גיר לספר. "עליתי אליה. אתם יודעים, חדר קטז, סלוו. חדר שינה, מיטה רחכה, טלוויזיה, מכשיר טלפון זהעיקר – אותה אלונה שאנתנו זוכרים, התתיכה המשגעת של הגימנסיה. זו שהבנות האחרות תמיד

ריכלו עליה, רנו בה, חיקו אותה – בלכוש, באיפור, בתספורת, בהתנהגות". אח"כ היו צחוקים, הערות נכזיות של גברים המרברים בלי לדעת שאשה מקשיכה לשיחתם. בסוף השתתקו כולם, רוחקים בניר לספר מה קרה. "נו, אחם יורעים מה קרה. כחיי שאני אפילו לא ציפיתי לזה. הרי בגימנסיה היא תמיר שמרה מרחק. למרות השם שיצא לה, אנחנו כולנו ירענו שהיתה זו רק רכילות של בנות מקנאות, משום שאף אחר מכל אלה שנמצא פה בחדר... אף אחר לא זכה בה. נכון? מי שטוען שהוא הצליח – שיקום...". היתה שתיקה.

"בעצמי נדהמתי. לא ציפיתי. אני חושב שהיא רצתה בזה. אפילו לא הכנתי למה. האמת – זה כמעט הבהיל אותי. ואח"כ באו צלצולי הטלפון. כזה אחר זה. היא ישכה על המיטה ישיבה מזרחית. ערומה. דיכרה בטלפון כאילו אינני קיים. זה בסרר. דיכרתי ככר עם האחראי על האולם. הוא אמר שלפני חורש הם הכשירו את אולם השמחות שלהם, כך שהרב יוכל לבוא'. אח"כ היה הטלפון השני אל אכא שלה: 'זה בסדר אכא, אתה יכול להודיע לרב שהכל מסודר. יש להם תעודת כשרות'. בסוף היא צלצלה בעצמה, דיברה בקול מתחנהן: 'או קי. קוקי, או אל תשכה לכוא להתונה, שכוע הבא, יום שלישי. כן.. הכל בסדר, ההורים יכרקו

במוצ"ש את האוכל". ואו אמר ניר משהו שנבלע בצחוקם של ידיריו. נליה הצליחה לשמוע רק את המשפט הכא: "מה אגיר לכם, התחלתי כבר להזיע כהוגן. הייתי בטוח שהיא הכינה לי מלכודת, ועכשיו היא מזמינה את כולם לחתונה שלנון עור לפני שהוריעה לי כי אני התתן...". גליה חשבה על הנערה ששלושה ימים לפני

נישואיה הומינה את ניר למיטתה. איך היתה מסכירה לצעירים את התנחגותה של אלונה. אולי, ניסתה להגיר בשפתה שלה, 'לפני שאני נכנסת למסגרת, לפני שאני סוגרת את כל הדלתות, ברגע האחרון... צירה לררך..".

איך תסביר לצעירים שלגבי אשה גבר יכול להיות צירה לדרך, ואיך תעשה זאת כלי לפגוע ברימוי הגברי השכיר שלהם...

43 Hipepip

השבוע לפני 35 שנה

־אגה לגורל יהודי רוסיה

וחוגים רשמיים אמריקניים וכן פרשני העתונות ודרדיו מצביר עים על דאגתם לגורל יהודי ברית דומועצות.

בעמור זה מבחר מהידיעות

הנוסח המקורו נשמר.

ליקט: גבריאל שטרסמן.

והמודעות שפורטמו ב"מעריב"

בשבוע שבין 8.1.53 – 15.1.53.

רוב המשקיםים כניו יורק מתנבאים לטיהור אנטי יהודי נרחב, שתכליתו לעשות את אידורים נשק במחלוקת הפני-מית דשעירים לעזאזל לקשיים הכלבליים והמריניים של חנוש חמורתי ולקנות את אהרתם של הערבים ושל תגרמנים.

ההתקפה על שלמה ניכאלס, כנהל התיאטרון הקמרי היהודי ומראשי הוער היהודי האנטיפא־ שיסטי ברוסית בימי המלחמה, כאהר מוונימי המוימה הראשיים נחשבת כארה"ב כסימן לכוונה לחדש את המסע האנטי יהודי משנת 1945, שהתנהל או כמטר וה של מלחמה

כיקוסמופוליטיות". שלמה מיכאי לס הכנות והכופר איציק פפר היו שליחי מוסקבה כארה"ב כימי המלחמה. מאו "טוהר" פפר ונעד לם ומיכאלס מת נשכה ועווכ.

למשפט השיהור הגדול הראשון של קבוצת נאשמים שלמת למו שנת 1938 מחבים במוסקכה תוך שבועיים לאחר שישלימו שלמונות חבטחון דוסביניים את ההקירה וכוקר מת על תשעת דרופאים חידו־ עים, שנאכרו באשמת ריגול,

רצה ושכלנית. דויריעות על ההאשמית נגר

בת 20 יליות הארץ ובקלת משק ע"י שתה הקודה: בן 25 בקל משק נוול ובקל רכוש ע"י מתה תקודה: בקלת רכוש בקל שהי 100,000 וכית מרט": בן 40 מר רוטיה עריד מטורסם וכעל מית מרטי נ בת 19 מטורקה הטודה ומטיורת ו בת 22 רחית צברית בצלת 10-000 ליי.

ליתר מרטים לפנות : חשרכנית השפורספת יני ברוניו ... תיאני רוף מבכי ב. מ. ד. 100

מחמש למפרכו נשראין בחורה (או אשה) נאה, אינסלר מסיה והרכונית עד גיל 22. מצבה הכיכלי – איני קובן לביל חסות לת לכפלת תכונות לביל חסות לת די 1914 איץ עלור מסי 1916 איץ

הלבכות, דרך שחה הקוח פנ. בול בית הור ת"א, 12-בו 6-ב

"לחיים" - מאחורי הקלעים של "זיאן דיארק", תשעת דרופאים הסובייטיים, אשר ששת מהם ירודים, נתקבי לו כלונדון מתוך זעזוע בבד, מאחר שברור לכל כי חן מבשי רות מאורעות קשים הרבה יני תר המתרגשים לכוא על היתר דים ברוכיהב. בחונים מדגיניים בלונדון רואים שבונת העלילה היא לרכוש את יוידות הער־

> משפחות יהודיות רבות הצטרפו לורם הפליטים ממזרא גרמניה, הנודר מערבה. כפי שנמסר ככרלין עברו היי

ראש־הממשלה ניצל את ראשית חיפשתו כדי לבקר בהצגת "נ'אן דארק" בתיאמרון ה פאמרי. נלהב מן ההצנה. נכנס ו- בדנתריון באתא ההמסקית אל מאחורי הקלפים ובירך את השתקנים להציחתם הבלתירבילה. במצבירות מרומם הווימה הכוט — "לחיים"... (משואל ז ראש הממשלה: במצי המתנה יוסף מילוא בתפקיד הדומין, ואורנה פורת — ז'אן דשרים. גרמניה חקירות רכות כקשר עם היטיהור" האנטי ציוני, שהתחיל

שלום הציבור לגלות למקום איד

דרוש נהנ למכונית נוסקים פרטית ומנור מסור משרות צבאי רוק.

צעיר, חרון, תרשב חלואביב.

שעות העבודה כל שעות היום.

רק מועמדים המתאימים לתר

אור הניל מתבקשים לפנות

כלנית הכולצות כין השעות 6

עד ד בערב. דיר יוסף דער. רחוב אחד הונס פס מלאביב

בוואשינגפון כיימת נטיח | נובחו כי המטום חונה בשח

סבורים שההענקה לישראל לא מי הור במסלול הוצייה הצגא תהיות קפונה בתרבה מזו של הניע אליו ג'ים עם 3 אנשי חל האויר שעלו למשום. הגים כיוה את המטוס הקפריסאי למסלול המראה ולאחר שנחתו 2 מטוסים של חיל האויר שהיו אותה שעו באויר, ניתנה רשות למטוס הקם

קום שתשמור על השקט: ● מינוי מנהל שיפקח על לתקופה ער שנה.

אי־השקט בקיבוץ הוא יאחו כא"

מצעים חריפים להשלטת הסדר.

תתעשיינים לא יקבלו את אשתקר. ים בחווים הקולקטיביים, וביווד

> חבוקר לטומרנו מנחל מחלקת מעבורת בחתאחדות בעלי

מעיפי האשמה המו כניסה ככחז, ובינידם יוסף מכנקין, ממסקרי חמלמיח לשעבר, ו-4 חברי תקיפה וגרימת נוק לרכוש. בירור בעניין חקטטח בעיך מפאיי וביניהם משה ברקאי, חרור נערך אתמול כפני הממונה מזכיר הקיבוין, יועמדו היום לדין בעסולה באשמת השתת" על מחוו טבריה מר ש. הריאכן. נציגי שני הצדרים הוזהרו על פות בתינרה כעידורוד. ידי מר הראבן כי אם יימשך

משמטם של 13 אנשי עין: חרור יתקיים כמגי השופט גר" זאב. מטעם המשטרה יופיע סגן

הרדים תושבי האזור המורתי של

גבר הכפור

לוד יררה הטמפרטורת בחצות סכע – לאפס. מיתר "מקומות" הננת נגר הכסור, כנון השקאת המטעים כלילת, וחימום על ידי דדלכת תכילות קש מטכיב לשם:

• הקמת תחנת נוטרים כמין רים את הסדר או מסכנים את ן פרקלים מחוו חיפה מר סודרי.

• שליחת כני המקום, המפיי משוס זר בחת

הפתעה נגרמה אתמול לנוסעי מטום נתיבי איור קטרי פין בדרכם מניקופיה למד, כש

להגריל את הטיוע הבלפלי לער- תעופה צבאי אי שם בארץ. בים בשנת הכספים הבאת. לכן מיר עם הופעת המסוס האוד: ריסאי להמריא. אחרי כמה דקה

מהיבואן לצרכן, במוכנים: במכינים נפשייק!

מבצע

עד 12 תשלומים

19.00-1 9.00 כל יום בין 00.9 ו־19.00

או-קיי רהיטים בעמ

תל-אביב, רח' היסוד 4 (ליד בנין "מדכוים")

לרגל

חעברת

אולם

חתצוגה

תנחות 60

של 20%-

לגמים

מחתצוגה

של ינואר: 276 עמודים של צבע, הנאה ועניין

מצורף לגיליון ינואר של

בולל: מגזין לגברים – מגזין לגברים 1013 – עיתון צבעוני לילדים

חדרי שינה חלומיים

במחירים מציאותיים

בעיצובים חדשניים

פתוח במוצ"ש זו

מיבוא איטלקי וצרפתי

and the state of t

ור.ע.) מאזיני "קול ישראל" | חנה המטום בלוד רויועשויה, כור ש. פוריאל. שחיפשו הבוקר את "השעון המר לשאלת הנוסעים הסבידו א" התעשיינים יתבעו ריון מקר | סיפאלי" כדי לוודא את שעוני | שי הצוות, כי דחניה בשרון ות

תתנגרות הועתיש של ההכתר ה"שערן" איבן בענייני ומות השימורים - אמר מבגל

חף עם ההסחדרות על הצעותיהם | הם, או סתם מתוך הרגל, נילו | עופה הצבאי באה בגלל ערפל בשרם שיחיו מוכנים לחחום על ששיגרה אינה מחייבת את שרות בלוה אך בכואם ללוד לא היה כל חירוש החווים הקולקטיכיים, השירור שלנו. כשעה 6.45 שור- ערפל. אחיב בתבורו כי הפוש חים שאין כהם טידורי השקאה. בהצעותיהם תבעי התעשיינים רח לפתע במקומו תבנית. שעמר כל הזמן במנע אם מבדי החוצי מצפה לנשם כל כצמון בין השאר את הזכות למפר פוער נעי מות כון כן ר. תבנית זו. הפשח בלוד ידר בשרה תעופה מחד בכוקר. הקור יימשר גם לים, העוברים בתמירות מתוא, ששעתת הקבועה היא 1.1, שהד צראי בושבו שוותי לוו לאות בניקר. הקור יימשר גם לים, העוברים בתמירות מתוא, ששעתת הקבועה היא 1.2 בניקר. הקינור שהיעמה על סעותי המשור כר בלילה הקירב אך ימעט עם היאת לנותה שנקבעה, או לנותה להב" בעלם אמילו ללא התנצלות. כו ללור

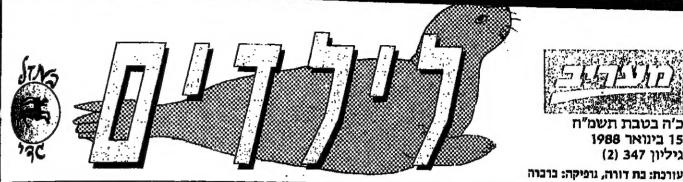
נ האפשרויות הן:

הלילה גבר המאר במקומות הנמוכים: בארין, בעיקר בנגב הצפוני ובעטקים. לפי היריעות שתגיעו לתחנת

> ל-ג מעלות מתחת לאפס וככאר התורפה" לא נחקבלו עריין הרו"חים. במשקים כעלי מטעי בננות כצמון הארץ ננקטו אמצעי

28 13

משכינות דגון אפרופיית צעירה ונוסות ממור יינת להכיד אום רציני למנות מיד ו לגב: עליות משרו השווכים המשורם שחור

פָּתַרוֹן נַּם אַם הוּא לא מֻשְׁלָם,

יָסָה וְהַפּוּרְגִּיוָה תִיא הַנְּכוֹנְהוּ

(הָחָשׁוּב בְּיוֹתַר – לְרָאוֹת כָּל מַצְּב גַּם

אָם הוּא קָצָת פָּגוּם בְּצוּרָה יָפָה כָּמָה

שֶׁאֶפְשָׁר, וְאֵל תֹאמְרוּ שֶׁזֶה לֹא אֲמְתִּי,

כִּי מִי זֶה הָתַלִּיט שֲדּוְקָא הָרְאִיָּה הַלֹּא

יוֹשַף. מכניסה ידה לתוף הבּבָּח

וּמְפִיחָה בָּה חַיִּים. יוֹסַף גַעֻלָב כָּל

שָׁאַתָּם כּוֹעָסים עָלָיו מְאֹד, אוֹ יָד – וַאֲחָרִים חוֹשְׁבִים שַׁמִי בְּכָּלֶל אוֹהָבִים אוֹתוֹ מָאֹד. הַרְבָּה מִן הָרָגָשׁ אָמֵר שֻׁתְּמִיד צָרִיוּן לְהַצְלִים. "וֶה מַה הוֹלַךְ לָאִבּוּד בָּדַּבֶּךְ – אַדְּ הַאָם כְּדָאי שָׁאָנִר", כָּךְ טוֹב לִי - וְדִי.

לְבַשַּׁל לְנָמְרֵי אָדָם כְּמוֹ מֹשָׁהוּוּ מָה גַם לְמֹשֶׁה הָיָה תְּתוּם אֶתְד בּוֹ הְיָה לוֹ קשָׁה. כְּשִׁשְׁלֵח אוֹתוֹ ה' לְדַבֶּר עִם שִׁימוּ לֵב בֶּיצָד נְסְתָה הַהַּצְּעָה: פַּרְעֹה מֶלֵךְ מִצְרִים, טָעַן מֹשֶה: "הַן 'נִיּאֹמֶר ה' אֶל מֹשֶה: רְאַה נְתַתִּיוּ אָני עָרַל שְׂפָתִיִם וְאַידְּ יִשְׁמִע אַלי אַלהִים לְפַּרְעֹה, וְאַהָּרֹן אָחִיןּ יִהְיָה פַרְעֹהוּו" עָרֵל שְׂפָתַיִם הוּא אָדְם וְבִיאֲןּ״. אָפְשָׁר הָיָה לוֹמֵר זֹאת שָׁלֹא יָכוֹל לְדַבֶּר כָּל כָּוְ טוֹב, הוּא אָחֶרֶת: קַשָּׁה לְוּּ מֹשָׁהֹ, אַהָּרֹן יַעָּמֹר מְגַמְגָם. נָּמְגּוֹם יָכוֹל לְהוֹבִיל אֲנְשִׁים לְוָּ. אֲבֶל אָז הָיָה מִרְגִּישׁ מֹשֶׁה מִסְבֵּן. לְהַתְּלֶטָה שָׁהָם לֹא מְסַנְּלִים לְהְיוֹת לְעַמַּת וֹאת בְּשֶׁנֵאֲמֵר לוֹ שָׁהוּא יִהְיָה מֶדְרִיכִים בָּתְנוּעַת וֹעַר אוֹ מוֹרִים. קמו אַלתִּים ואַהָּוֹן יִהְנֶה הַנְּבִיא ודאי שָאַיוָם מְסָנָלִים לְקַבֵּל מִשְׂרָה שָׁמְדַבֶּר בָּשְׁמוֹ – הוּא מֶרְנִישׁ חָשׁוּב, בָּה צָרִיךְּ לְדַבֵּר עִם מְלָכִים. מֹשֶׁה ולא שִׁם לַב לְכָּזִי שָׁהַכּּל בְּעֵצֶם בּנְלַל בִמְעֵט וְהָחְלִיט כָּוָּ, אַוֹּ בַּנְרְאָה שָׁלֹא שָׁקּשָׁה לוֹ לְדַבֶּר. צְרִיךְּ לְדַעַת אֵיךְּ תָּמִיד מַכְּרָחִים לָבְרֹחַ. הַרְבָּה פְּעָמִים לָהצִיג דְּבֶרִים, זָה יָכוֹל לְשׁנוֹת הָמוֹן. אָפְשָר לִמְצוֹא פִּתְּרוֹן, לֹא תָּמִיד בְּדָאי שֶׁנַם כָּל אֶחָד מִכֶּם יְנַפֶּה לְהַתְּמוֹדֵד עַם הַחָלְשׁוֹת שָׁלוֹ, לְמְצֹא

ָםְשְׁלָם, אָכָל יוֹתֵר טוֹב מְלֹא כְּלוּם. הַגָּה, בָּמָּקְרָה שָׁלָנוּ – אַהָרֹן, אָחַיוּ שֶׁל מֹשֶׁה, יָכוֹל הָיָה לְלֶכֶת אַתּוֹ אֶל פַּרְעה, מֹשָׁה יִלְחַשׁ לְאָוְנוֹ שֵׁל אַהָּרֹן, ואַהרו ידבּר אֶל פּרְעֹה. זֶה מְּסַרְבָּל, וֹנֶה לֹא כְּמוֹ לְדַבֶּר בְּאֹפֶן יָשִׁיר – נְפוּ לַלְחֹשׁ לְמִישָׁהוּ שֻׁנַנִּיד לְמִישָׁהוּ אַחֵר

סַבְלַנִית וְסִיְכָנִית, אַן יוֹסַף מִתְרְגַּוּ מתוכו ומניקה את יוסף על בסא. רני חוורת מיד, אוספת בחם את מאד: תמיד כשהוא מדבר, מדברת רני נסד אתו. יוסף רוצת להיות עַצְּמָאִי, הוּא רוֹצֶח לָלֶבֶת וַלְרוּץ כָּדְּ (וִפְּחָד כָּל כָּדְ שֻׁתוּא מְבַקּשׁ מֵרֹנִי בש"בא לו". רוצה לדבר מה שהוא שלא מעשה לו את זה יותר אף רוצה בומן שהוא רוצה, בלי להיות פעם. רוי מבטיחה. יוסף וכל מלוי ברני. רני מנקה להסביר לו שוב ושוב שבלעדי המפעילה אין הילדים באולם מבינים כי בבה בלי מפעילה אין לה סיים, ולכן היא לַבָּבָה סיום. אַן יוֹסֵף מְתְעַקּשׁ,

חוא בּשָּלוֹ. רני נכנעת, מוֹצִיאָת יָדָהּ בְּרִיכָה לְתִיוֹת בְּשָׁלְוֹם אַתְהּ, לְאַחַר

הדיג והשד

תאקרון הקרון – עבוד וכצוע

רני גלמו ורטל בראמו זהו עבוד חוני של מודח עם קלפית. סקשקבת בספור מסגרת מטר חווכי. יוטף הוא בנה, בכח ספוג בעלות ראש נדול ופת מלא מבעה יוסף צופה בהענת האטרון

כ'ה בטבת תשמ"ח

רברי חכמה

1,117

משה מאיר

אֵיךְּ לְהַצִּיג

דְבֶרִים?

הִי יוֹסִי. כַּמָה קַבָּלְתָ כַּמְבְחָן

בָּהיסְטוֹרְיָהוּ יוֹסִי, לְמָה אַתָּח לא

עוֹנָה, מָה אָתָה מִתְּבָיִשׁוּוּ הָאָמְןְם

צָריוּך יוֹסִי לְהָתְבָּיֵשׁ בְּכָּךְ שָׁלֹא הַצְּלִיחַ

בַּמְבְחָן? וּמָה יַעֲשָׂה יוֹסִי אָם הוּא לא

יש יָלְדִים וְאָנְשִׁים שְׁחִיים כָּל יְמִיהָם

בּתָחוֹשָׁה שָׁהָם לֹא מַצְלָחִים. אֲחָרִים

יכולים להצלים – ספורט או מלאכת

TEKT

מְחַפְּשִׂים לְעַצְמֶם כְּוון אַחַר בּוֹ הם

כָל כָך יָכוֹל לָהַצְלִיחַוּ הַאָם תָּמִיד

1988 בינואר 1988

(2) גיליון 347

קבות: בדיג ובאשתו וכשר חברול ונווונא, שיצא מחוד באבוק קטו. ווקפון מרמק מאד ויוסף אינו מוזאפק מקטביע את דעתו מדי: פעם. רני ממפעילה את יושף הבכח

תמונה מתוך ההצגה "הדייוג וחשר".

אראלה אשד

מי מפחד ממפלצותו

מי שראה את מסרטו לַבְּירָינָת מביד או לדו, המפלצת החביבה. אבל לא עליה אנחנו דוצים לספר לכם הפעם, אלא על חילד שמשתעשע עמה. וחן לוואן מריש בן ה־5, והוא היה בין חמישה הילדים המאושרים, שמושו את המפלצת הקולנועית, בזכוחו של תוכנית ילדים מיוחדת של תבי.בי.סי

רשת הטלוויזיה חבריטיה -

מתפנים פפם לחזות בהצנת חעם "הדיג ומשר" – הדיג ואשרט. בבות קטוטנות יפהפיות. פלאות טיים, מתרוצצות בין משנים מדרגים, עשירים בשפולי בח מְבְהִיקִים, מָּבְעֵלוֹת ע״י רְסֹל ברקמן. סם אותבים, ומם רבים. חם שמתים ועצובים מפש כמ בחיים, אלא שיום אחד קונה מקרח מוור: זה די מפחיר לנלות שר עוקי, עוק ממש, ושחור ש לא אספר יותר. אהם הצפו בספנה ימד עם יוסף, ומסיי מאד מאד משונום שונים של בבות ומספור מרחק

שֶׁהָבְהַרָה נְקוּרָה מְשׁוּבָה וֹוֹ,

תושיה זה דבר חשוב. אפילו אצל

של עץ הערמון. אז נכון שטיפוס על

סאמות אינו בדיוק ממנהגן של עזים,

אבל כשהשאיר בעליה של העז הזו

את המולם שעון על חעץ, לא אחרה

העות לולות את ההודמנות שנפלח

מולקה ומיהרה לעלות מעלה מעלח.

מה לא עושים למען עלה ירוק, ורעגן,

עד העונים – ותעלים הנכספים.

עוים. אתם רואים: עם קצת תושיה מלחה העו (המתנוררת בתווח ברובל לשיון שבבדיטניה) שיש דרך להגיע אל המטעם התביב עליה – העלים

המפורסמת. לכל אחד מחילדים שזכו לחתאחו בתוכנית – ולפגוש את המפלצה יש סיפור, שבגללו הגיעו לחדשות ללוואן זה קרח לפני שנה: הוא נפל א תוך כלוב הקופים בגן החיות שק ג'רסי, שבר את זרועו – ואת נולגל וגשאר מוטל על רצמת הכלוב. לס הכרוז. ילד קטן מוטל, חסר חברה בי הגורילות הענקיותו

לתדהמתם של הנוכחים ניגשה מיי אחת הנורילות אל תילד, "טיפלה"! ברכות ועדינות, ולא עובה ז למולו של לוואן, הוא יצא בשלו

מהטיפור, ותחלים לגמרי. דבר את בטוח: הוא כבר לא מתחד

כזיכזי

"למעריב לילדים, ת.ר. 20044 ת"א.

תַּשְׁבֵּצוֹנִי

פתרונות נא לשלוה

הַתַּשְׁבֵּץ אָמְנָם קָטָן, אַרְּ נַתָּנוֹת לְכָל מְלָה שְׁתֵּי ָׁהָנַדְּרוֹת

מְאַוָּן: ו. אָדוֹן, לא מְתוֹק 2. כְּנוּי, בַּן נחַ, 4. אוֹת, הָּלוּי עַל קִיר... 5. מְלַת שְאַלָה, מְסָלָם הַקּוֹלוֹת, 6. מְלָּת נּוּף לְרַבּוֹת, כָּן, 7. כָּאן, בּוֹ אוֹכְלִים. מְאָנְהְ: וּ. מְכְרוּ אוֹתָהּ, מוֹלֶדֶת 3. עִיר ּקדוֹשָה לָאִיסְלָם, אֶנֵץ.

אָרָם אָנְם הָמִים, הַמְּתְיַמֵּר לְהַתְּבַּבֵּר וּלְהַלְּחָם בְּבּוֹחוֹת גְּדוֹלִים ממנו. ב. זאו מפלג. ג. ענק גבוה

וְנֶדוֹל. ד. שׁוֹטֶה הָמִים. ה. עָשִׁיר קַפְלָג. ו. שְׁכּוֹר.

-היום קיבלתי שיעור

פרטי מהמורה זיוה.

שָׁם דְּבָר

מֶהָהִיסְטוֹרְיָה וּמֵהַסְפְרוּת הָבְּכוּ

בְּוְכוּת מַעַלְלִיהָם וּתְכוּנוֹתֵיהָם,

אָנוּ מְבִיאַים שְׁתַּי רְשִׁימוֹת,

בקרוצת השנים ל"שם דכר"

וּשְׁמָם הָפָּוּ לְסַמֶּל שֶׁל אוֹתָן

בָּאַחַת הַשַּׁמוֹת וּבָּשְׁנְיָה

ןאַהָּם נָפּוּ לְהַתְאִים בֵּין

מְתוּשֶׁלָח. 4. עוֹג. 5. לוֹט. 6. דּוֹן

אישים מקימים

תכונות.

הַתְּבוּנוֹת.

לעם שפעת"

כל יתר התלמידים

יְסוֹף שוֹנֶה לפניכם הגדרות לסדרות מלים. בכל אָחַת מַהָּן 4 מִלִּים בְּנוֹת 3 אוֹתִיוֹת כָּל אַתַת. בְּכֶל סְדְרָה שְׁתִּי הָאוֹתיוֹת הָרָאשוֹנוֹת שְווֹת וְאָלוּ הַשְּלִישִית הָאַטָרוֹנָה מִשְׁתַּנָה.

הַתְּחָלוֹת שָׁווֹת

ROY

והָרֵי הַהַּגְּיְרוֹת: ו. עוֹף טוֹרֶף – אֱבֶר בָּגוּף – בָּן סָקמוֹר – יָגע 2. בוֹ מְבָשְׁלִים – חֶרֶב – חֹמֶר לְבָן לְצְבִיעַת קִירוֹת – מַעַצְמָה נְּדוֹלָת הַשְּׁמוֹת: 1. רוֹטְשִּילְד. 2. חוּשֶׁם. 3. בַּקְעָה – שִׂמְהָה – מֵיתָר הַמְקַשִּׁר בִּין השְׂרִיר לְעֵצֶם – בּוֹ כּוֹתְבָים עַל גַּבֶּי לוּתַ 4. הַיּוֹם הַבָּא – כְּלִי וְּנְפִירָה – קַלַת – הַקּיש כּף אֶל כּף .5. כַּמּוּת רָכָּה – דָן – יוֹגַק קּטְוֹ,

נֶסֶשֶב לְפַּחָדָּן – הַהַבֶּךְ מִנְּאוּת 6. חַמֶּה – מְשוֹרֶרֶת וּמֶלְתִינָה יִשְׂרָאֵלִית - הָּקְשִׁיב - הַהַּפֶּרְ מֶּרָזָה 7. נוֹוֵל הִיּוּנִי – נוֹוֵל מִתּוֹךְ פְּרִי –

בין הפותרים יוגרל מעתק צבעוני בין הפותרים יוגרל סט פלסטלינה דין – מְטְבָּע אָטָן מִימִי הַמְּנְדְט.

התפחחון התרחבנו, אנחנו בצבע. תוכלו לקרוא אותנו בשבוע ספורט בכל יום חמישי ובסוף שבוע בכל יום שישי. להתואחת לימים